

Kết Hôn Muộn [Bí Mật Cải Tạo Anh]

Contents

Kết Hôn Muộn [Bí Mật Cải Tạo Anh]	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	59
10. Chương 10	66

Kết Hôn Muộn [Bí Mật Cải Tạo Anh]

Giới thiệu

Thể loại: tiểu thuyết hiện đại Translation & beta: BăngĐộ dài: 10 chương Vì tình yêu đối với anh và sự kiên cường của b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-muon-bi-mat-cai-cao-anh>

1. Chương 1

Không ai là không muốn thưởng thức món thịt bò thăn hầm ở nhà hàng Khắc Tước, Lục Thần Vũ cũng như vậy. Nhưng đêm nay cô đến không phải để thưởng thức một bữa ăn tối với bít-tết.

Cô với thân phận là một người phụ nữ đến cáo buộc một người đàn ông đã kết hôn chính là ba ba của đứa nhỏ trong bụng mình. Và đêm nay là ngày kỷ niệm bảy năm đám cưới của ông ta, bà vợ cũng sẽ có mặt trong bữa cơm, đến lúc đó xem ông ta sẽ chứng minh sự trong sạch, vô tội của mình với vợ thế nào?!

Ồ! đó đúng là một trò đùa dai chết người, thậm chí bọn họ còn sắp xếp một tay nhiếp ảnh trong nhà hàng, chỉ cần cô đi lên tìm người đàn ông kia thì tên nhiếp ảnh bắt đầu quay chụp, sẵn sàng ghi lại tất cả những phản ứng đáng xấu hổ của đương sự.

Cho nên, cô chỉ có thể cầu nguyện rằng mình sẽ không bị hắt nước lạnh vào mặt, dù sao thì trò đùa này không phải ai cũng đủ khả năng để mở màn.

Theo lời người ủy thác cho biết thì cô sẽ phải gặp một người đàn ông đang thất bại trong hôn nhân, ông ta khá lạnh lùng thờ ơ. Ông ta có thể không thêm nhịu mảy một cái đối với diễn xuất của cô, bởi thế cô phải chuẩn bị tâm lý đối mặt với một cái xác ướp không phản ứng.

Thần Vũ không hiểu, nếu hôn nhân đã thất bại thì ông ta cần gì tổ chức một buổi lễ kỷ niệm ngày cưới cùng vợ trong một nhà hàng Tây cao cấp chứ? Hay là ông ta có ý định cứu vãn cuộc hôn nhân nhưng không biết phải làm gì?

Đối với chuyện này thì cô có thể cho ông ta một vài ý kiến tham khảo.

Gia đình cô cũng chỉ thường thường bậc trung, cha cô là hiệu trưởng một trường đại học, mẹ là giáo viên tiểu học, phu xướng phụ tùy (cảnh gia đình thuận hòa, đầm ấm, chồng đề xướng chuyện gì thì vợ cũng đều nghe và làm theo), yêu thương chân thành, hai người sinh được ba đứa nhỏ vô cùng nghịch ngợm, cuộc sống đầy màu sắc, chưa bao giờ cô đơn hay vắng vẻ.

Vì vậy nếu có ai muốn có một cuộc hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn thì cứ hỏi cô là được.

- Xin hỏi cô có đặt trước không thưa tiểu thư? - Nhân viên phục vụ nhà hàng hỏi cô rất lịch sự.

Thần Vũ cười ngọt ngào với anh chàng phục vụ:

- Tôi cần tìm Kỉ Hằng Hi tiên sinh, tôi có hẹn với ông ấy.

Phục vụ viên kiểm tra danh sách đặt bàn xong, nhìn cô nở một nụ cười:

- Ông Kỉ đã tới, xin mời theo tôi.

Ngay sau đó cô được đưa tới một phía bàn.

Chưa có ai miêu tả về nhân vật chính của ngày hôm nay là Kỉ Hằng Hi với cô, thế nên lần đầu tiên nhìn thấy, Thần Vũ đã cảm thấy rất bất ngờ. Tất cả nằm ngoài dự liệu

Trong tưởng tượng của cô thì một người đàn ông bị tra tấn trong cuộc hôn nhân thất bại không hạnh phúc hẳn phải là già khô và đầy mệt mỏi, cộng thêm thể chất cùng tinh thần lao lực quá độ sẽ khiến đầu mang hai thứ tóc mới đúng.

Nhưng không hề như vậy.

Cô nhìn vị Kỉ tiên sinh này hoàn toàn không có những dấu hiệu kia, mái tóc đen dày bóng được chải chuốt cầu kỳ, vóc người khá cao và lực lưỡng.

Ngoài ra, anh ta có một chiếc mũi rất cao, đôi môi ấn tượng, tuy ánh mắt hơi sắc nét nhưng khuôn mặt vẫn anh tuấn đáng ngạc nhiên.

Cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, và một cô gái bình thường rất thích những thứ gì xinh đẹp. Ngay lập tức, cô bị vẻ đẹp của người đàn ông này hấp dẫn.

Nói cũng lạ tai, sao một người đàn ông giàu có và đầy quyền rũ lại thất bại trong hôn nhân nhỉ? Anh ta đối xử thế nào với vợ mình? Có xu hướng bạo lực gia đình ư?

- Có việc gì sao?

Giọng nói lạnh như băng kéo Thần Vũ đang chìm đắm trong đồng suy nghĩ trở về với thực tại. Cô cảm nhận thấy một không gian êm dịu dưới ánh nền vàng nhạt, một người đàn ông và một người phụ nữ đang ngồi, cái cách mà bọn họ sử dụng dao và nĩa khá chuẩn, chiếc lưng ngồi khá thẳng, một thứ không khí khách sáo đang chảy giữa hai người họ.

Ồ! Một cặp vợ chồng đáng thương, trong một bữa ăn ý nghĩa thế này thì giữa vợ chồng với nhau không nên chỉ chăm chăm vào việc ăn uống, cần phải tìm kiếm đề tài trên trời dưới đất mà tán gẫu đôi ba câu mới ổn chứ! Có vẻ như cuộc hôn nhân của họ thực sự có vấn đề.

- Kỉ tiên sinh, vị tiểu thư này muốn gặp ngài! - Phục vụ viên cung kính nói xong rồi lui đi.

Mặt Kỉ Hằng Hi không hề thay đổi, nâng đôi mắt đen láy có điểm không hài lòng nhìn lên.

Trong nháy mắt, vẻ không hài lòng biến mất, vẻ mặt của anh ta thay đổi khá nhanh.

Thần Vũ nhìn cũng chấn động theo, hai chữ “kinh ngạc” viết trên khuôn mặt cương nghị của anh ta. Sau đó anh ta cứ như bị ma nhập, bất động nhìn cô, ánh mắt ấy giống như đang nhìn thứ gì đó kỳ quái, sâu sắc, phức tạp nhưng cũng tràn ngập... cảm tình.

Cảm tình?

Kỳ lạ, cô biết anh ta sao? Vì sao một anh chàng đẹp trai lại dùng ánh mắt đầy cảm tình để nhìn cô chứ? Điều này không đúng, có lẽ? Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau mà, chúa ơi!

Vì anh ta nhìn khá lâu nên cô đành phải nhẹ giọng gọi:

- Hằng Hi... anh làm sao vậy? Vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn em?

Việc này nằm ngoài kịch bản của cô song đã thành công khiến cho anh ta không còn nhìn cô với ánh mắt cổ quái kia nữa. Tuy nhiên anh ta vẫn dùng mắt trên gương mặt cô, phải hồi lâu sau hàng mày đen nhàn nhạt mới chịu nhả ra.

- Cô là ai? - Vất vả lắm Kỉ Hằng Hi mới phun ra được ba chữ này.

Cô đương nhiên không phải Lạc Thụ Tâm, đương nhiên không phải.

Thần Vũ lấy lại tinh thần thật nhanh.

Tốt lắm, bắt đầu thôi, đúng là câu nói mà cô mong chờ, muốn có thù lao bỏ túi thì dĩ nhiên phải cố gắng diễn xuất cho tốt thôi.

Cô lập tức tạo ấn tượng với đôi mắt đỏ au:

- Em là ai ư?”- Cô đau đớn nhìn đối phương, cứ như thật vậy, cô thực sự rất ngưỡng mộ diễn xuất của mình.
- “Hằng Hi, sao anh có thể tàn nhẫn như vậy? Đứa bé trong bụng em vô tội mà!”

Đứa nhỏ đúng là một quả bom đầy uy lực.

Cô thấy Kỉ phu nhân lập tức thả dao nĩa xuống, kinh ngạc nhìn tình nhân của chồng mình rồi lại nhìn tới chồng, như là không tin vào điều hoang đường mà tai mình vừa nghe được, không tin vào việc người phụ nữ đứng trước mặt mình chính là tình nhân của chồng.

Thần Vũ đột nhiên phát hiện Kỉ phu nhân hơi lớn tuổi... Ách, đúng là hơi già, thậm chí còn khá nhiều tuổi.

Mặc dù cô ấy trông rất tuy quần áo tao nhã thanh lịch, trang điểm nhẹ nhàng, đồ trang sức cũng rất tinh tế, khuyên tai kim cương phối hợp cùng vòng cổ ngọc trai khá sang trọng nhưng vẫn không thể che mờ dấu vết thời gian trên gương mặt. Xem ra cô ấy lớn hơn Kỉ tiên sinh chừng hai mươi tuổi ấy chứ!

Cô không thể không tò mò, có khi nào là tình yêu chị em? Ngay từ đầu đã lãng mạn mãnh liệt như lửa cháy hay sao?

Cô tin rằng trước đó họ đã thề non hẹn biển, chịu đựng tình trạng này nhưng hiện giờ lại ngồi đối diện dùng cơm với nhau khách sáo như người xa lạ.

Ai, chẳng lẽ hôn nhân đúng là nắm mồi của tình yêu?

Vấn đề này cô không hiểu nổi, cô còn rất trẻ tuổi. Trong suy nghĩ của cô thì tình yêu là một điều vô cùng tốt đẹp, lúc nào cũng có người thân yêu bên cạnh để chia sẻ mọi điều trong cuộc sống.

- Tốt nhất cô hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc cô là ai? - Đôi mắt sắc bén của Kỉ Hằng Hi chăm chăm nhìn cô. Ánh mắt đó như muốn nói với Thần Vũ rằng anh ta đang nghiên cứu cô, không, phải nói là anh ta đã nghiên cứu, tìm hiểu cô rồi.

- A, Hằng Hi, em đã tới đây rồi mà anh còn muốn phủ nhận mối quan hệ giữa chúng ta sao?- Thần Vũ vẻ mặt đáng thương nhìn anh, nước mắt ngay lập tức ứa đầy quanh hốc mắt.

Chiều này cô thực hành không dưới mười lần trước gương, chỉ cần nhớ tới Tiểu Bác Mỹ - người yêu đã mất của cô thì hốc mắt lập tức phồng hông, việc này không phải là khó.

- Quan hệ của chúng ta? Hay cho cái câu quan hệ của chúng ta - Kỉ Hằng Hi đứng lên, đôi mắt đen sâu không thấy đáy trừng nhìn Thần Vũ không chớp nháy, đột nhiên tay anh vươn tới nắm chặt cằm cô.

- Vậy cô nói cho tôi biết, quan hệ giữa chúng ta là cái gì?

Thần Vũ bị dọa bởi hành động bạo lực của anh. Người đàn ông này cao ít nhất 1m85, như cô nghĩ đúng là anh ta có khuynh hướng bạo lực và đó chính là nguyên nhân khiến cho cuộc hôn nhân bị đe dọa, phải không nhỉ?

Cô vươn đầu lưỡi liếm ướt đôi môi mình, kiên trì đối diện với anh.

- Tất nhiên chúng ta đang... tất nhiên là quan hệ người tình. Em là người phụ nữ của anh, một người tình bí mật.

- Thì ra cô là người phụ nữ của tôi! - hừ lạnh một tiếng, thỉnh thoảng áp sát mặt vào mặt cô.

Hơi thở nóng hổi đầy nam tính không hề báo động thổi tới mặt khiến trong não Thần Vũ chột văng lên tiếng báo động khẩn.

Đừng nói là anh ta sẽ hôn cô chứ?

Không! Cô muốn giữ nụ hôn đầu tiên dành cho chồng tương lai của mình, đừng nói là cái gì cũng có thể hy sinh chứ, cô không có vĩ đại như thế đâu!

- Cô đang sợ cái gì? Không phải cô là người phụ nữ của tôi sao? - Anh lạnh giọng hỏi, ánh mắt vẫn chuyên chú chiếu vào mắt cô.

Thần Vũ cảm thấy da đầu mình run lên từng trận. Người đàn ông này không dễ đối phó, trường hợp lúc này hoàn toàn không giống với những gì mà cô nghĩ. Cô phải nhanh chóng kết thúc nhiệm vụ mới được!

- Kỉ Hằng Hi! Tôi dĩ nhiên là người phụ nữ của anh! - Cô nhìn người đàn ông đẹp trai mặt lạnh trước mắt mình, tay nắm lại thành quyền, dõn dạc tuyên bố. - “Anh đúng là tàn nhẫn, anh có thể không chấp nhận tôi, tôi không trách anh, nhưng anh không thể không thừa nhận con của chúng ta được.”

- Con? - Tầm mắt của anh rơi xuống vùng bụng phẳng lì của cô rồi lại hừ một tiếng. - “Thì ra còn có một đứa con, quan hệ của chúng ta đúng là rất sâu sắc”.

“Hằng Hi, xin anh... xin anh đừng nói những lời này, đứa nhỏ nghe được sẽ rất khổ sở, buồn tủi.” - Thần Vũ kích động hít hít mũi, ánh mắt trộm quan sát thái độ của Kỉ phu nhân sau đó lớn tiếng nói:

“Tôi đang ở trước mặt vợ của anh, anh không thể nói bất cứ điều gì nhưng con chúng ta vô tội, anh thực sự nhẫn tâm không cần tới nó sao?”

“Vợ?” - Hằng mày đen nhẵn lại.

Thần Vũ bắt đầu khóc nức nở:

“... Tôi cầu xin anh đừng chối từ, tốt hơn là nhân cơ hội này nói rõ ràng với vợ anh. Tôi không yêu cầu danh phận, chỉ cần anh có thể thừa nhận đứa bé này là được. Anh không cần tôi cũng không sao, tôi chỉ xin anh hãy nhập tên đứa nhỏ này vào hộ tịch nhà anh, đừng biến nó thành một đứa con ngoài giá thú... tôi cầu xin anh...”

Nhanh lên nào, cô sẽ chờ tới lúc Kỉ phu nhân ra mặt sau đó sẽ nhìn xem Kỉ Hằng Hi sẽ giải thích thế nào với vợ mình. Tới lúc đó thì cô có thể thành công và rút lui khỏi hiện trường rồi.

“Vị tiểu thư này...” - “Kỉ phu nhân” bỗng nhiên vỗ nhẹ vào cánh tay nhỏ bé của Thần Vũ, nhẹ nhàng hỏi. - “Có phải cô đã hiểu lầm rồi hay không? Tôi không phải là phu nhân của chủ tịch”.

Thần Vũ ngây ngẩn cả người, nàng thấy trên mặt vị “Kỉ phu nhân” này trừ bỏ sự quan tâm thì không có bất cứ phản ứng nào khác, tuyệt đối không giống một người vợ bị đả kích khi biết chồng mình đi ngoại tình.

Thần Vũ hồ đồ cả người.

Có chuyện gì thế này? Cô ấy không phải là Kỉ phu nhân? Vậy cô ấy là ai?

Cô lại nhìn vị “Kỉ phu nhân”, bối rối hỏi:

“Cô không phải Kỉ phu nhân? Hai người không phải vợ chồng?”

“Kỉ phu nhân” mỉm cười lắc đầu:

“Tôi không phải!” - Nụ cười của cô ấy càng thêm sâu sắc - “Cô thấy tôi và chủ tịch Kỉ giống vợ chồng không? Nếu vậy thì đây đúng là một lời tăng bốc tôi rồi.Ồ, đối với một bà già mà nói thì đây chính là lời khen rất tuyệt!”

Thần Vũ hoàn toàn không thể lý giải nổi tình huống trước mắt.

Người ủy thác rõ ràng đã nói, đêm nay người mà cô phải đối mặt chính là Kỉ Hằng Hi và vợ của anh ta. A...

“Vậy hôm nay cũng không phải là ngày kỷ niệm bảy năm đám cưới của hai người?” - Thần Vũ rõ ràng đã có câu trả lời nhưng vẫn không thể tin được mọi chuyện.

“Đương nhiên không phải.” - Bà Lâm bật cười nhìn Thần Vũ - “Nếu chúng tôi không phải vợ chồng thì làm gì có kỷ niệm ngày cưới? Chúng tôi chỉ đang bàn chuyện làm ăn thôi. Tôi là khách hàng của chủ tịch Kỉ.

“Một khách hàng vô cùng quan trọng” - Kỉ Hằng Hi giữ nguyên vẻ mặt, bổ thêm một câu.

“Chuyện làm ăn?” - Thần Vũ thực sự hoang mang, bối rối. Rõ ràng là cô tới để đùa giỡn người ta, kết quả lại tự đùa giỡn chính mình.

“Ai phái cô tới?” - Kỉ Hằng Hi lạnh mặt nhìn cô, gầm giọng hỏi - “Là Ung Tuấn Triển? Hách Liên Kỳ hay Hạ Duẩn Hạo?”

“Hách Liên Kỳ” - Thần Vũ thành thật trả lời, đó chính là tên khách hàng ủy thác

Kỉ Hằng Hi lại hừ nhẹ một tiếng, trên đời này anh ghét nhất mấy chuyện này.

“Cô quen Hách Liên Kỳ ở đâu?”

“Trong một đám cưới.” - lúc này Thần Vũ đã biến thành một học sinh ngoan ngoãn trả lời thành thật tất cả những câu hỏi được đặt ra.

Chính cô muốn được trở thành một khách hàng được ngồi ăn tối cùng với anh ta, không biết đó có phải là một câu trả lời ổn không?

“Sao cô lại đồng ý yêu cầu của anh ta? Người bình thường sẽ không làm loại chuyện này” - anh không hiểu lắm, cho dù Hách Liên Kỳ có tìm thấy một cô gái giống với Lạc Thụ Tâm thì cô gái này cũng không nên đồng ý phối hợp cùng hắn mới đúng.

“Đúng vậy, người bình thường sẽ không làm nhưng tôi không phải người bình thường. Hách Liên Kỳ tiên sinh thuê chúng tôi với thù lao rất cao...”

Nhìn tới hàng lông mày cao chót vót của Kỉ Hằng Hi, Thần Vũ cẩn thận cẩn môi.

“Có thể ngài không hiểu lắm, bây giờ có những công ty dịch vụ giúp người khác giải quyết các khó khăn gọi là “Dịch vụ trọn gói bao gồm tất cả mọi thứ”. Công ty của chúng tôi chính là một công ty như vậy, chúng tôi giúp các anh giải quyết mọi yêu cầu miễn là có chi phí hợp lý.”

Số chi phí mà Hách Liên Kỳ chi trả đủ để bọn họ đóng tiền thuê nhà trong nửa năm trời, đó là một khách hàng khá hào phóng, bọn họ đương nhiên sẽ cố gắng hoàn thành công việc.

“Cho nên các người biết tới Hách Liên Kỳ qua một đám cưới, trong đó cũng có cả cô?” - Kỉ Hằng Hi nhìn chằm chằm cô, thái độ không cho phép ô từ chối cho ý kiến.

“Đúng vậy” - Thần Vũ gật đầu, nghĩ rằng anh ta muốn nghe thêm nên hứng thú kể - “Chúng tôi phụ trách việc xông lên hôn má chú rể, mọi người đều thét chói tai, hiện trường lúc đó rất náo loạn và buồn cười.”

Nghe vậy, Kỉ Hằng Hi bước thêm một bước lên:

“Sau khi hôn lễ kết thúc, Hách Liên Kỳ giữ cô lại, bộ dáng đối với cô rất hứng thú, hơn nữa còn chỉ định cô tới chinh tôi?”

Thần Vũ thở hắt ra, mỉm cười đáp lại anh:

“L anh nói đều đúng”

Hôm đó Hách Liên Kỳ đúng là đã ngăn cô lại, cả hai đều kinh ngạc nhìn nhau, anh ta cứ nhìn chăm chăm vào cô sau đó nói với cô là tới văn phòng để bàn chuyện làm ăn. Đó là một người sòng phẳng, trả tiền thù lao cũng rất phóng khoáng.

Anh ta nói muốn kích thích một người bạn đang lâm vào không khí trầm lắng của cuộc hôn nhân đổ vỡ và cô đã đồng ý. Có rất nhiều cuộc hôn nhân trong cảnh “gần đất xa trời” cần tới sự kích thích, nếu làm được điều đó thì tỷ lệ ly hôn của Đài Loan sẽ không cao như vậy.

Nhưng cô không ngờ mình lại bị anh ta đùa giỡn thế này.

Vì sao anh ta lại làm như vậy? Cô nhất định sẽ tìm anh ta và hỏi cho rõ ràng mới được.

“Mọi chuyện đã được rõ ràng, cô có thể đi rồi” - Kỉ Hằng Hi ngồi xuống, không thèm liếc nhìn cô một cái.

Đĩa bít-tết đã nguội lạnh, anh gọi phục vụ tới đổi một món bít-tết mới cho mình và bà Lâm sau đó rót thêm hai ly rượu vang đỏ.

Thần Vũ nhún vai, nơi này hình như không còn cần tới sự hiện diện của cô nữa. Cô nên đi tìm Hách Liên Kỳ nói chuyện và nghe một lời giải thích thỏa đáng từ anh ta.

“Quấy rầy hai vị rồi, chúc hai người có một bữa tối ngon miệng!”

Xin lỗi lịch sự một câu, Thần Vũ thức thời rời đi.

Tuy nhiên, không phải sự tưởng tượng, cô có thể cảm nhận được phía sau có một ánh mắt vẫn dõi theo mình.

Anh chàng đẹp trai lạnh lùng kia đang nhìn cô sao?

Nếu anh ta còn nhìn cô thì dám chắc là nghĩ muốn bóp chết cô vì sự nhầm lẫn của cô đã quấy phá bữa ăn tối ngon lành giữa anh ta và khách hàng đó!

Thần Vũ trở về căn hộ thuê nho nhỏ, tắm rửa sạch sẽ, pha cho mình một ly cà phê đặc, uống được hơn nửa ly thì bắt đầu đứng lên nấu mì Ý.

Cô rất thích mì Ý, nhanh gọn, ăn ngon, có thể dùng với nhiều loại tương sốt, đồng thời có vị lạ của một món ngoại quốc. Nếu nói tới món ăn nước ngoài nào thì đây chính là món mà cô thích nhất.

Cứ cách một khoảng thời gian thì cô lại tự mình sơn lại tường, mỗi một tháng nhất định sẽ đổi một tấm rèm cửa và kh trải bàn; mỗi tuần sẽ đổi chăn màn, gối đệm ga để duy trì sự mới mẻ trong phòng. Cô là một người thích sự thay đổi và rất sợ sự tĩnh lặng, bất biến.

Khoảng thời gian này cô bố trí căn hộ thành phong cách Hy Lạp, vào mùa hè thì màu xanh và trắng sẽ tạo cho người ta cảm giác thoải mái như đang ở trong một kỳ nghỉ thú vị.

Khung cửa sổ màu trắng, tấm ga màu xanh sáng, khăn trải bàn màu xanh đậm, ga gối đổi sang màu trắng; trên tường treo thêm mấy bức tranh về giáo đường; trong bình hoa được cắm vài bông hoa hướng dương to vàng rực rỡ.

Hì hì, cô thường cảm thấy bản thân rất có hoa tay, năng khiếu về trang trí nội thất, rất thích hợp để làm một người kinh doanh. Cô có thể trang trí mỗi một căn phòng khiến cho người ta bước vào mà không nỡ rời đi, hơn nữa mỗi một người tiếp xúc lại cảm thấy những điều thú vị, mới mẻ khác nhau.

Cô có một giấc mơ, một giấc mơ đầy tham vọng đó là xây dựng một nhà hàng lớn!

Ồ, không phải cô nói rồi để đó đâu, chờ tới khi dồn đủ tiền thì cô sẽ bắt tay vào triển khai kế hoạch.

Đầu tiên phải mua một khu đất vì cô muốn kinh doanh lâu dài.

Sau đó phải có bản thiết kế công trình, vì cô muốn có được một nhà hàng theo của riêng mình; dĩ nhiên là phải phù hợp với tất cả những ý tưởng của cô. Mà những ý tưởng đó đều trong đầu, tự mình vẽ dĩ nhiên là tốt nhất rồi.

Tiếp đó cô phải thiết kế sách dạy công thức nấu ăn. Hiện nay mỗi khách sạn, nhà hàng đều đề cao: thứ nhất là khu vui chơi, thứ hai là đồ ăn; trong một chuyến du lịch thì món ăn ngon, hấp dẫn rất quan trọng.

Cô dự định sẽ đưa món mì Ý thành món chính, kết hợp với các loại sốt cùng thực vật khác. Tuy cô không biết làm món tráng miệng như cô có thể học, cô rất thích học hỏi những cái mới, có thể thường xuyên vận động đầu óc, tránh tình trạng mòn mỏi...

Ring ring!

Tiếng chuông cửa đánh gãy đoạn ảo tưởng của cô, nhất định là cái tên A Chung kia tới lấy chìa khóa rồi.

Phụ trách công ty “Dịch vụ trọn gói bao gồm tất cả mọi thứ” cùng với cô còn có một cậu em họ tên là A Chung và cô bạn gái sống bên cạnh. Hai bạn trẻ thường gửi chìa khóa bên nhà cô, dường như cứ cách hai ba ngày lại tới lấy một lần.

“Đến đây!” - Thần Vũ tắt gas.

Nhất định A Chung sẽ hỏi chuyện hôm nay, cô phải trả lời thế nào đây? Cô không liên lạc được với Hách Liên Kỳ, anh ta không nhận điện thoại và cũng không thêm nhắn tin trả lời cho cô.

“A Chung, nhất định cậu sẽ không tin nổi đâu, hôm nay tôi thật khôn đốn, đúng là xấu hổ muốn chết...”

Cô vừa mở cửa thì kinh ngạc há hốc miệng. Ngoài cửa không phải là A Chung mà là tên Kỉ Hằng Hi ba tiếng trước cô vừa mới gặp. Tim Thần Vũ thoáng cái đông lạnh.

Chết chắc rồi, nhất định là vì cô làm hỏng việc làm ăn nên anh ta chạy tới đây tính sổ với cô đây mà!

“A... nếu không ngại thì... tôi muốn đóng cửa lại.”

Cô thật sự hy vọng Hách Liên Kỳ gọi lại cho mình ngay lập tức và hét lên vì sao lại khiến cô phải chọc vào người đàn ông băng đá lạnh lùng như ôn thần này chứ.

“Tôi để ý” - Kỉ Hằng Hi nhìn cô, khóe miệng cong cong lên.

Thần Vũ cảm thấy bất lực:

“Tôi cũng nghĩ vậy” - Cô không thể giả chết được, đành phải mở cửa ra. - “Mời vào!”

Cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt để nghe anh ta đưa ra những đề xuất bồi thường gấp đôi rồi.

“Tôi nghĩ thấy mùi cà phê” - Kỉ Hằng Hi đảo mắt nhìn chung quanh, sau đó quan sát một chiếc ly màu trắng đặt trên bàn ăn cơm, phía giữa bàn là một lọ hoa hướng dương vàng rực hoàn toàn tương phản với chiếc khăn bàn màu xanh lam.

Căn phòng rất nhỏ nhưng trang trí rất có phong cách, cảm giác như đang đi nghỉ mát trên một hòn đảo nhỏ ở Hy Lạp; thoát nhìn không có những đồ vật có giá trị lớn nhưng lại làm cho người ta thoải mái. Không khí trong phòng rất giống với con người của cô...

Tầm mắt anh lại trở về trên người cô.

Đôi mắt trong veo, cái nhìn tinh nghịch, cách nói chuyện ngây thơ thẳng thắn, cô rất giống Thụ Tâm. Một sự khao khát, mong muốn nào đó tận sâu trong linh hồn đã thúc đẩy anh tới nơi này nhưng rồi nó buộc anh nhìn ra vấn đề, hai người phụ nữ này không phải là một.

“Anh có muốn một ly không?” - Nếu anh ta đã đề cập tới thì Thần Vũ cũng chỉ có lẽ mà hỏi lại, anh ta nhất định sẽ không muốn uống đâu.

“Được, một ly không đường không sữa nhé!”

“Ồ! Được, có ngay đây!” - Thần Vũ buồn cười, dùng giọng điệu hài hước trả lời anh, chỉ kém không túm gấu váy cúi đầu với anh mà thôi.

Cô đi vào phòng bếp, vốn tưởng anh sẽ ngồi yên ở phòng khách chờ, ai dè anh cũng đi theo.

“Cô ở một mình sao?” - Anh đánh giá phòng bếp gọn gàng sạch sẽ. Có một ô cửa thoáng, phía sau có ban công, tuy nhỏ hẹp nhưng vẫn hoàn toàn đủ tiêu chuẩn của một căn hộ.

“Vâng, tôi tuy là thiếu nữ sống một mình nhưng bên trong có lắp đặt hệ thống camera siêu góc rộng hoạt động 24/24 giờ. Dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra thì nó sẽ tự động chụp ghi lại, còn có thể phóng lớn gương mặt của thủ phạm, hiển thị tên tuổi, địa chỉ và số điện thoại nữa.”

Kỉ Hằng Hi nở một nụ cười hiểm thấy:

“Tôi sẽ không tắt công cô đâu!”

Thần Vũ nhìn anh có điểm mơ màng, thì ra anh cũng biết cười, mà cười rộ lên lại đẹp tới như vậy.

Cảm thấy bản thân có chút thất thố, cô háng giọng, nói:

“Tôi thì sợ tôi sẽ không đứng đắn mà tấn công anh ấy chứ. Nếu xảy ra chuyện đó thì anh có thể dùng hệ thống máy ảnh góc siêu rộng kia để làm bằng chứng buộc tội tôi.”

Lần thứ hai Kỉ Hằng Hi nở nụ cười:

“Cô không hỏi vì sao tôi lại biết cô sống ở đây à?”

Thần Vũ đổ cà phê và cốc.

“Rõ ràng là Hách Liên Kỳ tiên sinh không tiếp điện thoại của tôi dĩ nhiên là bạn tiếp điện thoại của anh rồi. Ít nhất tôi đã gọi một trăm cuộc rồi”.

“Cô muốn tìm hắn để tính sổ?” - Kỉ Hằng Hi liếc nhìn cô một cái. - “Trước khi bàn chuyện thì nên làm rõ ràng trước, đợi tới tận lúc này chứng thực thì cũng vô ích.”

Khuôn mặt cười của Thần Vũ đầy bất đắc dĩ, khó lắm mới nặn ra được một nụ cười ngọt:

“Đúng vậy, là sơ suất của chúng tôi, nhất định là tôi hiểu anh thất lễ trước mặt khách hàng của mình rồi? Hy vọng anh có thể cho tôi một cơ hội xin lỗi”.

Kỉ Hằng Hi hát hàm:

“Tôi sẽ xem xét lời xin lỗi của cô nhưng không nhất định sẽ nhận”.

Nụ cười của Thần Vũ nhất thời cứng đờ bên môi, cô đưa cốc cà phê cho anh rồi cẩn thận nói:

“Đương nhiên là anh không dễ dàng tha lỗi cho tôi rồi, đổi lại là tôi thì cũng sẽ nổi giận. Nhưng ngẫm lại thì tôi cũng biến thành nạn nhân rồi. Đối phương đều giao dịch với những khách hàng quan trọng, đại nhân sẽ không bao giờ chấp nhận tiểu nhân, cũng nên tha thứ...”

Anh căn bản không nghe thấy lời cầu tình của cô, tiếp nhận cốc cà phê, nhấp một ngụm:

“Cái này không tồi!”

Thần Vũ làm vẻ mặt lấy lòng, nhìn anh:

“Tôi còn nhiều lắm! Có thể đóng gói đưa cho anh mang về một ít.”

“Không cần, cà phê đúng là không tồi, nhưng còn chưa ngon tuyệt, cà phê ở văn phòng tôi còn ngon hơn nhiều!” - Nói xong, anh vẫn giữ nguyên nét mặt rời khỏi phòng bếp.

Thần Vũ làm mặt quỷ sau lưng anh.

Đúng là thật khó để nắm bắt và lấy lòng một người đàn ông! Làm sao người đàn ông này lại có thể duy trì một cuộc hôn nhân trong vòng bảy năm nhỉ. Đáng nhẽ không có người mẹ nào chịu gả con gái cho anh ta mới đúng.

Tuy nhiên cô vẫn phải lên tinh thần để đối phó với anh ta; cái tên Hách Liên Kỳ kia cố tình tránh mặt thì tất cả trách nhiệm chỉ có thể đổ hết lên đầu cô thôi.

Thần Vũ vội vàng đi ra phòng khách thì thấy Kỉ Hằng Hi đã kéo chiếc ghế dài ra và ngồi xuống.

Cốc cà phê đáng thương của cô trên bàn cơm đã sớm lạnh ngắt.

Cô ngồi xuống đối diện với anh, chấp nhận số phận uống cốc cà phê lạnh ngắt lại nghĩ tới món mì Ý đang nằm trong nồi mà sốt ruột... Haizz, tiếc quá...!

“Nhà ở kiêm văn phòng không thấy bất tiện sao?” - Kỉ Hằng Hi nhìn cô không hề chớp mắt một cái - “Hơn nữa cô còn là một người phụ nữ, khi này thậm chí còn chưa xác nhận danh tính của tôi mà đã mở cửa.

Thần Vũ rất muốn nói với anh ta rằng, phụ nữ cũng là người, cũng biết tự bảo vệ mình. Vì cô nghĩ anh là A Chung nên mới chạy ra mở cửa chứ bộ, vả lại trong tay cô cũng có sẵn hộp phun khói chống sói rồi.

Có điều bây giờ anh là to nhất, cho dù anh có nói Obama là tổng thống của Đài Loan thì cô cũng sẽ nói đúng.

Cô lặng lẽ cầm điện thoại lên nhắn tin cho cái tên ủy thác không có đạo đức Hách Liên Kỳ. Bạn của anh là Kỉ Hằng Hi tiên sinh đang ở nơi này, anh ta tức giận tới mức muốn giết người rồi, anh làm ơn mau mau nhận điện thoại đi!

“Chi phí các cô tính toán thế nào?” - Đột nhiên anh nhìn cô hỏi.

Thần Vũ nhìn anh đầy phòng bị:

“Cái này... rất khó nói. Còn phải xem mức độ khó khăn của nhiệm vụ.” - Anh ta không nghĩ là muốn cô đem phần thù lao của lần “chỉnh tai quái” này chia cho mình một nửa chứ?

Anh ta tưởng bọn họ kiếm tiền dễ lắm hả? Kỳ thực bọn cô cũng hứng một bụng đầy chua xót đó...

“Nếu muốn cô mặc áo cưới thì sao?” - Giọng nói của anh so với khi này dịu đi một chút, ngữ khí thông thả, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt cô dù chỉ một khắc.

“Anh nói cái gì?” - Thần Vũ trừng mắt nhìn anh, không hiểu lắm.

“Nghe không hiểu sao?” - Kỉ Hằng Hi nhíu mày, than thở nói lại - “Tôi hy vọng ngay tại đây cô mặc một bộ áo cưới cho tôi nhìn.”

Thần Vũ kinh ngạc nhìn anh:

“Chúa ơi, không thể nào...”

Tuy anh không giống người xấu nhưng có lẽ là một tên biến thái, nếu không thì sao lại có thể đưa ra một yêu cầu kỳ quái vậy chứ?

“Tôi đã mang áo cưới tới, đang để bên ngoài.” - Kỉ Hằng Hi nhìn cô.

Thần Vũ đứng bật lên, cô hoàn toàn không thể đồng ý được.

“Không, chuyện này rất lạ, có tính là nhiệm vụ hả?”

Cô có cảm giác bị quấy rối tình dục.

“Tôi cũng có thể trả cho cô mức thù lao cao hơn của Hách Liên Kỳ. Cô không n đi ra ngoài, chỉ cần mặc ở trong này cho tôi xem. Tôi cam đoan không có ý đồ gì khác với cô.”

Thần Vũ vẫn kiên quyết lắc đầu:

“Không thể!” - nhưng... cô lại muốn biết động cơ của anh - “Trừ khi anh nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao anh lại muốn tôi mặc áo cưới, có lẽ tôi sẽ xem xét”.

“Cô không cần biết” - Anh cau mày khó chịu.

Thần Vũ cũng không mấy hứng thú, người đàn ông này đúng là mưa nắng thất thường. Nghĩ rồi cô đi tới mở cửa chính, không khách khí hạ lệnh trực khách:

“Vậy anh có thể đi rồi.”

Sắc mặt anh trầm xuống:

“Cô thật sự không đồng ý?”

Thấy hàng mày của anh hơi xoắn lại, cô nở một nụ cười ngọt ngào đáp trả:

“Không – đồng – ý! Chuyện biến thái như vậy thì anh tìm người khác phục vụ cho anh đi!”

Đừng có nghĩ có tiền là có thể mua được tất cả, tự trọng và nhân phẩm của cô đây là vô giá, cần gì phải vì tiền mà mặc váy cưới cho anh nhìn. Cô không thèm mặc!

Khuôn mặt bánh bao của Kỉ Hằng Hi xanh mét lại, khó chịu nhìn Thần Vũ chằm chằm rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

2. Chương 2

Tục ngữ có câu, sự hiếu kỳ làm chết con mèo. Thần Vũ lần mò tìm được Hách Liên Kỳ với hy vọng hỏi rõ động cơ mà Kỉ Hằng Hi muốn cô mặc áo cưới. Người bình thường sẽ không yêu cầu loại chuyện này, đúng là rất kỳ quái.

- Cho nên anh ta không nói với cô bất cứ điều gì? – trong văn phòng, ánh mắt Hách Liên Kỳ lóe sáng.

- Không nói cái gì cả. – Thần Vũ lắc đầu.

Cô không muốn so đo với anh vụ ở nhà hàng Khắc Tước, coi đó như một kinh nghiệm vui vẻ. Dù sao thì cô cũng không bị tổn thất, hiện tại cô muốn biết được lý do Kỉ Hằng Hi yêu cầu cô mặc áo cưới. Cô vốn là một cô bé rất tò mò, qua một đêm thì cô càng nghĩ càng muốn biết nhiều hơn.

- Cô từ chối anh ta, nhất định là anh ta rất khổ sở. – Hách Liên Kỳ hình như rất hứng thú với sự phản ứng của anh bạn kia. Ít nhất là anh ta có phản ứng, anh ta sẽ còn đi tìm Lục Thần Vũ, điều này chứng minh sẽ có rất nhiều chuyện thay đổi.

- Khổ sở? – Thần Vũ cố gắng hồi tưởng lại biểu hiện của Kỉ Hằng Hi lúc rời đi, và sau đó nghiêm túc nói với Hách Liên Kỳ. – Tôi nghĩ không phải là anh ta khổ sở đâu, chính xác là anh ta nổi giận, giận vì không thể lay chuyển được tôi.

Hách Liên Kỳ bị cô chọc cười:

- Mặc kệ thế nào, cô làm cho anh ta khó chịu, đó là sự thật.

Thần Vũ thật sự rất muốn đập cái gã đàn ông thừa nước đục thả câu này:

- Vậy bây giờ có thể mời anh nói cho tôi biết vì sao anh ta lại muốn tôi mặc váy cưới không?

- Kỳ thực cũng không có gì. – Hách Liên Kỳ tỉnh bơ nói. – Nguyên nhân chính là diện mạo của cô rất giống với em gái của Hằng Hi.

Thần Vũ ngây ngẩn cả người.

- Đó cũng là lý do vì sao hôm đó tôi ngăn cô lại. Thật sự rất giống. – anh ta cẩn thận đánh giá những biểu hiện của Thần Vũ rồi chậm rãi nói. – Em gái của Hằng Hi chết trong một tai nạn xe hơi đúng vào ngày cưới cho nên anh ta không kịp nhìn thấy em gái mình mặc áo cưới. Anh ta rất hối hận về chuyện đó nên mới có thể đưa ra một yêu cầu vô lý với cô như vậy.

- Đã chết... – Thần Vũ hít một hơi thật sâu.

Trời ơi, đó là một người anh trai đau khổ nhớ thương cô em gái, nhìn xem, tối hôm qua cô đã làm cái gì vậy? Lại còn mắng anh ta là biến thái rồi đuổi đi nữa.

- Hằng Hi rất thương em gái, cha mẹ họ đã qua đời từ rất sớm, từ nhỏ đã được bà nội nuôi nấng cho nên tình cảm anh em giữa hai người rất sâu đậm, thấm thiết. Hai người vẫn sống nương tựa vào nhau tới tận bây giờ.

- Còn tôi... tôi lại xúc phạm và làm thương tổn tới anh ta những hai lần... – giờ có ngàn vạn lần hối hận cũng vô ích, tâm trạng của cô khá nặng nề.

- Tôi phải làm sao mới có thể xin lỗi anh ta đây? – đây là ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu cô.

Nụ cười của Hách Liên Kỳ ngày càng sâu, anh ta nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Thần Vũ rồi nói:

- Cô muốn bù đắp cho anh ta?

- Đúng vậy! – cô không do dự đáp.

Bên môi Hách Liên Kỳ cong cong nụ cười càng lớn:

- Nếu cô có tâm thì đương nhiên tôi sẽ giúp cô một tay...

...

Thấy trước mặt là cái bảng tên Tập đoàn xây dựng Hoàng Vũ – một tòa nhà thương mại to lớn, bắt mắt, Thần Vũ tần ngần một hồi rồi đi vào. Sau khi đăng ký chỗ bảo vệ thì cô đi thang máy lên tầng 18 của tòa nhà.

Phía sau chiếc cửa kính tự động là bàn tiếp tân, có một cô nhân viên ở đó.

- Xin chào! Tôi họ Lục, là Hách tiên sinh nói tôi tới.

Nhân viên tiếp tân lịch sự đáp:

- Thư ký Phương đang đợi cô.

Thần Vũ đi theo sau nhân viên tiếp tân, tò mò nhìn văn phòng sáng sủa đầy người. Những người này đều thuộc quyền quản lý của Kỉ Hằng Hi sao? Vậy nhất định là anh ta mệch chết.

Mấy ngày nay cô đã tìm hiểu một chút và biết được tập đoàn Hoàng Vũ đầu tư rộng khắp, bà nội của Kỉ Hằng Hi đã rút về hậu trường; trước mắt anh ta chính là chủ tịch tập đoàn này. Những văn phòng do tập đoàn Hoàng Vũ xây dựng rất được tin tưởng và phổ biến.

Cô hy vọng hôm nay sẽ tạo cho anh một sự thoải mái để an ủi lòng nhớ thương cô em gái kia. Cô sẽ chính thức xin lỗi anh, nếu cô sớm biết được sự thật thì tuyệt đối không nói ra những lời tàn nhẫn như thế.

- Thư ký Phương, vị này là cô Lục. – nhân viên tiếp tân làm xong nhiệm vụ liền quay trở về với công việc.

Thư ký Phương rời khỏi chỗ ngồi, thân thiết nhìn Thần Vũ:

- Cô Lục, Hách Liên Kỳ tiên sinh đã điện thoại tới, xin theo tôi.

- Làm phiền cô rồi.

Thần Vũ đi theo thư ký Phương vào phòng chủ tịch, nhịp tim cũng đập nhanh hơn theo bước chân.

Tất nhiên trong phòng chủ tịch không có lấy một bóng người, thư ký Phương lại mỉm cười nhìn cô:

- Chủ tịch đang họp, khoảng ba mươi phút nữa sẽ kết thúc. Bên trong có phòng trang điểm, xin hỏi cô dùng cà phê hay trà? Tôi sẽ nói trợ lý đưa vào.

Thần Vũ cũng mỉm cười với cô:

- Cám ơn cô, vui lòng cho tôi một tách cà phê nóng.

Vừa rồi cô đã bị phân tâm, mãi chăm chú nhìn văn phòng của Kỉ Hằng Hi như thế nào nên hầu như không nghe thấy những lời mà thư ký Phương nói.

Nhưng phải nói rằng tập đoàn Hoàng Vũ đúng là lớn thật, có thư ký lại còn có cả trợ lý nữa, đúng là hạnh phúc.

Không biết cảm giác có thể sai việc cấp dưới làm việc như thế nào nhỉ? Giúp tôi pha cà phê, giúp tôi lau cái bàn, đem bộ quần áo này đi giặt rồi tiện đường pha một ly cà phê caramel tối... Uy phong thật!

Nếu để cô làm việc như thư ký Phương thì ... ồ, không, không cần, nhất định là rất nhàm chán, cô không thích ngồi một chỗ đâu.

Thư ký Phương đi ra ngoài, Thần Vũ vội vàng chạy tới phòng trang điểm để thay đồ, make-up và chỉnh lại khăn voan trên đầu.

Cô đi vào văn phòng của Kỉ Hằng Hi sau khi thay xong chiếc váy cưới làm từ lụa trắng, phải chắc chắn thời gian vừa đủ, cô cần cẩn thận không thể làm chiếc váy cưới trắng này bị nhăn được. Đây là chiếc váy mà Hách Liên Kỳ tìm mãi mới được.

Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, cô bắt đầu quan sát văn phòng của Kỉ Hằng Hi.

Gọi là phòng chủ tịch quả không ngoa, một tấm kính lớn kéo dài từ trần nhà tới mặt đất thay cho cửa sổ cứ như màn hình phân giải cao, có thể quan sát đường phố Đài Bắc tấp nập.

Quái, giờ làm việc đã hết, thời tiết thì nóng nực khó chịu thế mà xe cộ còn đông nghẹt; cô rất tò mò, những người này chạy ngoài trời nóng không biết làm cái gì nhỉ? Hay là cô thử làm một bảng điều tra ngay ngã tư đường, hỏi những người đi đường xem vì sao họ ra khỏi cửa nhà vào lúc này, nói không chừng cô có thể giúp bọn họ ấy chứ. Công ty “Dịch vụ trọn gói bao gồm tất cả mọi thứ” thành lập nên chính là dùng vào những việc này.

Cô đảo mắt nhìn tới bàn làm việc, thuận tay cầm lấy khung ảnh duy nhất trên đó.

Nhất thời, cô kinh ngạc.

Tuy nghe Hách Liên Kỳ nói là mình giống em gái của Kỉ Hằng Hi nhưng cô không ngờ lại giống tới như vậy.

Trong bức ảnh chụp cảnh tháp Eiffel ở Paris, Kỉ Hằng Hi khoác tay qua vai cô em gái, hai người mặc áo màu trắng, cùng nở nụ cười rực rỡ. Hoàn toàn không giống với anh ta bây giờ, hai lần gặp mặt thì cô đều thấy trên mặt anh phẳng phất lo lắng.

Thần Vũ nhìn cẩn thận Kỉ tiểu thư trong bức ảnh, tìm kiếm những điểm giống nhau giữa mình và cô ấy.

Cô thấy Kỉ tiểu thư có một mái tóc lượn sóng nữ tính, nhuộm màu cà phê; còn cô thì chưa bao giờ thử qua cái kiểu tóc quăn rũ này, nó không thích hợp với tính cách hiếu động của cô, rất khó để sửa sang, chăm chút.

Ngoài ra, dáng người Kỉ tiểu thư rất thon thả, cao hơn cô ít nhất mười phân, cô ấy cao gần ngang với Kỉ Hằng Hi, nhìn qua hai người giống một cặp vợ chồng xứng đôi.

Ai, tình cảm anh em giữa họ nhất định tốt lắm. Cô rất hiểu cảm giác này, anh trai cô cũng rất thương cô, luôn lo lắng cô lên Đài Bắc sẽ gặp người xấu. Tâm trạng của một người anh trai yêu thương em gái mình hẳn là giống nhau?

Cô lập tức quyết định, sinh nhật năm nay của anh trai nhất định cô sẽ mua một món quà thật ý nghĩa tặng cho anh ấy. Và dù đồ ăn của chị dâu có khó ăn tới đâu thì cô cũng sẽ cố gắng ăn nhiều thêm chút...

Ngay lúc Thần Vũ định bỏ chiếc khung ảnh về chỗ cũ thì cánh cửa văn phòng mở ra, có người đi vào.

Nhất định là Kỉ Hằng Hi, không biết khi anh nhìn thấy cô mặc áo cưới giống hệt với cô em gái đứng ngay trước mắt thì sẽ có biểu hiện gì? Hạnh phúc, biết ơn hay là kích động? Có thể là tất cả?

Thần Vũ mỉm cười chào đón Kỉ Hằng Hi đi vào văn phòng.

- Gặp lại nữa rồi? - cô nhẹ giọng chào hỏi anh.

Đầu tiên Kỉ Hằng Hi hơi ngạc nhiên sau đó như đột nhiên phát hiện ra cô đang mặc váy cưới thì sắc mặt lập tức xanh mét; giống như có vật gì đó sắc bén đâm trúng tim anh. Khuôn mặt anh trở nên tối đen, dữ tợn đáng sợ, một cổ lửa giận từ trong mắt phân tán ra.. và anh bước nhanh về phía cô.

Thần Vũ sợ hãi. Làm sao vậy? Anh ta không cảm động à? Cho dù...không cảm động thì vì sao lại có bộ dáng muốn giết người này chứ? Cái này hoàn toàn không giống với những gì cô dự đoán nha...

- Chết tiệt! Cô làm cái gì ở trong này hả? – Kỉ Hằng Hi thô lỗ giật chiếc khung ảnh trong tay Thần Vũ, nhìn cô chăm chăm, tức giận gầm nhẹ một tiếng.

Thần Vũ kinh ngạc mở to hai mắt:

- Tôi... mặc váy cưới để anh nhìn, đó không phải là yêu cầu của anh sao?

Cô cảm thấy lạ, anh ta không hài lòng à!

- Sao cô lại có cái áo cưới này? Sao cô lại có nó? – Kỉ Hằng Hi nghiêng răng nói, hô hấp nặng nề làm ngực anh phập phồng kịch liệt. Lần thứ hai anh gầm lên với cô đầy u ám, hung ác.

Thần Vũ sốc tới mức nói không nên lời, phải mất một lúc lâu sau thì cô mới tìm thấy giọng:

- Là Hách Liên Kỳ tiên sinh đưa cho tôi, anh có thể đi hỏi anh ta.

- Hách Liên Kỳ?... Chết tiệt, cô là tay sai của hắn hả? Cô nghĩ cô có thể thay thế được ai chứ? – anh thở hồng hộc, giọng nói bật tông cao, tay vung lên kéo chiếc váy cô đang mặc. – Cởi ra! Lập tức cởi ra cho tôi!

- Cái gì? – Thần Vũ cảm giác như mình sẽ bị anh bóp chết. Cô chưa từng gặp một người đàn ông nào quái đản như anh, đúng là cô không hiểu đàn ông lắm nhưng anh thực sự quá khó hiểu.

- Tôi nói cô lập tức cởi ra! Cô không xứng với chiếc váy cưới này! – Kỉ Hằng Hi thô bạo giật chiếc váy, khăn giòng gầm gừ. – Thấy tôi tìm tới cô thì nghĩ là tôi có ý với cô hả? Cô đừng có mơ tưởng hão huyền!

- Anh... anh đúng là không biết nói lý lẽ mà! – Thần Vũ trừng mắt nhìn anh, lần này đổi thành hô hấp của cô kịch động. Cô lớn tiếng quát hỏi anh, hỏi rõ cái về u ám, tối đen trên mặt anh. – Kỉ Hằng Hi, nếu tôi không xứng thì anh cần gì chạy tới tìm tôi, nói trả tiền để tôi mặc cái váy này cho anh xem hả? Anh có vấn đề à?

- Đúng thế! Tôi có vấn đề! – ngọn lửa trong mắt Kỉ Hằng Hi bùng lên như muốn đốt cháy tất cả. – Đúng là tôi bị ma ám nên mới tới tìm nói trả tiền cho cô rồi kêu cô mặc váy cưới cho tôi xem! Bây giờ tôi thấy hối hận rồi, được chứ? Vậy nên cô nhanh chóng cởi chiếc váy này ra cho tôi! Vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt tôi nữa!

- Đừng có kéo nữa! – Thần Vũ không thể nhịn được nữa, hét lên. – Tôi sẽ cởi nên anh đừng có kéo nữa!

Thái độ của anh khiến cô thấy xấu hổ vô cùng, cái gì mà “Cô nghĩ cô có thể thay thế được ai?”? Anh ta nghĩ cô muốn thay thế em gái anh ta chắc?

Gặp quỷ mà, tôi cũng có anh trai chứ bộ, cần gì phải thay thế em gái của anh hả? Lại còn nói cô vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt anh ta nữa, đương nhiên là cô sẽ không xuất hiện nữa. Nếu gặp lại một lần nữa thì nhất định phong cho anh làm ông cô đó!

- Lục Thần Vũ tôi đúng là bị đày tám kiếp mới gặp phải một người đàn ông quái gở như anh! – Thần Vũ giận dữ giật chiếc khăn che đặt cốp xuống bàn thật mạnh; đôi mắt bốc hỏa chăm chăm hướng về phía anh. – Kỉ Hằng Hi! Anh nghe cho kỹ đây! Tôi chỉ muốn an ủi tâm trạng đau khổ khi mất đi em gái của anh mà thôi, tuyệt đối không nghĩ tới chuyện thay thế em gái anh. Anh không muốn gặp lại tôi, tôi cũng thế! Đối với anh, tôi chẳng thêm có chút si tâm vọng tưởng nào hết, tôi hy vọng chúng ta không bao giờ chạm mặt nhau nữa!

Cô đi vào phòng trang điểm, nhanh chóng cởi chiếc váy cưới ra rồi mặc lại bộ quần áo lúc đầu mặc tới.

Đem váy cưới bỏ vào trong túi, sau khi đặt xuống bên cạnh Kỉ Hằng Hi thì cô đi thẳng, không hề quay đầu lại nhìn một cái.

Cô hy vọng mình không bao giờ gặp lại cái tên Kỉ Hằng Hi tự đại ngông cuồng này!

Thần Vũ nằm trong bồn tắm chứa nước lạnh chừng 30 phút đã cảm thấy người hơi lạnh lạnh, nhưng cô không muốn đứng lên, tắm nước lạnh có thể làm dịu đi hệ thống dây thần kinh bị đốt cháy trong ngày hôm nay của cô.

Cô tiếp tục cảm chiếc di động để trên ghế băng nhỏ bên cạnh lên và bấm gọi; chỉ có tiếng tút, vẫn không có ai nhận điện.

Cái tên chết tiệt Hách Liên Kỳ lại mất liên lạc, rõ ràng là hắn nói nếu có bất kỳ vấn đề gì đều có thể gọi; bây giờ cô đang có vấn đề đây, hơn nữa còn là một vấn đề lớn thế mà hắn vẫn không chịu nhận điện thoại, cứ như có mưu đồ muốn chinh cô vậy. Tìm không thấy Hách Liên Kỳ, trong đầu cô không tự chủ được lại nhớ tới cái bộ dạng nổi giận của Kỉ Hằng Hi. Cô thật sự không nghĩ ra, cô đã làm đúng theo yêu cầu của anh, mặc chiếc áo cưới của em gái anh để anh nhìn, vì sao còn tức giận như vậy? Lại còn nói một mớ câu kỳ quái với cô, gì mà si tâm vọng tưởng, nói như thể cô em gái là người yêu của mình không bằng...

Chờ một chút...

Chẳng lẽ anh ta thật sự yêu em gái của mình?

Giữa bọn họ không đơn thuần chỉ có tình yêu, hay là anh ta và em gái không có quan hệ huyết thống, giống với mấy bộ phim trên ti vi: cô em gái này được cha mẹ anh ta nhận nuôi từ nhỏ, mà bí mật trong lòng anh ta chính là... từ nhỏ đã yêu em gái mình...

Nếu anh ta thật lòng yêu em gái thì sao lại để cô ấy kết hôn với người khác?

Chẳng lẽ cô em gái không yêu anh ta, và anh ta chỉ đơn phương?

Ồ, Lục Thần Vũ, cô đang nghĩ cái quái gì vậy? Càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng thái quá.

Không có khả năng Kỉ Hằng Hi yêu em gái mình, căn bản không thể có loại chuyện này. Anh ta có phản ứng kịch liệt như vậy có lẽ vì anh ta là một người đàn ông tâm tính bất định, khó nắm bắt thôi. Hiện tại tất cả mọi chuyện đã kết thúc, bọn họ sẽ không gặp lại nữa, và cô cũng không cần phải suy nghĩ tới anh nữa...

- Hắt - xì! - cô thấy lạnh, nếu để cảm mạo sẽ không tốt. Không thể để cái tên Kỉ Hằng Hi lập dị, quái đản kia trở thành nguyên nhân cảm mạo được. Ngày mai còn có công việc, phải giúp một anh chàng thật thà thú nhận tình cảm với cô sếp mà anh ta thầm mến lâu nay.

Nghĩ tới đây, cô vội vàng nhảy dựng lên, túm chiếc khăn tắm bao quanh người, cả cơ thể bắt giác rùng mình.

Cô vội vã lau khô người rồi đi chân trần vào nhà.

Chết rồi, cô thực sự tắm lâu quá, còn đói bụng nữa. Cô còn chưa ăn tối nha!

Hôm nay cô rất muốn ăn một bữa mì ăn liền thật thịnh soạn để làm ấm cái dạ dày này. Rau, trứng, khoai lang, bánh bao cá, đó chính là những thứ mà cô thích bỏ vào mỗi khi pha mì, tất cả đều có trong tủ lạnh ngay gần đó.

Đúng lúc cô đang nghĩ nên bỏ thêm gia vị gì cho lạ miệng thì chuông cửa réo lên.

Ai nhỉ? Hôm qua A Chung đã tới lấy chìa khóa, tiền thuê nhà cũng đã nộp đầy đủ cho nên không thể là bà chủ sống ở lầu một lên thúc giục tiền được.

Lần này cô không trực tiếp ra mở cửa ngay mà thông qua cái mắt mèo nhìn trước.

Vừa nhìn rõ người bên ngoài thì hai mắt cô mở to hết cỡ. Trời ơi! Là Kỉ Hằng Hi! Anh ta tới làm gì nhỉ? Chẳng lẽ cô đã làm hư chiếc váy cưới của anh ta? Hay là son môi của cô dính lên chiếc váy nên anh ta tới bắt cô chịu trách nhiệm?

Trán Thần Vũ nhăn lại, hai lý do trên rất có khả năng, bởi vì cô cởi chiếc váy đó trong lúc rất tức giận, có lẽ cô đã không chú ý tới làm cho son môi dính vào.

Được rồi, đền thì đền, ai sợ ai. Cùng lắm trả cho anh ta tiền phí giặt quần áo và anh ta sẽ không còn lý do nào để tìm tới làm phiền cô nữa.

Chuẩn bị tốt tinh thần nghênh đón kẻ thù, Thần Vũ mở cửa ra, khoe môi nhếch lên, ngoài cười nhưng trong không cười:

- Xin chào! Kỷ tiên sinh, tôi đã nói là chúng ta không bao giờ gặp lại nữa mà! – cô nói móc, ánh mắt sắc lẹm quét tới Kỉ Hằng Hi. Trên tay anh cầm một bó hoa lớn và một hộp bánh, nhưng nó chắc chắn không phải dành cho cô đâu, ngay cả nhìn cũng đừng hòng ấy chứ.

- Tôi có thể đi vào ngồi một lát không? – Kỉ Hằng Hi làm như không nghe thấy câu nói mỉa kia, tầm mắt chỉ nhìn tới mái tóc ướt nhẹp ngấn tới vai của cô, cả người cô tỏa ra mùi sữa tắm hương cam.

- Đương nhiên có thể! – Thần Vũ hào phóng mở cửa, đứng lách người sang bên. – Nhất định là anh phải sử dụng tới một công thức toán học phức tạp để tính toán số tiền tôi phải bồi thường cho anh nhỉ? Nếu thế thì hẳn phải ngồi xuống mới tính được, có thể ghi vào giấy trắng mực đen đảm bảo tôi không quịt nợ. Những việc này cần phải ngồi xuống mới hoàn thành, vì vậy mời anh vào trong!

Kỉ Hằng Hi đi vào rồi quay lại nhìn cô:

- Bồi thường? Có ý gì?

Thần Vũ giả vờ ngạc nhiên nhìn chằm chằm anh:

- Chắc là tôi đã làm hư váy cưới cho nên anh mới tới đây, không phải sao?

Anh nhìn cô, không thừa nhận và cũng không phản bác.

Cô cười cười, nói tiếp:

- Nói đi! Tôi phải bồi thường cho anh bao nhiêu tiền, anh cứ nói thoải mái. Dù sao thì anh có làm chuyện gì thì tôi cũng không cảm thấy kinh ngạc nữa đâu.

- Đừng như thế chứ, tôi tới để xin lỗi! – anh đặt hoa và bánh xuống bàn. – Đây là tặng cô, nhân viên cửa hàng bán hoa nói ý nghĩa của loài hoa này là “Lời xin lỗi”, còn bánh ngọt là do thư ký của tôi đề nghị; cô ấy nói đa số phụ nữ thích bánh ngọt. Hy vọng là cô sẽ nhận chúng.

- Xin lỗi? – chết mất, lần này Thần Vũ cảm thấy ngạc nhiên thực sự. – Vì sao?

- Tôi xin lỗi sáng nay tôi đã quá kích động, vì không ngờ cô lại mặc chiếc váy cưới đó xuất hiện trong văn phòng của tôi. Cô mặc váy cưới trông như... – anh chưa nói xong nhưng ánh mắt phức tạp đang nhìn tới cô. – Nhất thời tôi không thể kiểm soát được cảm xúc nên mới nói những lời xúc phạm tới cô. Hy vọng cô có thể tha thứ.

- Cho nên.. anh thật sự tới để xin lỗi? – Thần Vũ chớp mắt, đánh giá xem lời nói của anh có bao nhiêu phần trăm sự thật.

Tuy nhiên, nhìn vào thái độ chân thành của anh ta thì hẳn là... Không phải là đang đùa giỡn cô chứ? Thật sao?

- Trước khi tới đây tôi có gặp Hách Liên Kỳ. – Kỉ Hằng Hi nhìn cô.

Lúc này Thần Vũ thật sự rất muốn mắng người:

- Anh ta nhận điện thoại của anh mà không nhận điện của tôi?

- Anh ta đương nhiên sẽ không nhận điện thoại của cô vì anh ta đã lừa cô. – về mặt anh không có mấy cảm xúc.

- Có ý gì? – tim Thần Vũ đập lỗ một nhịp, cô có một dự cảm xấu. Cô sẽ không ngu ngốc thêm một lần nữa chứ?

- Nếu cô chịu nghe tôi nói thì tôi sẽ kể lại tất cả mọi chuyện, coi như là sự bồi thường vì tôi đã nổi giận với cô. Cũng hy vọng sau khi nghe xong cô cũng có thể bỏ qua cho hành động thô lỗ, bất nhã lúc sáng của tôi.

Thần Vũ đương nhiên là muốn biết... Được rồi, cô rất muốn biết rõ mọi chuyện:

- Anh nói đi, tôi sẽ xem xét lời xin lỗi của anh nhưng không nhất định sẽ nhận.

Kỉ Hằng Hi vì câu trả lời của cô mà mỉm cười, đây không phải là những lời mà anh từng nói với cô sao?

- Cô rất thú vị.

Thần Vũ nhú mày:

- Cám ơn! Anh là người thứ 2580 nói với tôi như vậy trong năm nay đó!

Nụ cười của anh càng lan rộng hơn:

- Buổi sáng tôi rất thô lỗ với cô, cô không có ác cảm hay thù hận sao?

- Ai nói thế? – cô trừng lớn mắt. – Cho tới tận lúc này, trước khi anh ấn chuông cửa thì tôi còn hận anh nghiêng răng nghiêng lợi tới mức ngồi trong phòng tắm cũng nguyên rửa được.

Anh khó hiểu nhìn cô:

- Trong phòng tắm? Vì sao lại phải ở trong phòng tắm? Ở phòng khách hay các phòng khác không được sao?

- Bởi vì lúc đó tôi đang tắm nên đương nhiên là trong phòng tắm rồi! – Thần Vũ khẳng định nói. – Một bên tắm, một bên nguyên rửa anh và Hách Liên Kỳ. Hai người các anh, một kẻ xúc phạm lòng tự trọng của tôi, một kẻ không thèm nhận điện thoại của tôi. Đều đáng ghét, đáng hận như nhau.

Kỉ Hằng Hi ngồi xuống:

- Nếu vậy thì lát nữa tôi và Hách Liên Kỳ sẽ phân ra cao thấp, sau khi nghe xong thì cô sẽ cảm thấy anh ta đáng giận hơn nhiều.

Thần Vũ cũng nhanh chóng ngồi xuống đối diện với anh. Anh cứ như thích ngồi ở bàn ăn vậy, cả hai lần đi vào đều chọn chỗ đó.

- Nói nhanh đi, một người đàn ông bận rộn như anh hẳn thời gian quý giá lắm.

Kỉ Hằng Hi đánh giá cô:

- Cô đang đuổi tôi đi sao?

Cô cố tính liếc xéo anh ta:

- Hình như chúng ta không phải là bạn bè, chẳng lẽ phải ngồi nói chuyện tán gẫu lâu la?

- Nói cũng đúng! – anh nghĩ lại hành động ban sáng mình làm với cô thì dám chắc cô để cho anh vào nhà đã là may mắn lắm rồi. Cô là một người con gái nhiệt tình, sang sảng, điểm này hoàn toàn không giống với những kẻ suốt ngày bám dính lấy lòng anh, những kẻ chẳng bao giờ dùng trái tim để nhìn anh hoặc là những cô nàng ích kỷ, thích để tâm tới mấy chuyện vụn vặt này nọ. Những suy nghĩ đau đớn từ đâu ập tới, mãi một hồi thì anh mới tỉnh táo lại, nhìn cô. – Hách Liên Kỳ nói với cô là cô có diện mạo rất giống với em gái tôi?

- Đúng vậy. – Thần Vũ gật đầu. – Cho nên tôi mới cảm thấy áy náy với anh. Anh nhớ em gái, muốn nhìn thấy hình ảnh xinh đẹp của cô ấy khi mặc chiếc váy cưới kia mà tôi lại tàn nhẫn từ chối anh và còn... mắng anh là đồ biến thái.

Anh chớp chớp mắt:

- Thực ra tôi không có em gái.

Cô ngây ngẩn cả người, vẫn còn choáng váng trong vài giây:

- Anh nói thật sao? Anh không có em gái? – đúng là cô lại bị Hách Liên Kỳ lừa một cú nữa. Rốt cuộc là do hắn quá xảo quyệt hay là do cô quá dễ lừa?

- Tôi không có em gái, nhưng có vị hôn thê. – anh dừng lại, mắt không chớp lấy một cái. – Cô thật sự trông rất giống với cô ấy, đó chính là cô gái chụp trong bức ảnh đặt ở văn phòng của tôi. Cô cũng từng nhìn thấy, giữa hai người sự giống nhau gần như là 90%.

Thần Vũ cảm thấy tim mình đột nhiên nhảy dựng lên.

Cô gái kia chính là.. vị hôn thê của anh...

Tất cả các bí ẩn, khúc mắc đều được giải quyết. Bởi vậy khi anh nhìn thấy cô ở nhà hàng Khắc Tước thì có ánh mắt cổ quái như thế. Bởi vậy anh mới chạy tới tìm cô và yêu cầu cô mặc váy cưới cho anh nhìn. Bởi vậy hôm nay thấy cô mặc váy cưới đột nhiên xuất hiện trong văn phòng thì anh không không chế được mình...

Cũng khó trách, bỗng dưng thấy một người phụ nữ giống hệt vị hôn thê của mình thì nhất định anh ta rất mâu thuẫn.

Anh ta muốn tái hiện lại bóng hình vị hôn thê xinh đẹp trên người một cô gái xa lạ, đợi tới khi cô mặc váy cưới của vị hôn thê thì anh lại thấy khó chịu vì có người mặc đồ của cô ấy và càng giận chính bản thân vì đã nảy ra cái ý tưởng để người khác thay thế vị trí vị hôn thê của mình...

Cô nhìn anh đầy thông cảm:

- Tôi thực sự không biết sự thật.. tôi xin lỗi.. Rất lấy làm tiếc vì vị hôn thê của anh đã qua đời, nhất định là anh rất khó khăn để...

Lúc đôi mắt của anh chớp nháy làm người ta nhìn không ra có sự biến hóa trong cảm xúc:

- Cô ấy không chết, cô ấy vẫn còn sống.

- Cái gì? – Thần Vũ kinh ngạc nhìn anh. Không phải nói bị tai nạn xe hơi chết rồi sao?

- Cô ấy không chết nhưng tình trạng hiện tại không khác mấy với chết. – anh bình tĩnh nói. – Cô ấy biến thành một người sống đời sống thực vật, đã bốn năm rồi, tôi vẫn luôn chờ đợi một phép lạ xuất hiện.

Biểu tình của Thần Vũ từ choáng váng, ngạc nhiên tới cảm thông. Thì ra là như thế, người bị tai nạn trong ngày cưới chính là vị hôn thê của anh, sống một đời sống thực vật so với cái chết còn nghiệt ngã hơn nhiều. Điều này đối với anh mà nói đúng là một đả kích lớn. Oái, một người đàn ông đáng thương và si tình.

Cô gái kia thật may mắn khi có một người đàn ông yêu cô tới như vậy và cũng thật bất hạnh, cô ấy không có cách nào hưởng thụ tình yêu mà người ấy dành cho mình; chỉ có thể ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác nằm im trên giường. Nhất định là cô ấy không cam tâm, đúng chứ?

Đột nhiên, cô muốn tha thứ cho Kỉ Hằng Hi mà không cần biết lý do, ngay cả sự chán ghét cũng từ từ được nhổ khỏi trái tim.

3. Chương 3

Một buổi sáng đầy nắng. Thần Vũ bước xuống khỏi xe, ánh mắt hướng về phía bầu trời xanh ngắt. Cái thời tiết nóng nực tới ngột thở này tới khi nào mới chịu kết thúc nhỉ? Mưa, mưa, rốt cuộc thì lúc nào mây mới tới thế hả?

Trước mắt cô đột nhiên lóe lên khuôn mặt một người đàn ông, mắt sâu, khóe miệng cương quyết, vẻ mặt trầm tĩnh... Đó chính là khuôn mặt của Kỉ Hằng Hi.

Cô chợt tò mò, trong thời tiết tốt như thế này thì anh đang làm gì nhỉ? Đang ngồi cả ngày trong văn phòng với một đồng tài liệu hay là nhốt mình trong phòng làm việc 24/24 giờ?

Không thể hiểu nổi, gần đây cô thường xuyên nghĩ về anh. Tại sao? Cô cũng không thể trả lời được, đại khái là vì cuộc gặp gỡ đầu tiên rất là bi thảm. Từ trước cho tới nay, cuộc sống của cô luôn tràn ngập niềm vui và tiếng cười cho nên rất khó tưởng tượng tới cuộc sống của một người luôn bị gánh nặng tinh thần là vị hôn thê của mình biến thành một người thực vật.

Nói tới tình yêu và nụ cười thì anh không có đủ điều kiện để thực hiện, và nhất định anh cũng sẽ không cho phép mình yêu một lần nữa...

Oài, Lục Thần Vũ, tỉnh táo lại, tỉnh táo lại!

Đừng nghĩ về anh ấy, không cần vì chuyện mình và vị hôn thê của anh trông giống nhau mà lo lắng về anh. Việc này không có đạo lý một chút nào.

- Là ở đây! – A Chung từ chỗ ngồi của lái xe nhảy xuống, neho mắt nhìn kiến trúc tòa nhà trước mắt.

- Khu biệt thự sang trọng thật. – Tiểu Mễ, bạn gái của A Chung bật thốt lên khi nhìn vào những bức tường bên trong tòa nhà. Ngay cả cái cửa cũng rất ấn tượng, bên cạnh có những cây cao tươi tốt không biết tên là gì, đúng là tiêu chuẩn của một gia đình giàu có.

Tiểu Mộng cũng bước xuống, cô dựa vào vai Tiểu Mễ, nói:

- Khi nào thì chúng ta có thể sống ở một nơi như thế này với tư cách một vị phu nhân nhỉ?

Tiểu Mễ vỗ vỗ hai má cô bạn thân của mình:

- Chờ tới hôm nào trúng số xổ độc đắc đi, đến lúc đó chúng ta sẽ trở thành phu nhân.

Thần Vũ nhìn hai cô nữ sinh kém mình bốn tuổi, cười nói:

- Làm phu nhân rất đang thương, rất cô đơn cho nên các cô không cần hâm mộ vị phu nhân này. Cô ấy mới là người phai ghen tỵ với tuổi thanh xuân của các cô đó!

Tiểu Mộng nghiêng đầu hỏi:

- Vậy làm sao mới có thể biến thành một vị phu nhân trẻ trung, xinh đẹp?

A Trí cười cười ác:

- Cái đó không đơn giản, được nuôi dưỡng là có thể nha!

- Vương Lại Trí! Cậu đúng là hạ lưu, nhỏ mọn! – hai nữ sinh bắt đầu đuổi đánh A Trí.

- Đừng có làm loạn nữa, thời gian không còn nhiều, chuẩn bị bánh ngọt nào. – A Chung vỗ tay ra hiệu tập trung mọi người như một người chỉ huy.

Tuy rằng trong công ty dịch vụ này Thần Vũ là người lớn tuổi nhất nhưng cô rất nghe lời cậu em họ là A Chung. Vì dù có làm hay có nghĩ cái gì thì cô đều không có lấy nửa điểm tố chất lãnh đạo.

Hôm nay họ tới để chúc thọ một vị lão phu nhân, lão phu nhân rất thích xem phim điệp viên 007 cho nên họ đã luyện tập một phiên bản vui nhộn của bộ “Goldfinger” [007: Ngón tay vàng] để làm bà được vui. Và vì họ đều nói được tiếng nước ngoài nên có thể sáng tạo một cách thỏa thích.

- Bên ngoài rất nóng, mọi người mau vào bên trong uống chén nước đá. – một dì người Hoa nhiệt tình chào đón bọn họ và chuẩn bị chu đáo vài ly trà đá hương chanh ngon tuyệt.

Thần Vũ đánh giá phòng khách, bên trong rộng rãi, bài trí theo phong cách châu Âu, có hai cánh cửa kính lớn kéo từ trên trần xuống nền nhà và người ta có thể nhìn ra khu vườn nhỏ đầy hoa, cây cối bên ngoài. Uống xong ly nước, bọn họ được đưa tới một căn phòng nhỏ bên cạnh phòng khách để thay đồ diễn, đội tóc giả với những màu sắc đa dạng. May mắn vì trong phòng có máy lạnh nếu không thì giữa trời nắng mà phải mặc mấy thứ này nhất định sẽ bị cảm nắng cho xem.

- Lão phu nhân đang đợi trong phòng khách! – dì Thẩm dẫn dắt mọi người tới phòng khách. Người giao dịch với bọn họ chính là cháu trai của lão phu nhân, anh ta muốn tặng cho bà nội một món quà bất ngờ.

- Mỗi người một công việc, cứ thế tiến hành. – A Chung ra hiệu. Theo kịch bản, A Trí dẫn đầu bước lên sân khấu, cậu cầm một khẩu súng lục trông rất buồn cười và nhảy ra.

Thần Vũ diễn vai một cô gái xấu tính, chỉ là một vai diễn rất nhỏ, cảnh ít, coi như là nhàn rỗi vô cùng cho nên cô có thời gian nhìn đông nhìn tây xung quanh.

Cô nhìn người phụ nữ lớn tuổi ngồi trên chiếc ghế mát-xa cách đó một khoảng, trông bà rất vui vẻ. Họ đã cẩn thận tìm hiểu điệu nhạc của tác phẩm, xem ra đạt hiệu quả cao, lão phu nhân có vẻ thích lắm.

Con cháu nhà này coi như cũng có tâm, lúc này trong phòng khách nghe dì Thắm nói con trai và con dâu của lão phu nhân đều đã qua đời; giờ chỉ còn mình bà cụ và đứa cháu trai sống nương tựa lẫn nhau, bởi vậy đứa cháu càng thêm hiếu thuận với bà.

Nhưng cô cảm thấy kỳ lạ, hình như lão phu nhân thỉnh thoảng nhìn tới cô rồi cười cười, ánh nhìn của bà rất kỳ quái. Hẳn là cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi, chắc lão phu nhân thấy chiếc áo vest cô mặc quá nghiêm chỉnh nên mới thỉnh thoảng nhìn cô thôi.

- Diễn thật tuyệt vời! – Kỉ lão phu nhân uống trà, nụ cười càng ngày càng nhiều hơn. Thậm chí khi khẩu súng rơi xuống hay là mái tóc giả rơi ra thì bà vẫn không hề để ý thấy.

Cuối cùng, họ đẩy chiếc bánh ngọt ra, cùng hát bài hát chúc mừng sinh nhật từ tiếng Anh chuyển sang tiếng Trung cho có không khí: “Chúc bà phúc như Đông Hải! Thọ bỉ Nam Sơn! Năm nào cũng có ngày này, càng ngày càng tươi trẻ!”

Lão phu nhân cười hạnh phúc:

- Các cô cậu đứng là những đứa trẻ thú vị, là ai tìm các cô cậu tới vậy? Dì Thắm chắc không nghĩ ra được một ý kiến thế này đâu, chẳng lẽ là luật sư Ngô...

Còn chưa nói xong, lão phu nhân đột nhiên ngắt đi.

- Sao lại thế này? – phòng khách chợt hỗn loạn cả lên. Tiểu Mễ, Tiểu Mộng kinh hoảng hô lên một tiếng còn dì Thắm thì vội vàng bật đèn lên.

- A Chung, A Trí! Mau đưa lão phu nhân nằm lên ghế sofa! – Thần Vũ nhanh chóng chỉ huy hai anh chàng nam sinh to lớn. Cô từng làm việc điều dưỡng tại bệnh viện nên có chút kiến thức về sơ cứu.

- Tôi đi gọi xe cứu thương! – dì Thắm hoảng mang đi lấy điện thoại gọi cấp cứu

Sau khi lão phu nhân được an trí nằm trên ghế sofa – pha thì Thần Vũ mới cẩn thận kiểm tra hơi thở của bà.

May quá, vẫn còn thở, hơn nữa còn khỏe mạnh. Cô thầm thở phào một tiếng.

- Sao rồi? Sao rồi? – A Chung vội hỏi. Có lẽ vì lão phu nhân quá bất ngờ, vui vẻ nên khiến cho thân thể của bà không thích ứng kịp.

- Vẫn còn thở, mọi người yên lặng một chút. – Thần Vũ nâng mi mắt của lão phu nhân lên xem xét con người rồi giúp bà cởi lỏng một chiếc cúc áo.

Đột nhiên, trên gương mặt của lão phu nhân xuất hiện một nụ cười khiến cho mọi người có mặt phát hoảng.

Sau đó, bà ngịch ngợm mở ra một mắt, từ từ mở một mắt còn lại rồi ngồi bật dậy trước sự kinh ngạc của mọi người. Ngay cả Tiểu Mộng vốn là một cô bé nhát như chuột cũng phải trợn mắt há mồm, đúng là làm cho người ta không biết nên khóc hay nên cười.

- Bà... bà... có sao không? Thực ra là có chuyện gì vậy? – về mặt A Trí mờ mịt.

Đúng lúc đó, cửa phòng mở tung ra, mọi người theo bản năng đều quay lại nhìn xem là ai tới.

Một người đàn ông cao lớn đi vào, trên người là bộ đồ tây màu tối, nét mặt lo lắng.

Thần Vũ ngơ ngác nhìn người mới tới, tim chợt đập nhanh hơn. Không thể nào? Kỉ Hằng Hi, sao anh ta lại tới chỗ này?

- Hằng Hi, cháu trở về rất đúng lúc, ta đã tìm được một ứng cử viên điều dưỡng mới cho mình rồi, đó chính là cô ấy... – lão phu nhân kéo tay Thần Vũ, mỉm cười thông báo. – Từ hôm nay, trừ khi vị tiểu thư này đồng ý làm người chăm sóc cho ta bằng không ta sẽ không ăn cơm!

- Rốt cuộc đây là chuyện gì? Không phải là trùng hợp chứ? – trong phòng sách của Kỉ gia vang lên tiếng chất vấn của Thần Vũ dành cho Kỉ Hằng Hi. Cô có linh cảm là anh ta chính là nhân vật mấu chốt trong chuyện này, tuyệt đối không sai mà!

- Đúng vậy, đúng là không phải trùng hợp. – Kỉ Hằng Hi không hề phủ nhận. – Hôm nay là sinh nhật của bà nội tôi, tôi muốn tặng bà một bất ngờ nên đã nghĩ tới công ty của các cô. Tôi và em họ của cô đã bàn bạc và đây cũng là một cách để bù đắp cho cô.

Thần Vũ cuối cùng cũng đã hiểu được lý do.

- Khó trách.. khó trách lại trả thù lao cao như vậy. A Chung nói khách hàng lần này là một người rất kỳ lạ, dám trả thù lao cho chúng tôi cao gấp hai lần bình thường, cậu ta cũng liền cười và chấp thuận. Thì ra là có nội tình!

Điều đó cô hiểu chứ, nhưng còn một điểm khác nữa...

- Vậy còn bà nội anh... – cô thật sự không hiểu nổi. – Anh đã sắp xếp để bà nội té xỉu à? Là vì muốn bù đắp cho tôi sao? Nhưng tôi không cần, tôi tự lo cho mình được, tôi không dám nhận lòng tốt của anh đâu.

- Việc đó không phải do tôi sắp xếp. – Kỉ Hằng Hi lắc đầu. – Bà nội tôi từ trước tới nay hành động luôn kỳ quái, ngay cả tôi cũng không hiểu vì sao bà lại làm như vậy.

Thần Vũ tròn mắt, anh ta không biết thì còn ai biết chứ?

- Khi này tôi đã nói chuyện với bà rồi. – ánh mắt của anh chuyển chú trên khuôn mặt cô. – Bà nói các cô đã làm cho bà thấy vui vẻ. Bà chỉ muốn làm một trò đùa nhỏ thú vị với mọi người nhưng không ngờ cô lại phản ứng tỉnh táo như vậy. Bà rất thích và đánh giá cao về cô cho nên bà hy vọng cô sẽ làm người chăm sóc cho bà.

- Sao có thể? – Thần Vũ nhướng mày, tròng lớn mắt. – Đúng là tôi từng làm việc điều dưỡng ở bệnh viện nhưng không có bất kỳ giấy phép nào. Muốn tôi chăm sóc một người già sao, trách nhiệm quá lớn. Không được, tôi tuyệt đối không làm được đâu!

Kỉ Hằng Hi chậm rãi nói:

- Nhưng mà cô cũng nghe rồi đó, nếu cô không đồng ý thì bà nội sẽ không chịu ăn cơm. Cô hẳn tâm nhin một bà già vì mình mà tuyệt thực sao?

- Chắc không nghiêm trọng tới vậy đâu. – Thần Vũ nhún vai đáp. - Tôi nghĩ bà chỉ nói đùa thôi, sao có thể vì tôi không đồng ý làm người chăm sóc mà tuyệt thực chứ. Bà nội của anh hoàn toàn không biết gì về tôi cả, chuyện này đúng là thái quá rồi.

Kỉ Hằng Hi lắc đầu:

- Cô cũng biết đó, người già giống như một đứa bé, đã muốn ai, cái gì thì sẽ đòi cho bằng được. Bà muốn cô làm người chăm sóc thì nhất định phải đạt được, nếu không bà thật sự sẽ tuyệt thực.

Cô nhìn chăm chăm vào anh:

- Chẳng lẽ anh thật sự muốn tôi ở đây như một người chăm sóc sao?

Ngay từ lúc đầu trong lòng cô đã có một nghi vấn to đùng, hỏi ra thì có chỗ không được hợp lý, nếu không hỏi thì thấy bức bối khó chịu. Thôi, tốt nhất là nên hỏi cho rõ ràng mọi chuyện đi.

- Đúng rồi, còn... bà nội chắc là từng thấy vị hôn thê của anh rồi chứ? Bà ấy nhìn tôi là vì tôi trông rất giống với cô gái đó, có điều... Ý tôi là.. bà ấy muốn tôi làm người chăm sóc cho mình, dĩ nhiên là tôi sẽ thường xuyên ra vào nơi này, bà không sợ đứa cháu trai là anh mỗi ngày nhìn thấy cảnh này mà đau lòng sao?

Trời ơi, cô đang nói cái gì vậy? Cô gấp tới độ nói năng lộn xộn cả lên, chẳng lẽ cô đang bị “khớp” sao?

- Bà không nghĩ rằng cô giống với cô ấy, bà nói hai người đúng là hơi giống nhưng cái đó không phải là điểm mấu chốt. Trong trường hợp này, điều mà bà quan tâm là bà muốn cô trở thành người chăm sóc cho mình.

Thần Vũ càng nghe càng dở khóc dở cười. Oái, xem ra đây là một người bà nội rất bướng bỉnh, nghịch ngợm. Nhưng cần gì phải nói dối chứ, nếu không giống nhau thì sao Hách Liên Kỳ lại chỉ định cô đi chính Kỉ Hằng Hi tại nhà hàng Khắc Tước?

- Tôi vẫn chưa thể đồng ý với anh được, tôi không muốn biến thành một người lúc nhàm chán lại đi nhảy vào trong bùn ngòi...

Kỉ Hằng Hi nhìn chăm chăm vào cô:

- Thực ra cô có thể yên tâm. Sự nhiệt tình của bà nội tôi đối với ai cũng chỉ có được ba phần, có thể một vài ngày sau bà sẽ đuổi cô đi ấy chứ. Bà từng đối qua rất nhiều người chăm sóc, ban đầu thì rất vừa lòng nhưng qua mấy ngày thì lại không thích nữa. Ngoại trừ cái tính vui vẻ của trẻ con, thích trêu chọc người khác thì tính tình của bà khá nghiêm túc.

- Thật không? – Thần Vũ chớp mắt mấy cái.

Nếu vậy thì cô có thể an tâm. So với việc chết cũng không chịu đồng ý hại một bà già tuyệt thực thì chi bằng thoải mái đồng ý. Sau vài ngày, chờ cho cảm giác mới mẻ của bà ấy về cô biến mất thì cô có thể rời đi.

- Tôi không cần phải nói dối cô, cô có thể hỏi dì Thẩm.

Anh không tin khi bà nội cho rằng Lục Thần Vũ và Lục Thụ Tâm không giống nhau nhưng bà nội chính là người thân duy nhất che chở cho anh, anh sẽ không làm ngược lại những ý muốn của bà. Nếu bà nhất quyết muốn Lục Thần Vũ trở thành người chăm sóc mình thì anh sẽ nghĩ đủ mọi cách để làm được điều đó.

- Được rồi! Tôi đồng ý chuyện này với anh. – cuối cùng thì Thần Vũ cũng gật đầu.

Tuy chuyện này càng nghĩ càng khó hiểu nhưng sau khi đồng ý thì cô thấy lòng mình thoải mái hơn rất nhiều. Cô không hy vọng một người già lớn tuổi vì mình mà tuyệt thực. Huống chi cô đã xem Kỉ Hằng Hi như bạn bè, nói gì thì nói cũng không thể từ chối một yêu cầu của bạn bè được... Được rồi, cô thừa nhận là mình có một chút tình cảm khác thường đối với Kỉ Hằng Hi, nhìn thấy anh thì tim cô đập nhanh hơn một cách khó hiểu, nhưng cũng chỉ có vậy chứ không hơn gì.

Cô đoán rằng câu chuyện của anh đã khiến mình cảm động, còn bản thân cô lại trông giống với người phụ nữ mà anh yêu thương nên.. cô mới có thứ cảm giác này.

Nhưng cô và anh là hai con người ở hai thế giới, anh là chủ tịch của Tập đoàn Hoàng Vũ, còn cô thì sao? Tuy tốt nghiệp đại học nhưng cuộc sống vẫn chưa ổn định, cô là một người không muốn tăng giá trị của bản thân nhờ vào miệng lưỡi xun xoe kẻ khác. Cô chỉ muốn làm những chuyện mình thích, những chuyện khiến cho mình vui vẻ, hứng thú.

Vì vậy, ai lại đi cần một người phụ nữ đã không có năng lực lại còn không có khát vọng, lý tưởng sống lớn lao như cô chứ? Tốt nhất không nên mơ mộng hão huyền nữa, sống thế này đi.

Hai ngày sau, Thần Vũ chính thức tới nhà họ Kỉ. Bọn A Chung đều gơ hai chân hai tay tán thành, đây chẳng phải là bước ngoặt quan trọng đối với công ty dịch vụ mà trong đó cô chính là người đại diện sao? Kéo chiếc túi hành lý đơn giản đi, trong lòng cô thầm nghĩ dù sao cũng không ở lâu, chỉ cần ba phần nhiệt tình của lão phu nhân hạ xuống, bà muốn cô đi thì cô sẽ lập tức rời đi ngay.

- Cô tới rồi, ta rất vui.

Kỉ lão phu nhân vừa thấy cô thì mặt mày hớn hở, tươi roi rói; bà mời cô dùng bữa sáng và còn cẩn thận hỏi xem cô thích ăn cái gì. Sau đó bà quay sang dặn dò dì Thẩm phải chú ý khi nấu ăn, tuyệt đối không nấu những đồ cô không thích ăn, đương nhiên cũng nhắc nhở phải nấu những món cô thích.

- Không cần đâu, bà nội, thật sự không phải lo lắng về một người như cháu đâu. – nhìn một người già vui vẻ vì sự xuất hiện của mình thì tâm trạng của Thần Vũ rất tốt.

- Có điều gì làm phiền sao? – lão phu nhân kéo tay Thần Vũ, mỉm cười nói. – Ở đây rất ít việc để làm, trong vườn có công ty làm vườn thường xuyên tới chăm sóc, quét dọn thì có công ty vệ sinh, quần áo có tiệm giặt tẩy tới thu. Dì Thẩm chỉ có việc nấu cơm ba bữa mà ta và Hằng Hi lại ít khi ăn nên bà ấy luôn ước có việc gì đó để mình bận rộn.

Ở chung với Kỉ lão phu nhân rất thoải mái, người già nhưng tâm không già. Bà thích xem phim nước ngoài, đặc biệt là phim hành động, Thần Vũ thường ngồi xem chung với bà; buổi chiều, hai người còn uống cà phê cùng nhau. Sau khi lão phu nhân ngủ trưa, Thần Vũ đi thăm căn phòng rộng lớn mình sẽ ở sau đó thay

quần áo mới. Bữa tối chỉ có cô và lão phu nhân, Kỉ Hằng Hi không có về nhà; điều này khiến trong cô có chút thất vọng, lạ thật.

Cần gì phải thất vọng nhỉ?

Một ngày trôi qua, cô phát hiện lão phu nhân không cần ai chăm sóc, cơ thể và sức khỏe của bà rất tốt, bà ăn còn nhiều hơn so với cô và chín giờ đã lên giường đi ngủ.

Bởi thế thời gian của cô thừa thãi rất nhiều. Sau khi thư giãn thoải mái trong bồn tắm, cô nhàn nhã pha một ly trà đá rồi nằm ở trên giường xem tiểu thuyết trinh thám.

Cái này cũng được xem là công việc sao? Căn bản giống như đang nghỉ phép, cái gì cũng có người hầu hạ, phục vụ. Dì Thẩm sợ buổi tối cô đói còn giúp chuẩn bị vài món ăn vặt đặt sẵn trong phòng. Sự quan tâm, chu đáo đó khiến cô cảm thấy cảm động và hạnh phúc vô cùng.

Đúng lúc đồng hồ điểm 11 giờ đêm thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Trái tim cô đột nhiên nhảy dựng lên, cô có linh cảm là Kỉ Hằng Hi đã quay về.

Cô vội vàng đặt cuốn tiểu thuyết sang bên rồi bước xuống giường tìm đôi dép mang vào để đi ra mở cửa.

Quả nhiên, người đứng bên ngoài cửa chính là anh. Cô nở một nụ cười thật tươi, vuốt vuốt mái tóc rối.

- Anh đã về rồi. – anh mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, bên trong là áo sơ mi màu đen; quần tây đen, khuy cổ áo mở. Nhìn dáng người cao ngất rất nam tính cùng bộ dáng đỉnh đạc của một người đàn ông thành đạt trước mặt thì tim cô không thể không bí mật nảy lên.

Ánh mắt của Kỉ Hằng Hi nán lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô:

- Thật xin lỗi, đã muộn thế này mà vẫn gõ cửa. Tôi đoán cô là một con cú đêm nên muốn thử một lần xem sao.

Thần Vũ không phủ nhận:

- Tôi đúng là cú đêm nhưng bà nội anh thì không phải. Bà đã đi ngủ từ sớm rồi.

- Bà nội tôi là người ngủ sớm dậy sớm và những người già đều như vậy.

Anh nhìn chăm chú vào đôi mắt trong veo, sáng lấp lánh của cô với ý đồ tìm kiếm một ánh nhìn quen thuộc nhưng anh không tìm được gì. Lần thứ hai anh nhận ra cô không phải là Lạc Thụ Tâm, họ là hai người hoàn toàn khác nhau.

Anh khẽ lắc đầu, tỉnh táo lại:

- Ngày đầu tiên làm việc đã quen chưa? Bà nội tôi có nổi giận với cô không?

Thần Vũ lắc đầu rất dứt khoát:

- Kỉ Hằng Hi, tôi có cảm giác anh không hiểu chút nào về bà nội của mình. Bà rất thân thiện, ở chung cũng thoải mái và bà thực lòng quan tâm tới tôi.. căn bản không giống một bà già khó chịu, xấu tính. Tôi thật nghi ngờ là anh đang gạt tôi đó.

- Vậy sao? – anh nhìn cô, từ chối cho ý kiến. – Cô đã tới đây ở đó là một điều tốt nhưng tôi hy vọng cô nên biết bà nội tôi là một người rất thích vận động, nhưng dù gì tuổi của bà cũng đã cao, nhiều khi thời tiết thay đổi cũng làm ảnh hưởng tới sức khỏe của bà. Thế nên tôi mong cô và bà nên ở nhà là tốt nhất.

- Điểm đó không thành vấn đề. Dù sao trời nóng như vậy, tôi cũng không muốn đi ra ngoài làm gì. – Thần Vũ thoải mái cam đoan.

- Nghe cô nói như vậy thì tôi yên tâm rồi. – anh cười ảm đạm. – Cũng khuya rồi, tôi không quấy rầy cô nữa. Chúc ngủ ngon!

- Khoan đã... – Thần Vũ không hiểu vì sao mình lại lên tiếng gọi khi anh xoay người định rời đi, rồi còn quan tâm hỏi han. – Anh ăn chưa? Ý tôi là... anh đã ăn tối chưa?

Kỉ Hằng Hi hơi ngạc nhiên:

- Chưa. Sao vậy? Cô chưa ăn sao?

Thật lâu rồi không có ai hỏi anh thế này.

Anh thường xuyên về muộn, khi về thì bà nội đã sớm đi ngủ; anh cũng đã dặn dò dì Thẩm không cần để cơm cho mình. Cứ thế, đã không có ai để ý tới bữa tối của anh, không ngờ bây giờ lại được cô quan tâm tới.

- Bây giờ đã hơn 11 giờ, anh muốn làm hỏng cái dạ dày của mình hả?! – nói xong câu này Thần Vũ thật muốn bật cười. Trước kia, khi còn ở nhà thì đó là những lời mà mẹ thường nói với cô.

- Có lẽ đã bị hỏng từ lâu rồi. – anh nói với cái giọng không quan tâm. – Mau ngủ đi, tự tôi sẽ đi ăn.

Thần Vũ đứng nhìn bóng lưng của anh một hồi lâu rồi mới đóng cửa phòng lại.

Chưa bao giờ cô cảm thấy anh thực sự hạnh phúc, không phải là anh không cười mà dù có cười thì nụ cười đó không phải xuất phát từ đáy lòng.

Tất nhiên là anh không thể nào hạnh phúc được, vị hôn thê của mình nằm bất động trên giường suốt bốn năm thì sao anh có thể vui vẻ cho nổi?

Cô có thể hiểu được tâm tình của anh nhưng chẳng lẽ anh định tiếp tục như vậy cả đời hay sao?

...

Một tuần trôi qua, Kỉ lão phu nhân không hề có biểu hiện của sự “nhiệt tình ba phần”, ngược lại còn tỏ ra càng ngày càng thích Thần Vũ. Cô cũng thoải mái tiếp tục cuộc sống này, ở trong nhà họ Kỉ quả thực như đang hưởng phúc, tại sao lại không làm chứ?

Chỉ có ngày cuối tuần là Kỉ Hằng Hi trở về ăn tối cùng mọi người, còn những ngày khác, nếu anh trở về trước 12 giờ thì sẽ gõ cửa phòng cô, hỏi thăm xem cô thế nào, liệu có chỗ nào không quen; còn nếu muộn hơn 12 giờ thì anh sẽ không quấy rầy giấc ngủ của cô.

Trên thực tế thì tới tận một hoặc hai giờ sáng cô mới đi ngủ, cũng là khoảng thời gian anh đi làm về muộn nhưng cô không thể nói với anh rằng, bất kể anh về muộn tới mức nào thì cô cũng đều hoan nghênh anh tới thăm mình.

Vô thức, cô cảm thấy bản thân càng ngày càng quan tâm tới anh, thậm chí những lúc nhàm chán còn ngồi phân tích cuộc sống của anh – ngoài công việc thì chỉ có công việc. Một người đàn ông đáng thương, chẳng lẽ anh không thể thoát khỏi cái hố do chính mình đào ra sao? Nhưng cô nghĩ là anh đã không còn muốn thoát ra khỏi cái hố đó, vì anh yêu vị hôn thê của mình nên trong mắt không còn nhìn thấy một người con gái nào khác nữa.

Chỉ có người con gái như cô là ngoại lệ, anh nhìn cô vì cô có vẻ bề ngoài giống với vị hôn thê của anh. Dù thế thì vẫn không thể tính là anh đã nhìn một người phụ nữ khác.

- Thần Vũ này, cháu đang suy nghĩ cái gì thế? Nghĩ gì mà thần người ra vậy?

Giọng nói của bà kéo Thần Vũ thoát khỏi dòng suy nghĩ; cô lấy lại tinh thần rồi nở một nụ cười ngượng ngùng với lão phu nhân.

Thật là, sao vừa rồi cô lại nghĩ tới Kỉ Hằng Hi nhỉ? Lại còn nghĩ tới thần thờ nữa chứ. Chắc là vì hôm qua anh không có gõ cửa phòng cô nên cô mới... nghĩ một chút về anh.

- Bà nội, bà thật sự thấy cháu và vị hôn thê của Kỉ Hằng Hi không giống nhau sao?

- Đương nhiên! – Kỉ lão phu nhân nhướn nhướn hàng lông mày. – Hai người chỉ giống chút bề ngoài thôi. Cháu là một người thiện lương, không có tâm cơ, còn người đàn bà kia là một kẻ giả hoạt vô sỉ, sao hai người lại giống nhau được chứ? Cô ta kém cõi hơn cháu nhiều.

- Bà nội, sao bà lại nói như vậy? Bà không thích vị hôn thê của Kỉ Hằng Hi sao? – Thần Vũ bị những lời đánh giá này dọa cho sợ.

Kỉ lão phu nhân hừ lạnh một tiếng:

- Đương nhiên ta không thích một người đàn bà gian dối, lừa gạt cháu trai mình. Cô ta quá tham vọng và lẳng nhăng, có Hằng Hi còn chưa đủ mà còn ve vãn người đàn ông khác. Ta vĩnh viễn không tha thứ cho cô ta.

Thần Vũ bị khiến cho hồ đồ, không thể nào hiểu nổi:

- Bà nội, có phải bà đã hiểu lầm rồi hay không? Chuyện đó sao có thể chứ?

Nếu cô gái kia tồi tệ như vậy thì tại sao Kỉ Lão Phu nhân lại vì cô ta mà khóa chặt trái tim mình? Và vì sao khi nhìn thấy cô mặc váy cưới lại kích động tới như vậy chứ?

- Ta không hiểu lắm gì cả. – Kỉ lão phu nhân lạnh giọng nói. – Ta vẫn cảm giác người đàn bà đó không tốt đẹp gì. Khi ta điều tra ra cô ta mua một cửa hàng cho tên tình nhân thì hai đứa nó đã quyết định ngày kết hôn. Hơn nữa Hằng Hi cũng nói cho ta biết trong bụng cô ta đã có chất nôi cho nên ta không muốn vạch trần mọi chuyện. Nhưng ta cũng đã cho người theo dõi cô ta 24/24 giờ, nếu cô ta dám phản bội Hằng Hi một lần nữa thì ta quyết không tha thứ.

Thần Vũ khiếp sợ nhìn Kỉ lão phu nhân, cô không thể tin vào những gì mình đang được nghe.

- Aiii, đúng ngày cưới thì cô ta còn đi gặp mặt tình nhân của mình và đã gặp tai nạn khi rời khỏi ngôi nhà của tên đó.

Thần Vũ cảm thấy thật khó chịu. Vì một người đàn bà như vậy mà Kỉ Lão Phu nhân đã đau buồn, không hạnh phúc trong bốn năm trời. Bốn năm là một khoảng thời gian dài đằng đằng, anh đã không nghĩ tới chuyện tìm cho mình một thứ tình cảm nào khác, anh thật khờ...

- Sau đó cô ta biến thành một người sống đời sống thực vật, cái thai cũng bị sảy. Hằng Hi đã bị đá kích quá lớn nên ta không đành lòng nói cho nó sự thật. Không ngờ tên tình nhân của cô ta lại tìm tới tận cửa.

Đôi mắt của Kỉ lão phu nhân biến lạnh lẽo.

- Hần nói đứa bé trong bụng cô ta là con của mình và cho ta nghe đoạn băng ghi âm giữa hai người. Hần muốn bỏ đứa nhỏ đi nhưng cô ta lại đau khổ cầu xin hẳn hãy kết hôn, chịu trách nhiệm với cô ta và đứa nhỏ.

Thần Vũ hoàn toàn không hiểu nổi nguyên nhân sâu xa trong đó là gì.

- Vì sao? Vì sao hẳn lại nói chuyện đó với bà?

- Đồ ngốc, cháu còn chưa hiểu sao? Hần muốn đòi tiền. – đôi mắt già nua híp lại.

- Hần còn cho ta xem đoạn băng quan hệ giữa hẳn và cô ta, chúng nó khỏa thân, trông rất khó coi. Hần nói nếu ta không đồng ý trả tiền thì hẳn sẽ trực tiếp đi tìm Hằng Hi. Ta sợ hẳn sẽ đi tìm Hằng Hi thật, lúc đó Hằng Hi sẽ phát điên mất... nó nhất định sẽ điên lên cho nên ta đã thanh toán cho hẳn một số tiền lớn rồi đuổi đi. Ta còn cảnh cáo hẳn nếu dám quay lại lần nữa thì ta sẽ đưa hẳn tới đồn cảnh sát, tố cáo hẳn tội đe dọa đòi tiền...

- Sao lại... – Thần Vũ thở hắt ra một hơi, cô vừa thấy sốc vừa thấy khổ sở. Không thể nào ngờ phía sau một câu chuyện tình yêu đẹp đẽ lại là một sự thực xấu xí, ghê tởm như vậy.

- Khi ta thấy cháu, ta đã rất ngạc nhiên nhưng đôi mắt của cháu rất đẹp, hoàn toàn không giống với người đàn bà kia. Ta nhìn thấy cháu là một đứa bé thẳng thắn, cháu thích thẳng cháu trai của ta, có đúng không hay? – Kỉ lão phu nhân mỉm cười nhìn Thần Vũ giống như hiểu hết về cô.

- Bà nội... – vành tai Thần Vũ nóng bừng lên. Trời ơi, Lục Thần Vũ cô từ trước tới giờ tự hào vì da mặt dày nhưng sao lại có một ngày biết đỏ mặt chứ?!

- Đừng tưởng bà già rồi mà lắm cảm nhé, kỳ thực bà biết hết đó. Bà biết ai chân thành, ai giả tạo, bà thấy rất rõ ràng.

Kỉ lão phu nhân ôm tay Thần Vũ trong tay mình, tròng mắt nhìn cô.

- Thần Vũ, bà hy vọng cháu có thể cứu vớt Hằng Hi, đừng để nó níu kéo một tình yêu không có sự chân thành kia. Bà tin cháu có thể làm được. – Tim Thần Vũ đập như đánh trống, cô không thể nào giữ cho nó yên được.

- Bà nội... cháu trai của bà không có cảm giác gì với cháu cả. Căn bản anh ấy không thể có tình cảm với cháu được, nếu anh ấy có nhìn cháu thì cũng chỉ vì cháu có bề ngoài giống cô ấy mà thôi...

- Đứa ngốc, cháu có biết vì sao ta thường xuyên thay đổi người chăm sóc không? – Kỉ lão phu nhân ngắt ngang lời cô, mỉm cười nói. – Ta chính là hy vọng Hằng Hi có thể nảy sinh tình cảm với một trong số các cô gái đó cho nên mới chọn những cô gái xinh đẹp, độc thân làm người chăm sóc. Nhưng tất cả đều thất bại, bởi vì tên nhóc kia ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm, mặc kệ họ xinh đẹp và giỏi giang.

Thần Vũ cảm thấy một thứ thất vọng nặng nề bủa vây lấy mình, cô cắn cắn môi:

- Đúng vậy, cháu so với những người con gái đó không khác biệt..

- Không giống! – Kỉ lão phu nhân nháy mắt tinh nghịch với cô mấy cái. – Ít nhất nó đã chú ý tới cháu, hơn nữa cháu đã được sống ở đây rồi.

4. Chương 4

Kỉ Hằng Hi phát hiện không khí trong nhà đang dần dần thay đổi từng chút một. Sau một thời gian để ý thì anh hiểu ra tất cả những thay đổi này đều vì Lục Thần Vũ, dường như cô nói gì thì bà nội đều nghe nấy. Có hôm anh tan việc sớm nên trở về nhà thì kinh ngạc phát hiện toàn bộ rèm cửa màu be thanh lịch đều bị đổi sang những tấm rèm cửa màu cam in hình hoa trắng lớn. Việc này khiến cho anh lóa mắt, đây không phải là phong cách của bà nội.

Một hôm khác, vừa về tới nhà, anh nhìn thấy trong khu vườn nhỏ của gia đình xuất hiện thêm rất nhiều loài hoa lạ và tất cả tranh ảnh treo trên tường cũng bị thay đổi hết.

Trong phòng được trang trí một màu xanh ngọc bích bắt mắt, kết hợp cùng màu hồng đào đầy mơ mộng; bức tranh treo trong phòng ăn bị hạ xuống, thay thế vào đó là những bức tranh trẻ con; trên ghế sofa có thêm vài chiếc gối ôm hình thú động vật, nào là lợn mập phấn hồng, nào là chú hưu cao cổ xanh; ngay cả chiếc ghế mát xa hàng ngày của bà nội cũng được trang trí thêm một miếng đệm lưng màu đỏ.

Lại thêm một ngày khác anh trở về nhà từ sớm, anh nhìn thấy hai người phụ nữ, một già một trẻ ngồi ở bàn ăn nói chuyện cười vui vẻ, thậm chí dì Thẩm đứng bên cạnh cũng cười nhiệt tình tới mức đôi mắt cứ cong cong cả lên. Cái không khí sống động, náo nhiệt kia đã hấp dẫn anh. Bắt đầu từ hôm đó, số lần anh trở về nhà trước bữa tối càng tăng lên; trước kia anh chỉ chăm chăm vào mấy hợp đồng xây dựng của Tập đoàn Hoàng Vũ còn hiện giờ anh lại muốn về nhà sớm chút để cùng ăn cơm với hai người họ. Thật không hiểu nổi lý do!

Nhiều khi anh vô thức nhìn tới Lục Thần Vũ, càng nhìn anh càng cảm thấy khuôn mặt vui vẻ, rạng rỡ chân thật của cô, còn có đôi mắt cười trong veo lấp lánh nữa đã khiến cho trái tim vốn bình lặng của anh một lần nữa bị lay động.

Ở chung càng lâu thì sự hiện diện của cô càng thu hút mạnh mẽ đối với anh. Và cô làm cho anh không thể không nghĩ tới cô.

Điều này không đúng chút nào, anh không thể động tâm nữa, cho dù cô có giống Thụ Tâm bao nhiêu thì cũng không phải cô ấy và không bao giờ thay thế được Thụ Tâm. Anh yêu Thụ Tâm, đó chính là lời hứa của anh.

Về phần Lục Thần Vũ thì... Cô là người chăm sóc cho bà nội anh, không có gì hơn.

Đêm nay có một buổi xã giao bị hủy nên anh có thời gian về nhà dùng cơm cùng mọi người.

Đã mấy ngày liên tiếp anh tăng ca vì có một dự án phát triển đất đai, may mắn hôm nay hợp đồng đã ký duyệt xong nên tâm trạng anh tốt hơn rất nhiều.

- Cậu chủ... Cậu.. sao cậu về sớm vậy? ... Không phải.. còn có một buổi tiệc xã giao sao? – dì Thẩm nhìn thấy anh bước vào nhà thì giật mình, nói đúng hơn là có biểu hiện không hy vọng anh trở về sớm thế này.

Anh nhìn vẻ mặt bất an của dì Thẩm, hỏi:

- Buổi tiệc bị hủy rồi, bà nội và cô Lục đâu rồi?

- Hai người... ở trong phòng lão phu nhân... – dì Thẩm nói lắp ba lắp bắp, bộ dáng khó xử, bất an.

Anh nhìn dì Thẩm với ánh mắt khó hiểu, đúng lúc đó thì cửa phòng bà nội hé mở. Anh thấy bà nội vừa kéo tay Lục Thần Vũ vừa nói cười vui vẻ bước ra.

Quần áo của hai người mặc rất khác thường, đều là âu phục.

Bà nội mặc một bộ vàng chanh bắt mắt toát ra sự quý phái, và đeo bộ trang sức kim cương; còn Lục Thần Vũ cũng không kém cạnh. Cô mặc một chiếc váy rộng màu cam, hở lưng, eo bó chặt làm hiện rõ những đường cong của cơ thể người con gái. Đó hoàn toàn không phải là cách ăn mặc ở nhà.

- Hai người định ra ngoài sao? – anh lên tiếng hỏi. Tốt nhất là bà nội không nên ra ngoài, xem ra những lúc anh không có mặt thì có người bằng mặt mà không bằng lòng.

Thần Vũ nhìn đôi mắt sâu như biển của anh không được tự nhiên cho lắm. Lần này chết chắc rồi, sao lại bị anh bắt quả tang chứ?

- Cháu về đúng lúc lắm, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi. – Kỉ lão phu nhân cười tươi đề nghị với đứa cháu trai mà không nhận thấy bầu không khí quỷ dị giữa hai người bạn trẻ. Thần Vũ nghe vậy thì vội vàng lên tiếng ngăn cản.

- Bà nội, cháu nghĩ là anh ấy muốn ở nhà hơn. Dù sao thì dì Thẩm cũng đã nấu một nồi thịt bò hầm, đủ cho một mình anh ấy ăn...

- Không, cháu không muốn ăn ở nhà. Cháu sẽ đi ăn với hai người.

Anh thật sự rất muốn biết cô đang làm trò quỷ gì; anh đã giao phó bà nội cho cô vì tin tưởng; bây giờ mới phát hiện cô cũng không hoàn toàn đáng tin tưởng.

Ánh mắt Thần Vũ hướng về phía trước, cô cố làm ra vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì. Anh đi phía sau cô và bà nội, nét mặt không hề bộc lộ ra sự khó chịu.

Trên đường đi, cô đã luôn cầu nguyện là anh có chuyện đột xuất, nếu không thì nổi một trận giông bão cũng không sao. Chỉ cần ngăn cản chuyến đi của bọn họ thì cái gì cũng được tất.

Có lẽ ông trời không nghe thấy tiếng khóc trong lòng cô, bọn họ bình an đi tới khách sạn Four Seasons (Bốn Mùa), đợi tới khi nhân viên khách sạn lái xe vào bãi đỗ thì cả ba người cùng nhau bước vào đại sảnh của khách sạn.

Thần Vũ liếc mắt nhìn thấy tấm áp phích “Hương vị hội” và cảm thấy thảm họa đang tới gần mình. Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để nhận sự chỉ trích từ phía Kỉ Hằng Hi.

- Đây rồi! Đây rồi! – Kỉ lão phu nhân có già nhưng mắt thì không già chút nào, bà hưng phấn chỉ vào tấm áp phích, sự vui vẻ khó thể hiện bằng lời.

- Đó là cái gì ạ? – Kỉ Hằng Hi híp mắt hỏi.

- À... thực ra cũng không có gì, chỉ là một buổi tiệc liên hoan thôi. – Thần Vũ bình tĩnh đáp.

Kỉ lão phu nhân chột cao giọng nói:

- Nha đầu, chẳng phải cháu nói với ta là có một trăm hội viên tham gia sao? Và chúng ta sẽ tới “Hương vị hội” để được ăn món bít tết ngon nhất mang từ Nhật Bản qua máy bay và uống rượu vang, không phải à?

Trong bụng Thần Vũ thầm kêu một tiếng thảm. Hu, bà nội yêu quý, bà hại chết cháu rồi...

- Một trăm thành viên? – Kỉ Hằng Hi trừng mắt nhìn Thần Vũ không chút hài lòng – Tốt nhất cô nên nói rõ cho tôi biết đây là chuyện gì.

Cô bắt đắ dĩ nhìn anh rồi trả lời với ngữ khí vô vọng:

- Thật sự thì tôi không có chủ động mời bà nội tham dự chuyện này đâu. Là vì hôm qua trong khi nói chuyện phiếm, tôi lỡ miệng nói có một buổi họp mặt.. Bà nói bà cũng muốn tham gia... nên tôi...

Được rồi, đúng cô không có ý từ chối yêu cầu của lão phu nhân, chỉ vì thấy bà rất muốn đi nên cô thật sự không đành lòng không cho bà đi cùng.

- Hằng Hi, cháu không nên trách Thần Vũ. Nó không có kêu ta tới, là ta tự muốn tới.

- Căn bản cô không nên nhắc chuyện hội họp này với bà nội. – Kỉ Hằng Hi lại trừng mắt nhìn Thần Vũ, hoàn toàn không để ý tới lão phu nhân vì cô mà đỡ lời.

- Anh nói đúng, tôi không nên nói chuyện đó với bà. – bản thân cô đuối lý và anh cũng đang nổi giận nên tốt nhất là ăn nói khép nép, khiêm tốn một chút. – Nhưng mà... nếu đã tới đây rồi.. và lại nó cũng tốt cho bà nữa.. chi bằng chúng ta ăn tối xong rồi về cũng được mà. Nếu anh muốn đuổi việc tôi thì tôi cũng không phàn nàn hay oán giận đâu.

Kỉ lão phu nhân nhếch tai nghe ngóng được liền lên tiếng:

- Hằng Hi không thể đuổi việc cháu, bất kỳ ai cũng không thể đuổi việc cháu. Người quyết định cuối cùng là ta.

Thần Vũ chỉ biết cười khổ:

- Cám ơn bà nội, nhưng mà anh ấy đang giận, tốt nhất chúng ta không nên nói thêm gì để ăn một bữa tối thật ngon miệng.

- Được rồi, ta không nói nữa. – Kỉ lão phu nhân lập tức im lặng.

Kỉ Hằng Hi kinh ngạc khi thấy bà nội mình lại nghe lời Thần Vũ tới vậy. Điều này chứng tỏ bà rất thích cô.

Anh dĩ nhiên sẽ không tranh cãi với bà nội ở ngay đại sảnh này, vả lại đã có nhiều người tới, muốn đưa bà về còn khó hơn cả lên trời ấy chứ.

- Hội trường ở đâu? Đi lên thôi. – anh đành thỏa hiệp nhưng không có nghĩa anh sẽ tha thứ cho Thần Vũ. Cô rõ ràng đã không làm hết trách nhiệm chăm sóc một người già và tất nhiên anh sẽ đuổi việc cô.

Song buổi tối này lại hoàn toàn trái ngược với những gì mà anh nghĩ.

Từ những câu chuyện phiếm nghe được từ mọi người thì anh được biết “Hương Vị hội” là một hội nhóm mà Lục Thần Vũ tham gia trên mạng.

Hội nhóm này không có tổ chức, chỉ là thỉnh thoảng tụ họp nhau ở đâu đó cùng nhấm nháp món ngon. Mỗi một tháng họp hội một lần, đêm nay mọi người cùng thưởng thức món bít tết Nhật Bản và những điệu múa truyền thống.

Kỉ Hằng Hi không ngờ bà nội mình lại ăn tối hai miếng bít tết và còn uống cạn hai chén rượu vang đỏ. Hiển nhiên là một đứa cháu trai như anh không hề biết điều này và đối với Lục Thần Vũ thì càng mù tịt.

Dường như cô chính là linh hồn của nhóm này, tuy không phải là buổi họp bàn nhưng tất cả mọi người đều thích tìm cô nói chuyện, tâm sự. Còn có người kéo cô ra sàn nhảy làm cho anh được thấy điệu nhảy vui nhộn và nụ cười tươi tắn của cô. Chiếc váy rộng rất hợp với cô lúc này.

Thụ Tâm của anh sẽ không nhảy nhót trước mặt mọi người như thế này, cũng không cười nói vui vẻ cùng mọi người, và tuyệt đối không chia sẻ bất cứ một tâm sự hay suy nghĩ với ai. Nếu so sánh cô với Thụ Tâm thì khác nào mèo khen mèo dài đuôi nhưng nói về sự yếu đuối thì nếu không có anh, Thụ Tâm không thể sống nổi. Đúng vậy, anh vẫn không thể ngăn mình so sánh hai người con gái có vẻ ngoài hao hao giống nhau, song càng so sánh thì lại càng phát hiện ra những điểm khác nhau giữa hai người.

Nếu Thụ Tâm là hoa thủy tiên thì Lục Thần Vũ chính là những ngôi sao, khi có sự chuyển dịch thì một bên biến thành một bông hoa khô héo còn một bên vẫn tràn đầy sức sống.

Trên đường trở về nhà, bà nội ngủ ngon lành phía sau ghế, khoe miệng còn cong cong ý cười; bỏ mặc Thần Vũ tỉnh như sáo ngồi đó, vẻ mặt xấu hổ.

Có lẽ cô nên uống thêm vài chén nữa để được say và không phải ngồi chết chân chỗ này với một tên Kỉ Hằng Hi đang nổi giận.

- Cảm ơn cô! – không khí im lặng trong xe bị phá tan bởi tiếng nói của Kỉ Hằng Hi.

Thần Vũ ngơ ngác nhìn anh.

Anh nói cảm ơn? Cô có nghe lầm không vậy?

- Nhưng mà không có lần sau nữa nhé! – ánh mắt Kỉ Hằng Hi vẫn hướng về phía trước, tuy không nhìn cô lần nào nhưng anh biết cô nghe được.

Thần Vũ chần chừ một lát rồi cẩn thận quan sát bên sườn mặt anh:

- Anh không giận sao?

- Bà nội rất vui vẻ, không phải ư? – anh vẫn không nhìn cô nhưng giọng điệu nhẹ nhàng hơn nhiều. – Làm những chuyện không làm được, đó chính là công việc của cô mà. Tôi là một đứa cháu bất hiếu, lấy có bận việc công ty mà không quan tâm xem bà thích cái gì hay là nên làm điều gì cho bà.

- Sao chứ? Chẳng phải anh đã tìm tới công ty chúng tôi và thuê mọi người tổ chức một buổi tiệc sinh nhật bất ngờ cho bà à? – ánh mắt Thần Vũ lóe sáng, bất giác cô nói chuyện với anh.

- Đó là vì biết cô nên tôi mới biết tới công ty kỳ lạ đó, trước kia tôi chưa từng nghĩ xem bà nội mình nghĩ gì, thích gì.

Lại nói, từ sau khi Thụ Tâm vào viện thì anh đã quên mất là mình còn có một người bà và cũng không biết quan tâm tới người bà đó nữa. Anh biết một điều, thứ mà bà nội mong muốn ở anh chính là hy vọng anh kết hôn.

- Anh rất bận rộn mà. – Thần Vũ lên tiếng bênh vực cho anh. – Anh là người quản lý công ty, phải lo nghĩ đủ chuyện về ngày hôm nay rồi chuyện cho ngày hôm sau. Tôi nghĩ là bà nội sẽ hiểu và không trách cứ gì anh đâu.

Khi đèn đường báo sang tín hiệu đỏ thì anh nhìn về phía cô.

- Bà nội có từng nói qua với cô là sẽ hợp tác hai chúng ta thành một cặp không?

Trái tim Thần Vũ nảy lên một cái:

- Chưa từng.

- Không cần gạt tôi. Nhất định là bà nội đã nói qua với cô về chuyện này. – anh nhìn lướt qua biểu hiện không được tự nhiên của cô. – Bà nội đều nói như vậy với mỗi một người chăm sóc, khiến cho bọn họ ôm mối ảo tưởng với tôi rồi hy vọng có thể bước chân vào một gia đình giàu có làm phu nhân.

Nghe tới đó cô không thể giả bộ được nữa:

- Thì ra anh biết.

Hai bà cháu này đúng là đáng yêu. Bà nội thì không muốn cho Kỉ Hằng Hi biết lý do mình thường xuyên đổi người chăm sóc còn Kỉ Hằng Hi thì biết rõ mọi chuyện nhưng vẫn không lên tiếng phản bác, ngược lại còn để bà tùy ý thay đổi người liên tục.

- Tôi cũng thuận theo kế hoạch thay đổi người chăm sóc của bà nội thôi. – anh nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

- Thậm chí có người nửa đêm mặc quần áo ngủ gọi cảm đi vào phòng tôi nhưng tôi tin tưởng cô sẽ không làm như vậy. Mọi việc cô làm đều đúng mực và nghiêm túc.

Thần Vũ chợt hiểu ra hàm ý anh muốn nói là gì, bất giác gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, trong lòng có điểm nhói đau.

Ý của anh là khuyên cô đừng nên chờ mong gì ở anh?

Anh nghĩ rằng phụ nữ cả thế giới này đều có tình cảm với anh hả?

Đúng thế! Bản thân cô đã vô tình bị anh hấp dẫn, đúng là cô có “chút chờ mong” nơi anh nhưng không có sâu đậm. Chỉ là cô muốn quan tâm tới anh một chút, đó là một thứ tình cảm chưa nên hình nên dạng, thậm chí còn chưa nhú mầm nữa là.

Bị anh cự tuyệt một cách rõ ràng như vậy thì cô cũng chỉ biết có “chút mất mát” mà thôi. Đó không phải là cảm giác thất tình, tuyệt đối không phải! Tỉnh táo lại một chút thì Thần Vũ phát hiện trong lòng mình chợt hột hắt, dường như cô có thể nhìn thấy một lớp ánh sáng tự vệ bao quanh anh. Nghĩ vậy, cô cười, nói giỡn:

- Anh yên tâm, không xảy ra chuyện đó đâu. Vì tôi không có áo ngủ gọi cảm, áo ngủ của tôi rất đáng yêu đó; cho dù có mặc đi vào phòng của anh thì anh cũng sẽ không bị kích thích đâu.

Đôi mắt sâu mờ mịt của Kỉ Hằng Hi chiếu thẳng vào cô rồi chợt mỉm cười, không khí dần dịu xuống:

- Vậy là được rồi!

- Đèn xanh rồi kia. – Thần Vũ lên tiếng nhắc nhở anh, giọng nói khá nhẹ nhàng.

Anh không nhìn cô nữa, chuyên tâm lái xe.

Thần Vũ thẫn thờ nhìn qua kính chiếu hậu, bà nội vẫn ngủ say sưa không biết gì, trên gương mặt già nua thảnh thơi hé ra nụ cười.

Bà nội, e rằng sự mong đợi của bà không thành rồi. Kỉ Hằng Hi đã cự tuyệt cô một cách rõ ràng như vậy thì sao cô còn chại lý quẩn quít lấy anh chứ?

Tốt nhất nên quên đi cảm giác đối với anh, trong lòng anh đã có người con gái khác, sẽ không có khả năng nảy sinh tình cảm với cô đâu.

Công việc chăm sóc của Thần Vũ tuy không được nghỉ phép nhiều nhưng ít ra cũng được một ngày, đó chính là ngày cuối tuần. Đây là lần đầu tiên cô xin nghỉ từ khi vào làm ở nhà họ Kỉ nhưng lại chọn vào ngày cuối tuần. Trước kia cô thường tình nguyện bỏ qua ngày nghỉ để ở bên cạnh bà song dường như hôm nay cô có chuyện quan trọng hơn.

Kỉ Hằng Hi ở nhà, ánh mắt lạnh nhạt quan sát người tới đón cô.

Dì Thẩm tiếp đón một thanh niên vào nhà ngồi, còn mang cả hoa quả và cà phê ra mời.

Đối phương cầm một bó hoa hồng phấn trên tay, ngoại hình cao to đẹp trai, quần áo tây âu hàng hiệu sang trọng, kiểu tóc bồng bềnh không khác mấy thần tượng trên tivi. Mỗi khi cậu cười rộ lên vẫn chưa đánh mất đi vẻ trẻ con của mình. Trong lòng anh thầm khó chịu, thắc mắc Lục Thần Vũ phát hiện ra điểm gì thú vị ở một tên nhóc thế này chứ?

- Cậu tên là gì? Hiện giờ đang làm việc ở đâu? – anh không thể không đặt ra câu hỏi cho đối phương, cứ như đây là một thói quen cố tìm hiểu thông tin riêng tư của người ta vậy.

- Tôi họ Phương. – cậu thanh niên đẹp trai mỉm cười đáp. – Hiện đang học năm ba trường Đại học quốc gia Đài Loan, khoa Kinh tế. Sau này tôi sẽ về làm việc trong công ty của ba tôi.

Kỉ Hằng Hi không nói thêm gì nữa, anh ngồi dựa lưng vào ghế sofa, không thèm quan tâm là đang có khách, đốt một điếu thuốc là hút rồi nhìn chằm chằm cậu thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai lạ mặt.

Thì ra là một tiểu tử còn chưa tốt nghiệp đại học, nói vậy thì cậu ta nhỏ tuổi hơn Lục Thần Vũ rồi? Sau này lại còn muốn dựa vào hơi gia đình, sao cô lại thích kiểu con trai này nhỉ? Anh nghĩ mắt nhìn người của cô hẳn phải rất tốt mới đúng...

- Xin chào! Daniel, cậu tới rồi hả? Hoa hồng là để tặng tôi sao? – người chưa thấy nhưng tiếng cười trong veo đã tới trước. Thần Vũ bước từ trên lầu xuống.

Kỉ Hằng Hi nâng mắt nhìn lên thì bất giác trái tim ngừng lại một nhịp.

Cô đẹp quá, cả người như đang phát ra thứ ánh sáng chói mắt.

Cô mặc một bộ váy ngắn voan trắng, trước ngực đính thêm một bông hoa có tà vải dài rũ xuống hai bên eo, một sự kết hợp rất hiệu quả. Cô đeo một bộ trang sức bằng đá quý lấp lánh hoa lệ vừa tạo ra cảm giác ngọt ngào tự nhiên của một người con gái vừa không làm mất đi sự quyến rũ của một người phụ nữ. Hình ảnh này hoàn toàn không giống với vẻ trẻ trung, nghịch ngợm hôm tới họp mặt với nhóm “Hương vị hội”.

Cô hướng tiểu tử kia nở một nụ cười ngọt ngào, vui vẻ nhận đóa hoa rồi cúi đầu hít nhẹ.

Biểu tình của cô trông rất hạnh phúc, sau đó cô thật sự nhiên khoáng tay cậu chàng.

Động tác vô cùng thân thiết của cô đã làm cho anh cảm thấy không thoải mái. Nói trắng ra là anh không muốn và không thích cô đi ra ngoài với thằng nhóc này.

Trước khi cô đi tới cánh cửa thì anh đã bước nhanh tới, giữ cô lại, miệng bật thốt:

- Chúng ta cần nói chuyện một lát.

Thần Vũ chớp chớp hàng lông mi cong vút, ngạc nhiên nhìn anh:

- Nói chuyện gì kia? – vẻ mặt của anh nghiêm túc một cách kỳ quái nhưng mà cô sẽ không nghĩ là anh đang ghen đâu nhé.

- Dù sao thì cũng có chuyện cần nói. – anh nhú chặt hai hàng mày lại; thấy ánh mắt của cô vẫn sáng lấp lánh, gương mặt ngọt ngào kém mỗi mặt ong thì anh nhin không được lại buông thêm một câu. – Về chuyện bà nội.

- Bà nội sao? Được rồi. – Thần Vũ quay sang cười với cậu bạn. – Daniel, cậu đi trước khởi động xe, tốt nhất nên mở máy lạnh mạnh một chút vì tôi sợ nhất là lạnh đó. Tôi sẽ ra ngay.

Cuối cùng thì chỉ còn lại hai người, anh lẳng lặng nhìn cô, cứ như xăm xoi từng mi-li-mét vậy. Thần Vũ bị anh nhìn như vậy thì trong lòng hơi hơi bối rối.

- Nói đi nào. Bà nội có chuyện gì sao?

Anh cắn cắn môi, nhìn chăm chú vào mái tóc đen dài, bóng mượt của cô giây lát rồi cuối cùng cũng thốt ra một câu:

- Đừng đi ra ngoài.

Trái tim của Thần Vũ bất giác nhảy dựng lên. Cô nhìn anh, trong lòng lơ mơ hiểu được điều gì đó nhưng lại không dám khẳng định. Cô đánh bạo hỏi thử một phen:

- Vì sao?

A, người đàn ông này muốn thế nào đây? Cô đã làm theo lời anh nói, đem thứ tình cảm dành cho anh chôn thật chặt tận đáy lòng, vì sao anh còn kích động, trêu chọc cô chứ?

- Tôi thấy bà nội hình như đang cần cô.. – khóe môi anh vô thức nhếch lên chừng 15 độ, bản thân anh cũng không hiểu nổi vì sao mình lại không muốn để cô đi ra ngoài. Cũng vì điều này mà anh cảm thấy tức giận.

- Chẳng phải có anh ở nhà rồi sao? – cô cố ý không hiểu ý anh nói. – Có anh ở nhà nên tôi mới yên tâm đi ra ngoài chứ. – cô làm bộ muốn đi thì anh liền duỗi tay ra cầm lấy cổ tay cô rồi kéo cô ngã vào lòng ngực mình. Đôi mắt thâm sâu nhìn cô không chớp mắt.

Thần Vũ hít vào một hơi thật sâu, hơi nhướn lông mày, cố ý nghiêng đầu lên nhìn anh:

- Kỉ Hằng Hi, sao anh lại làm vậy? Không phải anh đã nói tôi không được nghĩ gì về anh sao? Làm thế này sẽ khiến tôi nghi ngờ là anh đang tức giận khi tôi đi chơi với một người đàn ông khác đó!

Kỉ Hằng Hi nhìn cô chăm chú, ánh mắt lưu luyến trên đôi môi hồng phấn của cô:

- Nếu tôi nói.. tôi thật sự khó chịu khi em đi hẹn hò với người đàn ông khác thì em có đi nữa không?

Ngay lúc này, Thần Vũ có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình. Cô ngơ ngác nhìn hầu kết của anh.

- Ý anh là sao? – cô nín thở chờ đợi.

Anh không nói lời nào, chỉ nhìn cô thật sâu. Đúng lúc trái tim Thần Vũ đập nhanh tới mức không thể khống chế thì anh cúi xuống nuốt trọn đôi môi đỏ mọng của cô, vừa nhẹ nhàng vừa mạnh mẽ, khí phách. Thần Vũ cảm giác cả người mình nóng ran như có lửa đốt, mãi tới khi anh chịu buông môi cô ra thì cô mới có thể từ từ ngước lên nhìn anh.

- Em còn muốn đi sao? – anh thấp giọng thì thầm, hơi thở thổi vào gương mặt cô.

- Phải! – Thần Vũ cố hít sâu một hơi, giọng run run. – Tôi kết luận là anh chỉ nhất thời xúc động thôi, căn bản không biết bản thân mình đang làm cái gì. Vì anh xem tôi là vị hôn thê của mình cho nên tôi sẽ không để bụng chuyện này đâu, tôi sẽ coi như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Bàn tay anh nắm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, đôi mắt đen sâu không hề rời khỏi cô. Nhìn thật kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn, tươi tắn lúc nào cũng bừng bừng ánh sáng của cô thì anh dám khẳng định 100% đây là gương mặt của một người con gái đang yêu.

- Nếu tôi thật lòng, nếu tôi không xem em là người con gái khác, nếu tôi khẳng định người con gái mà tôi hôn là Lục Thần Vũ thì em có chịu ở lại không?

Thần Vũ mỉm cười nhìn anh một hồi lâu rồi mới nói:

- Vẫn là không.

- Chết tiệt! Em muốn tôi làm thế nào đây? Tôi không muốn em đi ra ngoài với thằng nhóc đó. – anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói, cố hạ giọng xuống vì không muốn dì Thẩm đang ở nơi nào đó gần đây nghe được.

- Nhưng mà hôm nay tôi nhất định phải ra ngoài. Tôi có một cuộc hẹn với người ta, không thể để họ chờ đợi được. – Thần Vũ tìm cách né tránh cái ôm của anh, quan sát khuôn mặt tuần tú, lịch lãm của anh đã chuyển sang màu xanh mét thì cô chớp thời cơ nhanh chóng nhảy sang một bên, thật nhẹ nhàng. – Tôi đi rồi thì anh nên suy nghĩ lại cẩn thận tình cảm của chính mình đi. Tôi không muốn mặc áo ngủ gọi cảm đi vào phòng anh rồi bị anh đuổi cổ ra ngoài đâu!

Anh ử rử nhìn bóng cô nhanh chóng rời đi, đoán chắc đêm nay anh sẽ không yên thân, ngồi suy nghĩ xem cô và thằng nhóc kia làm gì, nói gì đây. Đúng là báo ứng mà!

5. Chương 5

Mãi tới rạng sáng ngày hôm sau Thần Vũ mới trở về nhà họ Kỉ, trong phòng chỉ còn chiếc đèn tường hắt ra chút ánh sáng mờ nhạt, song bên trong vườn vẫn còn để lại một vài ngọn đèn phòng hồ chuyện ai đó về muộn. Cô hơi say. Daniel là người ủy thác, cậu ấy muốn cô cùng đi tới đám cưới của người bạn gái cũ cho nên mới yêu cầu cô ăn mặc thật rực rỡ và dễ gây chú ý.

Ở trong tiệc cưới cô có uống vài ly rượu vang vì nghĩ tới biểu hiện của Kỉ Hằng Hi trước khi cô bước ra khỏi cửa khiến tâm trạng cô rất vui vẻon nữa loại rượu vang hôm nay rất dễ uống cho nên cô mới uống tới say thế này.

Không biết Kỉ Hằng Hi đang làm gì nhỉ? Cô rất muốn biết nha.

Trước khi đi cô có nhìn anh một lần nữa, biểu hiện của anh lúc đó rất kỳ quái, vẻ mặt thâm ảo khó lường. Anh có thực sự hiểu vì sao anh lại hôn cô không?

Trời ơi, anh né tránh cô lâu như vậy thì tại sao lại đột ngột có hành động quá khích kia? Vì không thích cô mặc quần áo đẹp đi với người đàn ông khác ư? Anh làm nhiều loạn lòng cô, hại cô đêm nay uống nhiều rượu như vậy, hơi lâng lâng như chưa có say nha.

- Kỉ Hằng Hi hả Kỉ Hằng Hi, thực ra anh là một người đàn ông như thế nào vậy hả? Vì sao tôi lại yêu thương anh chứ? Tôi không hiểu chính mình và càng không hiểu nổi anh nữa...

Cô cầm chiếc túi kết bằng ngọc trai loạng choạng đi lên lầu, vô thức tự hỏi chính mình.

Nụ hôn của anh vẫn còn đọng lại trong lòng cô, thấm vào từng mạch máu; cả đêm qua cô đã suy nghĩ về nó rất nhiều, càng nghĩ càng sống động, càng mặt đỏ tim đập nhanh hơn. Nhưng cô không muốn làm thế thân cho người khác, chuyện đó rất buồn tủi và tàn nhẫn.

Cô không thể thay đổi được khuôn mặt của mình, chỉ có thể trách ông trời nở trêu cợt cô. Vì sao lại muốn cô yêu thương một người đàn ông đã có người khác trong lòng chứ?

Khi đi qua phòng của Kỉ Hằng Hi, cô nhìn chằm chằm cánh cửa phòng một hồi lâu.

Phía khe cửa không lọt ra tí ánh sáng nào, điều này chứng tỏ anh đã đi ngủ rồi.

Có khi nào là đang nằm trên giường trần trọc suy nghĩ vì sao lại hôn cô? Nếu anh thật sự có tình cảm với cô thì hẳn là nên đứng ngồi không yên ở vườn hoa chờ cô về mới đúng chứ sao lại nằm trong phòng ngủ khi khì.

May mắn là cô không bị mù quáng chỉ vì một nụ hôn của anh, không chút lưu quyền... Cô đúng là thông minh, người ngu ngốc chính là anh, là Kỉ Hằng Hi. Vì một người phụ nữ gian dối mà giam cầm trái tim của mình...

- Kỉ Hằng Hi ngu ngốc! – cô vung chân đá cánh cửa một phát. Sợ anh nghe động chạy ra nhìn thấy nên cô dùng tốc độ nhanh nhất, vội vội vàng vàng chạy về phòng mình.

- Kỉ Hằng Hi, không cần đau lòng vì cái cửa phòng của anh đâu. Ai bảo anh làm tôi khổ sở như vậy chứ... – cô tựa lưng vào cánh cửa, cả người chìm vào bóng tối, lẩm bẩm.

- Vì sao anh lại phải đau lòng vì cánh cửa chứ? Trong bóng tối, có người xuất hiện ôm cô vào lòng thật chuẩn xác. Bầu không khí bí ẩn này khiến cho tim cô đập thình thịch mãnh liệt, gần như là muốn chui tọt ra khỏi lồng ngực cô.

- Anh làm gì ở trong này? Đây là phòng tôi mà. – cô cảm thấy cổ họng mình khô khốc. Cái ôm của anh ngập tràn hương vị đàn ông, đây chính là người đàn ông trong lòng cô, khiến cô lạc lối.

- Tôi đã đợi em nguyên một đêm rồi đó, em không thể nói câu gì dễ nghe hơn sao? – anh càng ôm chặt cô vào lòng, đôi môi nóng cháy lập tức ngăn chặn đôi môi mềm mại của cô.

Đúng là bóng tối làm cho tâm con người ta trở nên trong suốt, nhạy cảm. Anh không cần phải tiếp tục che dấu cảm xúc và tình cảm đang dần dần lan rộng trong tim đối với cô.

Yêu thương cô, yêu một người con gái giống Lạc Thụ Tâm, với anh mà nói thì đó là một chuyện đầy tội lỗi nhưng bây giờ anh đã lỡ dấn bước vào, không thể nào quay đầu được nữa. Anh mê đắm hôn cô, phản ứng si dại của cô khiến anh có thể cảm nhận được toàn bộ trái tim của cô đang đặt trên người mình.

Một lúc sau anh mới chịu buông môi cô ra, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên thì phát hiện đôi mắt của cô đã ực nước. Là sự thay đổi thường xuyên đầy khiêu khích của anh đã khiến cho cô phải khóc, tất cả là lỗi của anh.

- Nếu anh còn vô duyên vô cớ hôn tôi nữa thì cẩn thận tôi đá anh một cú đó. – Thần Vũ hít hít mũi, đôi mắt sáng trong nhìn thẳng vào anh. – Anh đi về phòng đi, đừng bao giờ... làm những chuyện khiến tôi hiểu lầm, đừng làm tôi nghĩ rằng anh yêu tôi, nếu không...

Cô đang muốn nói cái gì vậy? Cô không thể nói anh phải chịu trách nhiệm được.

Cô đã chờ giây phút này rất lâu rồi, cô chỉ muốn được đắm mình trong cái ôm ấm áp của anh nhưng anh không yêu cô đâu. Cô phải ghi nhớ rõ chuyện này!

- Nếu không thì sao? – anh nhìn sâu vào đôi mắt mê dại của cô ép hỏi; ánh nhìn như đang vuốt ve, âu yếm từng tắc da tắc thịt cô.

- Tôi sẽ rất thê thảm. – cô si ngốc nhìn anh, lằm bằm.

Vừa nói cô vừa bước tới gần anh, vụng về học cách hôn của anh; thừa dịp còn chúi choáng men say cô muốn ép anh phải bộc lộ ra sự chân thành của mình. Cô hôn anh thật sâu, trong màn đêm hai người ngã phịch xuống giường, chẳng ai nói thêm một lời. Đường như men rượu đem lại cho cô thật nhiều can đảm. Kỉ Hằng Hi cũng không có đẩy cô ra, hơi thở của anh rất nặng nề, cô có thể nghe tiếng tim anh đập thình thịch liên hồi.

Trong phòng vẫn một mảnh tối đen nhưng cô vẫn nhìn thấy anh.

Cô nhìn anh, cánh môi không ngừng áp mạnh xuống; thân thể to lớn màu râm nắng của anh đè lên, đôi cánh tay mạnh mẽ quấn chặt lấy cô như lo sợ cô sẽ trốn mất.

Hô hấp của Thần Vũ ngưng trệ một giây. Cô sẽ không đi đâu cả, chỉ cần anh không hối hận là được rồi...

Cử chỉ của anh rất thông thả, thuần thực, đầu tiên là tăng sức nóng bằng những nụ hôn khát cháy, sau đó nâng hông cô lên giúp cô cảm nhận cơ thể mình. Anh cần nhiều hơn nữa.. Tiếp đó anh ôm cô chặt hơn cứ như muốn đập vụn cô ra vậy.

Theo bản năng Thần Vũ phối hợp với anh, tùy ý để anh ôm cô tới giường trong, tùy ý để anh trút bỏ quần áo trên người, tùy ý để đôi môi của anh chiếm lĩnh cơ thể, tùy ý để anh một lần nữa âu yếm da thịt mình. Cô quấn chặt lấy anh, đem toàn bộ cơ thể và trái tim dâng hiến hết cho anh mà không giữ lại chút nào.

- Có đau không? – nhìn vẻ mặt nhịn đau đỏ ửng của cô khiến anh đau lòng, bất giác anh muốn rút lui.

-... Em không sao. – cô ôm chặt anh cứ như sợ anh đi mất. Đêm nay cô không thể không có anh, cho dù chỉ một đêm cũng không sao cả.

- Em thật khờ! – anh dịu dàng, yêu thương hôn môi cô, nụ hôn lướt qua bờ vai cô, trượt theo từng đường cong xuống bầu ngực mềm mại; anh mê mải thưởng thức hương vị tuyệt vời của cô, cùng cô đi tới chốn thiên đường.

Lúc này Thần Vũ như trôi nổi, du mộng. Cơ thể, mắt, gương mặt, hàng mi, thậm chí cả quần áo, giày dép, một một cử chỉ đều chứa đựng vị ngọt ngào.

Cô vốn là một người thích cười và bây giờ lại càng cười nhiều hơn.

Vui sướng, hạnh phúc, thỏa mãn, khéo mắt cô kiểm chế không nổi cay xè, ướt át; bên môi cong cong nụ cười vui vẻ, tỏa nắng.. tất cả những sản phẩm của tình yêu đều thể hiện trên người cô. Cô có thể cảm nhận cả cơ thể mình đang ngập tràn hạnh phúc.

Kỉ Hằng Hi cũng không kém, thậm chí sự thay đổi của anh còn nhiệt tình, mãnh liệt hơn Thần Vũ.

Khao khát sinh lý và cảm xúc đam mê giam cầm trong bốn năm trời đến lúc bộc phá thật kinh người. Anh thường vô thức tìm kiếm hình ảnh của Thần Vũ, để ý từng hành động, cử chỉ của cô và mỗi ngày đều trở về nhà dùng cơm tối. Kỉ lão phu nhân nhìn thấy sự thay đổi này và cực kỳ hài lòng. Bà đã xác định Thần Vũ là cháu dâu của mình nhưng bà cố ý chiếm toàn bộ thời gian của goại trừ lúc ngủ, điều này khiến cho đứa cháu trai quý báu của bà hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng anh không dám than thở gì về bà, ai bảo anh không mau mau thừa nhận hai người đang yêu nhau chứ?!

Bởi thế, Thần Vũ đành phải bí mật vào phòng anh mỗi khi trời đã tối rồi rón ra rón rén trở về phòng mình khi bình minh lên. Cô sợ nếu về muộn chút là đụng mặt dì Thắm.

Mỗi một đêm trôi miên đều rất ngọt ngào, mỗi một đêm đều mệt mỏi rồi nhưng miễn anh ở lại trên giường để cô được nằm trong vòng tay anh thì cô đã cảm thấy hài lòng rồi. Cô chỉ có một hy vọng duy nhất là bình minh đừng tới nữa.

- Có muốn anh mua một chiếc nhẫn tặng em không? Mười ngón tay của em chẳng đeo thứ gì cả. – sau cơn mê, anh nằm phủ lên người cô; phải một hồi lâu sau hai người mới bình ổn được hô hấp của mình. Anh tham lam mơn trớn đôi môi cô và dịu dàng hỏi.

- Vâng! – Thần Vũ cười rồi kéo cánh tay anh qua xoa xoa. – Em thấy anh rất giàu có nha, vậy thì mua cho em một chiếc nhẫn kim cương đi. Phải mua loại lớn nhất đó, loại mà bán đi có thể mua một khu nhà cao cấp ấy.

- Em không sợ ngón tay của mình bị gãy hả? – một tay anh nhẹ nhàng vén vài sợi tóc rối trước trán cô, một tay quần quanh eo cô.

Gương mặt của một thiên sứ, cơ thể của một yêu ma, cô chính là mơ ước của bọn đàn ông còn anh thì không cần tốn nhiều sức mà có được. Anh nên làm gì cho cô đây? Cô không hề yêu cầu, đòi hỏi gì với anh, điều này càng khiến cho anh lo lắng một ngày nào đó sẽ mất đi cô nhưng anh đã dành lời hứa kết hôn cho người con gái khác, sao có thể làm cho cô nữa?

- Là nhẫn kim cương thì dù có gãy xương cũng cam tâm. – cô dùng cái giọng phóng đại làm như mình là người hám tiền bạc, hư vinh không bằng.

Trên giường, anh nói với cô thật nhiều lời yêu thương, ngọt ngào, điều đó khiến cho cô xấu hổ vô cùng nhưng chỉ duy nhất một thứ anh chưa từng nói qua.. Một lời hứa, lời hứa về một đám cưới.

Anh chưa từng nhắc tới chuyện này với cô, cũng chưa bao giờ đề cập tới chuyện kết hôn. Ngoại trừ việc đó ra thì bất cứ cái gì anh cũng tặng cô được, chỉ cần cô tình nguyện chấp nhận tình trạng như hiện tại thì mối quan hệ của hai người có thể là mãi mãi.

- Nếu em không sợ gãy xương thì dĩ nhiên là anh sẽ mau tặng em. – anh hôn nhẹ lên môi cô. – Ngay mai anh sẽ đi mau, anh sẽ nói tài xế tới đón em, mua xong chúng ta sẽ đi ăn tối.

Nghe anh nói vậy cô chỉ

- Bà nội đi cùng nhé!

Anh lập tức nhướn mày lên:

- Nếu bà nội thấy em đeo nhẫn thì nhất định là làm loạn lên cho xem.

Cô nghiêng người nằm đè lên người anh, lắng nghe tiếng tim đập đều đều:

- Yên tâm – Chủ tịch Kỉ, em sẽ nói với bà là bọn mình không có ý định kết hôn, em không có chút hứng thú nào với chuyện kết hôn hết.

Anh nhắm chặt mắt lại, trong lòng áy náy vô cùng:

- Anh xin lỗi... Thần Vũ, anh xin lỗi em!

- Giờ là thời đại nào mà anh còn nói xin lỗi em chứ? – cô cố ý trừng to mắt nhìn anh. – Hàng đêm em đều được hưởng thụ sự phục vụ từ cơ thể đàn ông lực lưỡng của anh, nói đúng ra em mới là người phải cảm ơn anh ấy chứ, phải không?

Câu nói nghịch ngợm của cô phá tan bầu không khí nặng nề giữa hai người. Đây chính là những gì mà anh cần.

Anh kéo tay cô áp lên môi mình, thì thầm đầy chân thành:

- Cảm ơn em, Thần Vũ, cảm ơn vì em đã thông cảm, thật sự cảm ơn em...

Cả người cô dựa vào người anh, vươn hai bàn tay xoa loạn vòng ngực to lớn kia:

- Em cũng cảm ơn anh, cảm ơn sự cống hiến của anh, cảm ơn sự dũng mãnh của anh khiến cho em mỗi đêm đều... hi hi... đều là mùa xuân.. ha ha...

Đêm nay cô phải áp dụng thể chủ động mới được, cô rất muốn học cách hôn của anh, hôn tới mức cả người anh đều in dấu nụ hôn của mình.

- Em đúng là một cô phù thủy nhỏ dễ thương, một ma nữ tốt bụng, anh nên làm gì cho em mới tốt đây? – anh vỗ về chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, ánh mắt dịu dàng như nước. – Anh chưa từng nghĩ mình lại có thể yêu thương một người con gái...

- Em không muốn gì cả. – cô mỉm cười nói với anh. Cô không muốn làm anh khó xử, cô hiểu được sự đau khổ và mâu thuẫn trong lòng anh. – Nghe này, Kỉ tiên sinh, anh chỉ cần chân thành yêu thương em là được, không cần suy nghĩ nhiều. Ai mà biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Dù là một cơn bão ập tới thì chúng ta cũng đang nằm trong một căn nhà kiên cố mà, bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích và không có ý nghĩa gì cả.

align="justify">Anh nhìn anh thật lâu, muốn nói gì đó nhưng lại do dự rồi thôi.

Vì không muốn để anh có thời gian suy nghĩ vớ vẩn, cô bắt đầu tiến hành thể chủ động tấn công. Đầu lưỡi cô mãi miết lướt trên người anh, vụng về, khiêu khích.

- Thần Vũ... – anh cảm nhận được chiếc lưỡi nóng ướt của cô đang chuyển động trước ngực mình.

Anh để mặc cô, tận hưởng lạc thú trước mắt. Lúc này này anh chỉ muốn dùng mọi nỗ lực để yêu cô, trân trọng cô; chỉ có vậy thì hai người sẽ không cảm thấy tiếc nuối...

...

Kỉ Hằng Hi đi Mỹ công tác.

Ngày đầu tiên, Thần Vũ hối hận vì mình không nghe lời đề nghị đi cùng của anh vì mới có một ngày thôi mà cô đã nhớ anh lay lắt. Ngày hôm sau, vì không muốn nhớ tới anh, vì không muốn anh trở nên quá quan trọng trong mình, cô cố ý đi tìm việc gì đó để làm; cũng nhân dịp ông chủ Kỉ Hằng Hi nghiêm khắc thích giáo huấn kia không có ở Đài Loan cô sẽ đưa bà nội đi chơi ở một khách sạn suối nước nóng trên núi. Nhưng ai dè bà nội bị cảm, uống thuốc rồi mà bà vẫn cứ mê man không thể nào ra khỏi cửa được. Cuối cùng thì cô cũng đành gạt bỏ cái ý định kia trong đầu.

Cô gọi điện cho A Chung, hy vọng cậu có thể đi uống cà phê với cô nhưng hình như gần đây cậu bận rộn viết báo cáo luận văn nên không có tiếp điện thoại.

Cô cố gắng nhớ lại khoảng thời gian của mình trước khi Kỉ Hằng Hi xuất hiện, sao cô lại thay đổi tới mức này nhỉ?

Kỳ lạ, khi ấy cô chưa từng cảm thấy buồn chán, mỗi ngày đều bận rộn, chỉ cần có chút thời gian rảnh rỗi thì cô sẽ ngồi thiết kế mấy món đồ dùng nho nhỏ hoặc vận dụng tài may vá của mình chế ra mấy bộ quần áo làm đạo cụ. Nếu không thì cô sẽ đi dạo phố, xem có gì đẹp để cải biến chúng thành những món quà tặng bất ngờ, lạ mắt.

Đúng rồi! Sao không đi mua sắm nhỉ?!

Ghé thăm một con phố, ít nhất thời gian không cấp bách lắm, sáu ngày nữa anh mới về thì lúc đó cô có thể hoàn thành một vài thứ cho anh xem.

Ý tưởng này làm cô không còn cảm thấy thời gian trôi rất chậm nữa, cô vốn định nói cho dì Thẩm một tiếng nhưng khi tìm thấy thì dì đang ngồi ngủ gật bên bà nội nên thôi. Dù sao thì cô cũng định đi một lát rồi về ngay, biết đâu lúc cô về thì bà và dì Thẩm còn chưa tỉnh ngủ ấy chứ. Cô cũng có thể mua một vài món hải sản, nhất định là bà nội sẽ thích ăn lắm.

Vì vậy cô đi ra ngoài, lúc trở về thì trên tay nào bịch to bịch nhỏ. Lúc này đã hơn 12 giờ đêm, vì cô muốn mua cho anh một món quà gì đó nên thời gian tốn nhiều hơn dự tính. Dù gì thì hôm nay đối với cô đúng là rất thú vị.

Vừa vào tới cửa, cô liền thấy dì Thẩm nhảy dựng lên từ ghế sofa.

- Trời ơi! Lục tiểu thư! Cuối cùng thì cô cũng về, rốt cuộc cô đã đi đâu vậy? Cậu chủ đã gọi ít nhất là một trăm cú điện thoại về nhà tìm cô đó. Tôi thật sự sợ cậu ấy sẽ nổi giận.

- Anh ấy tìm cháu sao? – Thần Vũ cảm thấy rất vui, một bên vội vàng tìm bao đựng điện thoại. – Sao anh ấy không gọi vào di động cho cháu nhỉ? Cháu chờ điện thoại của anh ấy miết.

Trước khi đi anh có dặn dò cô, một phần vì sai múi giờ, một phần vì anh thường bận họp, phải gặp nhiều khách hàng quan trọng nên tốt nhất cô không cần gọi cho anh, anh sẽ tìm thời điểm thích hợp gọi về cho cô.

Thế nên anh vừa mới đi thì cô kè kè điện thoại bên mình suốt 24/24 giờ, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ điện thoại của anh.

- Đừng tìm nữa, dĩ nhiên là cậu ấy có gọi vào di động cho cô nhưng cô lại để điện thoại ở trên ghế sofa trong phòng khách, không có mang theo. – dì Thẩm yếu giọng nói. Bà bị cậu chủ oanh tạc điện thoại tới phát mệt, cứ cách 10 phút cậu ấy lại gọi về một lần hại bà ngay cả đi toilet cũng không dám đi. Hai người trẻ tuổi yêu đương này sao cứ thích lôi kéo làm mệt một người như bà nhỉ?

- Chết... Cháu lú lẫn quá! – Thần Vũ gõ gõ đầu mình, mỉm cười nói.

- Cô còn cười được? – dì Thẩm cau mày nhìn cô. – Tốt nhất cô nên gọi điện cho cậu chủ ngay đi, cậu ấy nói nếu cô trở về thì lập tức gọi lại cho cậu ấy.

- Dạ, dì Thẩm, ngủ ngon! – Thần Vũ nhanh chóng chạy lên lầu, ném những thứ mua được sang một bên rồi lấy điện thoại gọi cho Kỉ Hằng Hi.

Ngay tức khắc anh nhận điện.

Vì hành động này của anh mà cô phì cười. Anh đã chờ bao lâu mà vội vàng, sốt sắng như vậy?

“Em đã đi đâu? Đã về nhà chưa? Có biết giờ đã muộn lắm rồi không?” – Giọng điệu của anh không tốt chút nào, những câu hỏi liên tiếp đặt ra, chứng tỏ anh rất quan tâm, lo lắng cho cô.

“Anh đang giận hả?” – Thần Vũ cười ngọt ngào – “Em đi ra ngoài mua sắm.”

Anh rầu rĩ hỏi:

“Sao lâu như vậy?” – Cô có biết anh gọi bao nhiêu cuộc về nhà tìm cô không? Huống hồ lúc này ở Đài Loan đã hơn 12 giờ đêm, cô đi đâu dạo phố, mua sắm chứ?

“Trên đường em tình cờ gặp lại cô bạn gái hồi học đại học và chồng của cô ấy. Bọn em cùng nhau đi ăn tối sau đó cô ấy rủ em đi quán bar họp mặt bạn cũ. Mọi người nói chuyện rất vui vẻ, bọn em còn lên núi ngắm cảnh đêm nữa. Đó là những nơi mà thời còn đi học tụ sinh viên bọn em thường lui tới, tụ họp...”

Bên kia điện thoại im lặng một lúc.

Một hồi sau, cái giọng buồn thiu của anh vang lên:

“Xem ra anh hiểu quá ít về em rồi, anh không biết bạn bè của em, như hôm nay... em đi ra ngoài không mang theo điện thoại mà anh không biết phải làm sao để tìm được em và cũng hoàn toàn không biết em có thể đi những nơi nào.”

“Em cũng có biết người bạn nào của anh đâu, à, ngoại trừ cái tên Hách Liên Kỳ kia.” – Thần Vũ hạ giọng thấp, thực sự là có chút thiệt thòi.

Làm sao cô lại không muốn quen biết với bạn của anh, làm sao cô lại không muốn cùng anh đi ra ngoài gặp gỡ bạn bè nhưng vì anh không muốn công khai mối quan hệ giữa hai người. Vị hôn thê đích thực của anh còn đang nằm trên giường bệnh, nếu anh tìm tới người mới thì người ngoài sẽ nói anh như thế nào đây? Một kẻ bạc tình?

“Có lẽ chúng ta không nên có bắt đầu!” – Giọng anh buồn bã.

Thần Vũ nhắm chặt mắt lại, cảm nhận trái tim co rút từng cơn đau đớn.

Người đàn ông này thường xuyên tự mâu thuẫn, lúc nào cũng cảm thấy có lỗi vì thứ tình cảm mới với cô rồi lại áy náy với cô người yêu cũ là Lạc Thụ Tâm kia. Anh hoàn toàn không biết Lạc Thụ Tâm đã lừa dối tình yêu của mình như thế nào, vẫn luôn sống trong cảm giác tội lỗi. Ngu ngốc, đúng là một người đàn ông ngu ngốc.

Nhưng cô lại yêu người đàn ông lạnh lùng mà ngốc nghếch này!

“Ý của anh là muốn chúng ta chia tay? Cho dù em chưa bao giờ yêu cầu anh một thứ danh phận, cho dù em không bắt anh phải yêu em hơn yêu Lạc Thụ Tâm thì anh vẫn muốn chia tay với em?”

Hỏi xong một mạch, cô khó khăn hít hít mũi rồi dứt khoát nói:

“Được, chúng ta chia tay! Nếu chia tay có thể khiến a bình tĩnh, yên ổn thì em sẽ rời khỏi nhà anh, tới một nơi thật xa. Đợi tới khi anh đi Mỹ về thì sẽ không còn phải nhìn thấy em nữa đâu...”

“Không được đi!” - Kỉ Hằng Hi lo lắng - “Trong bất cứ trường hợp nào em cũng không được đi. Em phải ở nhà đợi anh về, em không biết anh đã nhớ em như thế nào, vĩnh viễn em sẽ không biết... Anh nói những lời nói đó là vì anh cảm thấy có lỗi với em, anh không thể cho em một lời hứa hẹn mà vẫn muốn em ở bên cạnh. Anh lo sợ em sẽ cảm thấy mệt mỏi, lo sợ em sẽ rời khỏi anh mà đi tìm một người đàn ông khác có thể cho em lời hứa về một đám cưới. Có người phụ nữ nào lại chịu đựng được chuyện người đàn ông mình yêu thương chăm sóc một người phụ nữ khác cả đời chứ?”

“Anh không tin chuyện em không muốn kết hôn?” - Cô không muốn anh lại bị lún vào hố bùn lầy tự trách nên cố tình dùng giọng điệu thoải mái để hoà tan thứ không khí cứng ngắc giữa hai người.

“Anh không phải em.” - Anh thở dài - “Mỗi người phụ nữ đều có một mong muốn là được mặc váy cưới cùng người đàn ông mình yêu bước vào giáo đường.”

“Không nói chuyện này nữa, em chỉ cần anh đồng ý với em một chuyện thôi.” - Giọng nói của cô thật truyền cảm.

Dường như ngực anh đang căng thẳng, phập phồng lên:

“Em nói đi, cái gì anh cũng đồng ý!”

Cô bật cười:

“Chính là... anh nhất định phải mua quà cho em nha! Em muốn nước hoa! Loại nước hoa đắt tiền và có thương hiệu hẳn hoi đó!”

Anh cũng cười theo nhưng trong tiếng cười có cả nỗi đau:

“Anh sẽ không quên đâu.”

Anh biết cô không bao giờ dùng nước hoa, vì muốn anh cười nên cô mới đặt ra yêu cầu này.

Cô càng bình thản thì anh càng áy náy, nhưng anh có thể thề, tuyệt đối không có chuyện anh yêu cô vì cô giống Lạc Thụ Tâm. Cô là cô, là duy nhất mình cô, một Lục Thần Vũ độc nhất vô nhị. Anh bị người con gái tên là Lục Thần Vũ hấp dẫn và người anh yêu chính là Lục Thần Vũ.

Anh hy vọng cô cũng hiểu được điều này, hiểu được tấm lòng của anh. Anh yêu cô từ đáy lòng!

Sáng nay, Thần Vũ kinh ngạc nhìn bên ngoài cửa sổ một mảnh sân rữ đầy lá cây phong.

Hửm?! Thu đến từ khi nào nhỉ? Sao cô không cảm nhận được chút nào? Cả ngày, lúc nào cũng mặc áo thun ngắn tay và quần lửng.

Nói vậy cô nên trở về phòng trọ lấy quần áo mùa thu rồi? Nói vậy cô đã ở nhà họ Kỉ hơn ba tháng?

Không thể nào! Thời gian sao trôi nhanh như vậy, bản thân cô không có cảm giác gì hết. Hơn nữa, đã lâu rồi cô chưa về nhà thăm ông bà và ba mẹ, chắc mọi người nhớ cô lắm...

“Nhìn cái gì vậy?” - Phía sau vang lên tiếng của Kỉ Hằng Hi. Thần Vũ quay đầu lại thấy anh mặc một bộ đồ tây thất ca-ra-vat trông rất phù hợp với hình ảnh một người lãnh đạo trẻ tuổi ưu tú. Nhưng ai mà biết cũng chính người đàn ông này cả đêm qua cắn khớp người cô, còn nói là dùng dấu răng để đánh dấu cô, để cô không được quên anh. Đúng là thật ngây thơ!

“Hi..!” - Hình ảnh đêm xuân say đắm tối qua cứ nhảy nhót trước mắt khiến cô không nhận được, bật cười.

“Em cười cái gì vậy?” - Kỉ Hằng Hi nghiêm nghị nhìn cô.

Thần Vũ chớp chớp mắt, nói lắp la lắp lửng:

“Đêm qua... anh...”

“Đêm qua nó làm sao?” - Kỉ lão phu nhân đi tới, vẻ mặt tò mò rất muốn nghe.

“Không được nói! Im ngay cho anh!” - Gương mặt tuần tú của Kỉ Hằng Hi lập tức đỏ lựng, căng trướng lên; anh vươn tay bịt miệng Thần Vũ lại vì sợ cô không quản được cái miệng sẽ nói chuyện chần gồi của hai người ra mất.

Kỉ lão phu nhân nhíu chặt đôi lông mày màu xám:

“Nha đầu, nó không cho cháu nói với ta thì đợi lát nữa nó đi làm rồi cháu nói cho ta biết cũng được”

“Dạ, bà nội!” - Thần Vũ nghe lời cực kỳ. Càng nhìn ánh mắt uy hiếp của ai kia càng khiến cho cô vui vẻ và hạnh phúc hơn.

Xem ra chủ tịch Kỉ cũng rất sợ bộc lộ một bộ mặt “dễ thương” cho người khác nhìn thấy!

“Hai đứa còn đang làm cái gì thế? Còn không mau lại đây ăn sáng, bà già như ta sắp chết đói rồi này!” - Kỉ lão phu nhân quát lên.

“Dạ, tới ngay đây, bà nội!” - Thần Vũ nhanh như chớp thoát khỏi cái người đang nén giận kia, chạy thẳng vào phòng ăn. Bên bà nội vẫn là an toàn nhất, hì hì.

Bà nội chăm sóc và bảo vệ cô rất chu đáo, căn bản không xem cô là người chăm sóc mà thể hiện rõ ràng như cô là cháu dâu của bà. Bởi vậy cô càng ngày càng giống một bà chủ của nhà họ Kỉ, ngay cả di Thẩm khi muốn làm gì đó cần được ý kiến thì đều hỏi qua cô rồi mới làm.

“Rốt cuộc thì hai đứa định khi nào mới kết hôn?” - Trên chiếc bàn ăn màu xanh là mấy món ăn sáng đơn giản, còn có ly cà phê đen của Kỉ Hằng Hi. Kỉ lão phu nhân lần lượt nhìn hai người họ, hỏi vấn đề kia lần thứ 1001. - “Chẳng lẽ chờ tới khi ta chết thì mới kết hôn sao?”

Cái câu xúi quẩy đầy uy hiếp này đã trở thành kinh điển.

“Bà nội, món dưa chua này ngon lắm, bà ăn nhiều một chút” - Thần Vũ vội vàng gấp cho bà một đĩa rau với hẹ vọng sẽ làm bà phân tâm.

Chuyện này cô đã nói riêng với bà nội, cô mong bà nội hãy cho Kỉ Hằng Hi một chút thời gian nữa. Lúc đó bà nội cũng đã đồng ý rồi, sao giờ lại lôi nó ra giăng nữa trời?!

Cô rất sợ Kỉ Hằng Hi bị ép nói với cô cái câu “Chúng ta chia tay đi!” Chuyện đó không phải không có khả năng, anh còn nặng tình nặng nghĩa với Lạc Thụ Tâm, trách nhiệm của một vị hôn phu luôn đè nặng trên vai anh. Không có chuyện anh sẽ vì cô mà thay đổi.

“Ta nói đó, mỗi tối cháu cứ phải qua phòng nó ngủ rồi sáng sớm lại phải quay về phòng giả vờ ngủ, không thấy phiền sao?” - Bà nội liếc mắt nhìn sang hai người - “Chẳng phải ở chung một phòng sẽ tiện hơn à? Ta và di Thẩm sẽ mở một mắt nhắm một mắt, hai đứa cứ việc phóng 120 phần trăm tình yêu đi!”

“Bà nội!” - Thần Vũ vội nháy mắt ra hiệu với bà.

Nói đúng ra thì không phải là cô không muốn ở trong phòng Kỉ Hằng Hi nhưng ở đó toàn tranh ảnh chụp chung anh và Lạc Thụ Tâm hoặc là ảnh của mình cô ấy xinh đẹp chết người... mà cô thì không thể nói anh tháo chúng xuống được.

Nói tới chụp ảnh, anh và Lạc Thụ Tâm chụp nhiều như vậy nhưng lại không có lấy một cái nào chụp chung với cô. Có lẽ cô nên tìm một cơ hội nào đó rủ anh đi chụp ảnh mới được.

“Trời chuyển lạnh rồi, ngày mai chúng ta sẽ ra ngoài, tới phía Bắc xem cây phong nhé!” - Đặt ly cà phê đen xuống một bên, Kỉ Hằng Hi chợt đề nghị.

“Hay quá!” - Cô lập tức giơ hai chân hai tay lên tán thành. Cái này s với việc bị bà nội bức hôn còn tốt hơn nhiều.

Bà Kỉ nhìn hai người, buông bát đĩa xuống, hơi hơi nâng cằm lên:

“Nghe ta nói đây, rốt cuộc hai đứa định khi nào thì kết hôn? Chẳng lẽ chờ tới khi ta chết hả?” - Thần Vũ đỏ khốc đỏ cười nhìn bà. Đúng là thua bà mà!

6. Chương 6

Ngày hôm sau, khi hai người gọi bà dậy để đi dạo thì bà lại kêu đau đầu, đau chân rồi nói lát nữa có chú ba tới thăm nên bà không thể đi. Thần Vũ nghĩ chắc bà nội đang tạo cơ hội cho hai đứa ở chung với nhau, không thể để lỡ được.

Mà hai người cung kính không bằng tuân mệnh, dù sao đi leo núi cũng không thích hợp với một người già. Bọn họ có thể trở về nhà sớm để cùng ăn tối với bà, coi như là có lòng hiếu thảo rồi.

Khổ nỗi, cây phong ở phía bắc còn chưa có chuyển đỏ nên hai người không thể ngắm cảnh nhưng Thần Vũ vẫn không từ bỏ ý định chụp thật nhiều ảnh chung với anh. Cô dự định sẽ chọn ra một tấm đẹp nhất rồi đem phóng to cho vào khung đặt trong phòng Kỉ Hằng Hi.

Nếu không thể bỏ đi những tấm ảnh chung giữa anh và Lạc Thụ Tâm thì đặt thêm ảnh của cô và anh chắc không quá đáng lắm? Hẳn là anh sẽ tán thành yêu cầu nho nhỏ này.

Vì để kịp trở về ăn tối với bà nội, hai người xuống núi từ sớm nhưng vẫn bị tắc đường. Trên đường đi, điện thoại của Kỉ Hằng Hi liên tục réo, Thần Vũ nhìn thoáng qua và thấy cảm thông cùng anh. Đúng là một người đàn ông bận rộn, một người đàn ông đáng thương, không có được khắc nào rảnh rỗi. Ngoại trừ mấy khúc cua thì chiếc điện thoại trên tay anh lúc nào cũng léo nhéo nhưng anh không có nghe toàn bộ mà có chọn lựa.

Trùng hợp, đúng lúc điện thoại anh reo chuông thì điện thoại của cô cũng rung lên.

Nhìn tới tên người gọi hiện trên màn hình, cô kinh ngạc vài giây rồi bật cười khúc khích.

Là điện thoại ở nhà gọi tới. Chắc là bà nội muốn hỏi hai người đi tới đâu rồi để nói dì Thắm nấu bữa tối.

Bà nội là người rất trẻ con, bà muốn cô tìm cho bà một viên đá ở phía Bắc làm quà, nói là muốn cảm nhận hương vị ở nơi đó và cô đã làm theo, viên đá hiện đang nằm trong túi xách của cô rồi.

- Dạ, bà nội ạ? Cháu là Thần Vũ...

- Lục tiểu thư! Không hay rồi, lão phu nhân bỗng nhiên ngất xỉu đã được đưa tới bệnh viện, hai người mau mau tới đó đi.

Thần Vũ phát hoảng, nhìn sang Kỉ Hằng Hi, anh vẫn còn đang nói chuyện điện thoại nhưng đã nhìn ra sự khác lạ của cô. Anh dùng khẩu hình hỏi cô làm sao vậy?

Cô lo lắng đáp:

- Dì Thắm nói bà nội bị ngất đã đưa vào bệnh viện rồi! Chúng ta mau mau vào đó!

- Sao lại xảy ra chuyện này chứ? – anh lập tức liên lạc tới bệnh viện. Bà nội thường kiểm tra sức khỏe định kỳ ở bệnh viện này, anh và viện trưởng có quen biết.

- Sao rồi? – Thần Vũ sốt ruột hỏi. Bà nội đang ở bệnh viện mà bọn họ thì bị mắc kẹt trong xe không thể nào nhúc nhích; cho dù có muốn về nhà cũng không được.

- Phải phẫu thuật! – anh không nói thêm gì nữa mà chuyển tâm vào phía trước xem có chút cơ hội nào liền vượt lên.

Tuy Thần Vũ cũng lo lắng anh sẽ đụng phải người khác nhưng hiện tại lòng anh nóng như lửa đốt, có nói cái gì cũng vô ích.

Càng về sau đường đi càng khó, vụ tắc xe khiến hai người tới tận chập tối mới về tới Đài Bắc; trao đổi một chút rồi hai người chạy như bay tới bệnh viện.

Dọc đường đi, khuôn mặt Kỉ Hằng Hi bất an, cứng ngắt; Thần Vũ biết bà nội quan trọng như thế nào đối với anh, đó chính là người thân duy nhất của anh. Cô không muốn làm anh phân tâm để tránh làm anh thêm quẫn trí.

Không bao lâu họ đã tới bệnh viện.

Sau khi kiểm tra thì bà nội được chuẩn đoán là mắc bệnh động mạch vành, hiện tại đang được chăm sóc trong phòng bệnh đặc biệt. Tạm thời người nhà không thể vào thăm hỏi nên hai người đi nói chuyện với bác sĩ. Cuộc nói chuyện kéo dài và bác sĩ nhận định bà nội phải trải qua một cuộc phẫu thuật. Khi nghe thông tin từ bác sĩ, sắc mặt Kỉ Hằng Hi tái xám, vừa nặng nề, vừa tự trách, mãi vẫn chưa nói câu nào.

Thần Vũ kiên nhẫn đứng bên cạnh anh, một hồi qua đi, anh mới ảm đạm nói:

- Anh chưa bao giờ nghĩ là tim bà có vấn đề.

Tắc nghẽn mạch máu... Thế mà anh không hề phát hiện ra nguy hiểm tiềm ẩn trong người bà nội mình, từ trước tới nay anh đã làm được cái gì chứ? Công ty so với bà nội quan trọng hơn sao?

Thần Vũ cầm tay anh, nhẹ giọng trấn an:

- Anh đừng nghĩ quẩn quá, nhất định là vì bà nội không muốn anh lo lắng cho nên không nói cho anh biết.

- Bà nội.. bà... vẫn luôn muốn nhìn thấy anh kết hôn. – anh đau đớn nhắm chặt mắt lại. – Bà không thích Thụ Tâm nhưng vẫn đồng ý đám cưới của bọn anh; còn anh thì sao? Anh đúng là một thằng cháu bất hiếu, biết bà không thích Thụ Tâm mà vẫn cố chấp muốn lấy cô ấy.

Thần Vũ cảm giác tim mình co rút lại.

Nếu đã biết rõ bà nội không thích mà anh vẫn muốn cưới.. điều này chẳng phải chứng tỏ, Lạc Thụ Tâm rất quan trọng với anh, sự quan trọng đó đã lớn hơn vị trí của bà nội. Vậy còn cô? Cô là gì với anh? Ồ, Thần Vũ, từ khi nào mày biết ghen tị thế? Bây giờ không phải lúc so sánh xem ai quan trọng hơn với anh mà quan trọng là... liệu bà nội có vượt qua được cửa ải khó khăn này không.

Nghĩ tới đây, cô vỗ về bàn tay anh, hy vọng anh sẽ bình tâm hơn.

- Hằng Hi, đừng tự trách mình nữa. Vì bà nội rất yêu thương anh cho nên chỉ cần là điều anh quyết định, là chuyện khiến anh vui vẻ thì bà sẽ không phản đối.

- Vì thế nên anh càng bức bối với chính mình hơn. – anh hít sâu một hơi, khàn giọng hỏi. – Liệu bà nội phẫu thuật có thành công không? Tuổi bà đã cao, liệu cuộc phẫu thuật có gây ảnh hưởng hay sức ép gì không?

Bác sĩ cho hay phẫu thuật có thể gây ra nhiều biến chứng, có thể dẫn tới tình trạng nhồi máu cơ tim cấp tính, cũng có thể là suy hô hấp, suy thận và nhiều các biến chứng khác nữa. Nếu có điều gì bất trắc xảy ra cho bà nội thì...

- Yên tâm đi! – Thần Vũ thì thầm. – Nhất định bà nội sẽ không có chuyện gì đâu. Vì anh, bà sẽ chiến đấu tới cùng.

Cuộc phẫu thuật của bà nội không được thuận lợi như Thần Vũ mong đợi. Bà rơi vào hôn mê sâu, sau cuộc phẫu thuật bị mất quá nhiều máu, bệnh viện còn phải khẩn cấp dùng máu dự trữ truyền cho bà. Kỉ Hằng Hi vớt công ty sang một bên, cứng đầu cứng cổ ở trong bệnh viện. Nhìn bộ dáng của anh khiến cho Thần Vũ lo lắng vô cùng. Nếu thật sự bà nội có bất trắc gì thì anh sẽ biến thành thế nào đây?

Suốt khoảng thời gian này cô thường xuyên ở bên cạnh cổ vũ, an ủi anh; cô còn liên lạc với nhân viên ý tế, thu xếp chuyện ăn uống, tắm rửa, quần áo cho anh. Cô đem toàn bộ giấy tờ quan trọng ở công ty tới tận bệnh viện để anh ký rồi thay anh tiếp tất cả những cuộc điện thoại gọi tới. Lúc này cô hoàn toàn vào vai một thiên thần hộ mệnh của anh!

Cô đau lòng vì anh, một người đàn ông đáng thương. Có lẽ anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện bà nội có bao nhiêu quan trọng với mình và luôn nghĩ bà nội khỏe mạnh sống lâu trăm tuổi. Thế nên khi bà bất ngờ đổ bệnh thì anh phát hoảng và sợ hãi rằng mình sẽ mất đi người thân yêu duy nhất này.

Cô đã dùng toàn bộ tình yêu và sự bao dung của mình để tha thứ cho anh lúc anh to tiếng quát cô trong lần bà nội xuất huyết quá nhiều; tha thứ việc anh đã mắng cô khi anh không thấy cô ở bên cạnh chăm sóc bà nội; tha thứ cho anh vì rõ ràng thấy cô mệt mỏi mà làm ngơ như không thấy; tha thứ cho anh vì không có nửa câu cảm ơn hay một tiếng quan tâm, ân cần.. Cô đều tha thứ cho anh, tất cả!

Hai tuần sau, tình trạng của Kỉ lão phu nhân tốt dần lên, bà đã qua giai đoạn nguy hiểm và được chuyển tới phòng hồi sức, hơn nữa không còn phải dùng tới bình thở ô-xi. Thần Vũ bận rộn dọn dẹp trong phòng bệnh khu VIP, cô cắm loại hoa bà thích vào bình rồi bày ra đĩa những quả bà có thể ăn. Sau đó cô còn cẩn thận kêu di Thắm đưa chiếc gối mà bà quen dùng tới bệnh viện vì bác sĩ nói cần phải theo dõi bệnh tình của bà trong vòng một tháng rồi mới có thể xuất viện.

Kỉ Hằng Hi lẳng lặng đứng bên cửa sổ, đôi mắt sáng ngời, âm áp dõi nhìn cô luôn chân luôn tay không một phút rảnh rỗi.

Mỗi lần Thần Vũ ra vào phòng bệnh đều không quên mỉm cười với anh, cô không biết anh có nhìn thấy mình không nhưng cô biết là tâm trạng của anh cũng đang tốt lên vì bà nội đã thoát khỏi nguy hiểm. Vì thế cô cũng thoải mái hơn nhiều.

Bà nội đang ngủ, cô cũng đã làm xong công việc; Kỉ Hằng Hi kéo tấm rèm lên, đột nhiên tiến lên một bước kéo cô vào lòng ngực, không nói không rằng áp chặt môi mình lên môi cô và hôn thật sâu.

Thần Vũ cảm thấy mình thật hạnh phúc, cô ôm chặt lấy thắt lưng anh, nhắm nghiền hai mắt, toàn tâm toàn ý cảm thụ nụ hôn nồng nhiệt và sự truyền đạt lòng biết ơn của anh tới mình.

Một lúc lâu sau anh mới buông cô ra, dịu dàng khuấy động mái tóc đen dài của cô rồi mỉm cười:

- Cám ơn em, thiên thần của anh. Thời gian qua đã làm em vất vả rồi!

Thần Vũ nhướn hàng mi cong cong, ngậy người nhìn nụ cười quyến rũ của anh rồi hừ nhẹ:

- Đâu chỉ có vất vả. Anh có biết hầu hạ một bạo chúa như anh có bao nhiêu cực khổ không hả? Bà nội nằm trên giường còn dễ chăm sóc hơn anh đó.

Anh lại cười tươi, khoe miệng dán chặt vào môi cô:

- Anh biết thái độ của anh không tốt.. tha thứ cho anh... – môi anh thỉnh thoảng lướt lên vành tai cô, hạ giọng thì thầm. – Buổi tối anh sẽ bồi thường cho em, nhất định sẽ làm em hài lòng.

Mặt Thần Vũ đỏ au, trừng mắt nhìn anh:

- Kỉ Hằng Hi, anh đúng là đại sắc lang. Bà nội vừa mới tốt lên chút mà anh đã muốn thỏa mãn bản thân rồi. Anh vẫn là người hả?

Trời ạ, bọn họ mới chỉ không thân thiết một thời gian thôi mà sao những lời lẽ đầy khiêu khích của anh lại khiến cho cô nhiều loạn thế này? Cô đang chờ mong cái gì? Xem ra cô cũng không kém anh là bao. Tình hình bà nội đã tiến triển tốt, cô cũng không cần phải lo lắng nhiều nữa.

- Em không muốn sao? – đôi mắt thanh mảnh của anh híp lại cười, ánh nhìn đảo quanh người cô một lượt như là muốn cắn nuốt cô sạch sẽ vậy.

Tim cô lại đập một trận hỗn loạn, bên tai còn cảm giác khô nóng.

Vị Kỉ tiên sinh, Kỉ chủ tịch quyền rũ chết người này hại cô bắt đầu chờ mong tới buổi tối...

Cái cảm giác gọi là “tiểu biệt thắng tân hôn” [giây phút gặp lại sau tháng ngày chia ly còn hạnh phúc, thú vị và khao khát hơn cả đêm tân hôn] là như thế này ư? Thần Vũ bối rối nhìn Kỉ Hằng Hi trần trụi đi vào phòng tắm, hô hấp chợt ngưng lại. Trai đẹp ngay trước mặt, cô thấy mình sắp không thở nổi nữa rồi.

Sao anh có thể vào đây được? Cô vừa mới thoa sữa tắm nên không có một chút phòng bị, mà trước kia chưa có lần nào anh thỉnh thoảng đột nhập vào khi cô đang tắm nha...

- Hình như em rất hài lòng? – anh mỉm cười đi tới bên cạnh cô, mở vòi hoa sen rồi kéo cô vào ngực.

Hai tay anh chạy theo từng lớp bọt sữa tắm trên người cô, đầu cúi xuống che lại đôi môi căng mọng...

Cứ như một cơn cuồng phong thổi hai người lên cao thật cao, ngọn lửa âm ỉ cháy trong họ càng ngày càng bùng phát không hề che dấu. Kỉ Hằng Hi cố bình ổn lại hô hấp nặng nề của mình, hai cánh tay Thần Vũ vòng qua ôm lấy cổ anh; cô nâng mặt lên, để tùy ý chiếc lưới linh hoạt, nóng ướt của anh không ngừng đảo

quanh, khuấy hút trong miệng mình. Anh ôm cô, hôn say đắm, ngắm nhìn gương mặt cô và ánh mắt biến hóa có chút kỳ lạ.

- Yêu tinh, em có đồng ý kết hôn với một người đàn ông kém cỏi, xấu tính như anh không?

Thần Vũ kinh ngạc nhìn anh, tim đập mạnh:

- Đây... anh có biết mình vừa nói cái gì không thể?

Anh mỉm cười, trêu mếu nhìn cô:

- Anh đang cầu hôn với em đó.

- Nhưng... - cô vừa bị mê hoặc vừa cảm thấy hoang mang kiếm tìm thứ gì đó trong mắt anh. Cho tới tận lúc này cô chưa hề nghĩ tới chuyện sẽ được anh cầu hôn, điều đó không có khả năng xảy ra... Thật sự quá bất ngờ.

- Anh không muốn làm bà nội thất vọng. - anh nhìn cô không chớp mắt. - Và quan trọng hơn là anh không muốn mình phải hối tiếc, nếu anh không quyết định ngay thì anh chính là người đàn ông chịu nhiều hối hận nhất trên thế giới này.

Cô mờ mịt nhìn anh:

- Thật sự không phải để làm bà nội vui lòng? Anh cứ nói cho em biết sự thật, em chấp nhận được.

- Lời nói thật chính là —- - anh ôm cô càng chặt hơn, ánh nhìn hăm sâu vào đáy mắt cô. - Anh yêu em, đây chính là những lời thật lòng anh muốn nói.

Thần Vũ không thể khống chế được mình, cắn cắn môi:

- Vậy nên anh mới quyết định như thế? Anh thật sự hiểu rõ mình chứ? Sẽ không hối hận?

Trên môi anh vẽ ra một nụ cười, câu trả lời hoàn toàn không khớp với câu hỏi của cô:

- Vừa rồi anh không sử dụng cách tránh thai.

- A?! - cô ngẩn cả người.

Anh vẫn luôn cẩn thận sử dụng mọi biện pháp để tránh thai, thậm chí còn đề nghị cô uống thuốc. Anh nói nếu không thể cho cô lời hứa hẹn về một đám cưới thì ít nhất cũng không được làm tổn hại tới cơ thể của cô.

Mà bây giờ, anh lại nói là anh không sử dụng cách phòng tránh thai...

- Có lẽ trong bụng em đã có em bé của chúng ta rồi ấy chứ. - anh cười thản nhiên. - Em không có lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý kết hôn với anh. Vả lại bà nội cũng sớm muốn có cháu nội để bế rồi.

- Cho nên... chúng ta thật sự sẽ kết hôn? Anh muốn kết hôn với em? - cô vẫn không thể nào tin được, có phải là quá hạnh phúc rồi không?

- Anh đang năn nỉ cầu xin em kết hôn với anh đó. - anh ôm chặt cô hơn, bốn mặt giao hòa vào nhau. - Trừ khi em không chấp nhận, nếu không thì hôn lễ đã được ấn định ngày giờ rồi. - cho tới tận ngày hôm nay anh mới có thể xác định lại tình cảm của mình. Lúc nhìn cô bận rộn trong phòng bệnh chăm sóc bà nội thì trái tim anh như ngừng đập. Anh đã hỏi bản thân hàng ngàn lần, nếu không có cô thì anh sẽ thế nào? Nghĩ tới cảnh cô rời khỏi cuộc sống của mình, mọi thứ lại trở về với sự cô đơn, vắng vẻ, không hiểu sao anh cảm thấy thật khó thở.

- Đương nhiên là em đồng ý kết hôn với anh.. nhưng anh có thật sự chắc chắn không? - trong mắt của Thần Vũ viết rõ hai chữ “lo lắng”.

Anh bình tĩnh nhìn cô chăm chú:

- Nếu ý em nói là Thụ Tâm thì... cô ấy vĩnh viễn ở trong trí nhớ của anh, anh cũng sẽ mãi mãi chăm sóc cô ấy. Hy vọng em có thể thông cảm, đó là đạo nghĩa của anh.

Cô háng giọng, đáp:

- Em dĩ nhiên là có thể thông cảm, em sẽ không bao giờ ngăn cản việc anh chăm sóc cô ấy, đó là việc anh nên làm. Em hiểu chứ.

Đồ ngốc, một người đàn ông ngốc nghếch, cô thật muốn đem bộ mặt thật của Lạc Thụ Tâm nói hết cho anh biết để anh không cần cảm thấy áy náy và cũng khiến anh không còn vướng bận điều gì mà kết hôn với cô.

Nhưng coi như không có gì đi, dù sao thì anh cũng đã cầu hôn với cô rồi, hãy để hình ảnh một người yêu hoàn mỹ lưu giữ lại trong lòng anh, việc này có lẽ là tốt nhất đối với anh.

Giờ phút này, cô đã biết vì sao bà nội không đem chân tướng sự thật nói cho anh ngay từ lúc đầu, bà lo sợ anh sẽ bị tổn thương.

- Cảm ơn em đã thông cảm cho anh. Thật sự cảm ơn em. Anh biết đó là một việc không dễ gì làm được. – anh áy náy thì thầm bên tai cô. – Anh rất hổ thẹn vì mình đã không thể giải thoát hình ảnh Thụ Tâm khỏi tâm trí mình, năm năm qua anh chỉ có sự áy náy đối với cô ấy, cảm giác đó tăng chứ không có giảm. Nhưng anh muốn nói với em rằng, người hiện tại anh yêu chính là em.

Đây chính là lời tỏ tình tuyệt vời nhất trên đời!

Trái tim Thần Vũ nhảy lên liên hồi, hai má bị che phủ bởi một tầng mây đỏ hây hây.

Bàn tay bé của cô vuốt ve gương mặt anh, lướt qua chiếc cằm kiên nghị rồi khoe miệng tràn ra một nụ cười tươi động lòng người.

- Anh có biết không, em đang cảm thấy rất hạnh phúc. Em yêu anh! – cô thì thầm nói. – Em không quan tâm trong lòng anh còn dành một vị trí cho Lạc Thụ Tâm, chỉ cần có một phần dành riêng cho em thì được rồi.

- Dĩ nhiên trong lòng anh có vị trí của em... – anh lầm bầm, cúi xuống hôn cô một lần nữa.

Kỉ lão phu nhân vừa biết được tin cháu trai mình kết hôn thì tốc độ hồi phục tăng thần tốc; ngày nào bà cũng nằng nặc đòi xuất viện để chuẩn bị cho hôn lễ và làm chủ hôn sự. Việc này khiến cho cả bác sĩ cũng lấy làm kinh ngạc.

Sau khi xuất viện, quả nhiên bà đã làm chủ mọi chuyện, mỗi ngày đều thúc giục đôi vợ chồng trẻ đi chọn áo cưới, chọn khách sạn, đặt bánh; ngay cả địa điểm đi hưởng tuần trăng mật của hai người cũng quản tất. Lúc nào bà cũng khuyên hai người nên đi chơi xa một chút, lâu một chút, tốt nhất đợi tới khi nào chế tạo ra một em bé rồi hãy quay về cũng được. Kỉ Hằng Hi và Thần Vũ dở khóc dở cười với bà.

- Nha đầu, cháu nhất định phải chuyển lời của ta tới ông bà nội và ba mẹ là đợi tới khi cơ thể ta tốt hơn thì ta nhất định sẽ tới chào hỏi mọi người.

Kỉ lão phu nhân vẫn lo lắng mọi người sẽ trách bà là người không biết cấp bậc lễ nghĩa nên đích thân gọi điện cho ba mẹ Thần Vũ, giải thích với họ vì sao không bà không thể tới phía Nam để báo cho cả nhà biết chuyện đám cưới của hai đứa cháu. Bà sốt sắng cứ như là sợ không có được đứa cháu đầu mà mình mong đợi bấy lâu nay.

Cả nhà họ Kỉ trở nên ồn ào, vui vẻ, tình trạng phục hồi sức khỏe của bà càng ngày càng tốt hơn. Bà còn tìm người thiết kế tới dự định sẽ bố trí lại toàn bộ ngôi nhà.

Bà có ý định hợp hai phòng thành một căn phòng mới sau đó còn mua cho hai người một căn hộ sang trọng để sau khi kết hôn hai người sẽ có được khoảng thời gian hưởng thụ riêng tư thú vị. Chỉ có vậy thì mới khiến cho cô cháu dâu không bị áp lực để sinh cho bà một đứa chất trai dễ thương chứ.

Nghĩ tới mấy chuyện đó Thần Vũ phì cười.

Bà nội thật sự rất đáng yêu và rất thương cô. Bà cho người đi in ấn thiệp cưới chu tất và còn bí mật đem tặng cô những món đồ trang sức quý báu, thậm chí cả mặt khẩu kết sắt an toàn cũng nói với cô.

- Chú rể đã thay quần áo xong rồi. – nhân viên của cửa hàng váy cưới nói. Thần Vũ nhìn ông chồng tương lai bức ra từ phòng thay đồ. Bình thường anh rất ít khi mặc đồ tây màu sáng, hình như là chưa bao giờ mặc thì phải; hôm nay thấy anh mặc bộ đồ lễ màu trắng, không ngờ nó lại hợp với anh tới vậy.

Từ sau khi cầu hôn với cô, hàng lông mày của người đàn ông này không còn nhíu chặt vào nhau nữa; cô cũng đã đưa anh về nhà mình giới thiệu. Cha mẹ và mọi người đều vui vẻ chào đón anh, anh trai của cô còn nói thẳng là cô không xứng với anh. Cái này đúng là một đòn hiểm mà.

- Nhìn tuyệt lắm, đúng là một hoàng tử bạch mã nha! – cô nghịch ngợm nháy mắt với anh rồi nhanh chóng lúi điện thoại ra chụp cho anh vài tấm. Về mặt còn cố tình tỏ ra ngưỡng mộ và tán thưởng.

Kỉ Hằng Hi đứng trước tấm gương lên chỉnh lại vạt áo cho phẳng phiu:

- Anh không quen mặc màu trắng.

Nhân viên cửa hàng lên tiếng đề nghị:

- Trước tiên chú rể cứ ngồi đợi một chút, cô dâu thử thay một bộ váy trắng xem sao. Tối lúc đó hai vị quyết định cũng được.

Thần Vũ buông cuốn tạp chí xuống rồi đứng lên, nụ cười lém lỉnh vẫn không ngừng hé nở, đôi mắt lấp lánh nhìn Kỉ Hằng Hi:

- Đúng đó, đợi một lát rồi quyết định. Em nghĩ là nó không quá sáng đâu, có lẽ vì anh sợ phải mặc màu trắng đó.

Chiếc áo cưới anh đặt tận bên Milan hành cho hai người vừa được đưa tới hôm nay, toàn bộ đều được may tay hết; cô không dám hỏi giá của nó là bao nhiêu vì số tiền đó nhất định sẽ hù chết người ta cho xem. Mặc dù cô thấy không chi một số tiền lớn như vậy nhưng anh vẫn kiên trì với ý định tặng cho cô một món quà độc nhất vô nhị, một chiếc váy cưới có thể lưu lại mãi mãi thế nên cô cũng đành chấp nhận.

Nghĩ tới chuyện có thể giữ lại váy cưới, cô cũng cảm thấy vui vẻ hơn. Đó chính là giấc mơ của bao người phụ nữ, cô có thể giữ nó cho con gái mình, cô sẽ nói cho nó biết ba nó vì rất yêu mẹ nó nên mới tặng chiếc váy cưới này...

Tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc vang lên ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô, điện thoại của Kỉ Hằng Hi bắt chập ở đâu lúc nào cũng có thể vang lên. Tóm lại anh là một người luôn luôn bận rộn.

Cô thấy anh không ngừng tiếp điện thoại, chắc cô không cần thay áo cưới làm gì nữa. Một lát nữa thôi anh sẽ chạy tới báo cho cô biết là có chuyện quan trọng nên hai người sẽ phải đi ngay, hôm khác sẽ tới.

Anh gấp điện thoại lại, sắc mặt nặng nề. Thần Vũ lo lắng đi tới bên cạnh, nhẹ giọng hỏi:

- Có chuyện gì sao? Không phải là bà nội...

Anh nhìn cô với ánh mắt hoang mang, hô hấp dồn dập bất ổn:

- Ở bệnh viện gọi tới nói... cô ấy.. đã tỉnh lại... Thụ Tâm.. cô ấy ... tỉnh lại rồi...

7. Chương 7

Đám cưới bị hủy bỏ. Đương nhiên là phải hủy bỏ vì Lạc Thụ Tâm đã tỉnh lại, tất cả mọi chuyện đã không còn như trước; không một ai thoải mái với chuyện này. Kỉ lão phu nhân biết tin đã nổi giận chửi ầm lên.

- Ta sẽ nói hết cho Hằng Hi biết, ta muốn đem bộ mặt thật của người đàn bà kia nói hết cho nó, nó không cần phải áy náy, ngu ngốc nữa. Cô ta tỉnh lại là chuyện của nhà cô ta, vì sao hôn lễ của hai đứa lại bị hủy chứ? Vì sao?

- Bà nội... – Thần Vũ chỉ có thể tiếp tục trấn an và ngăn cản cơn giận của bà. – Chỉ là tạm thời lùi lại thôi, chờ tới khi sức khỏe của bà bình phục hẳn rồi làm cũng được mà.

Hai người đều bỏ lỡ cơ hội nói ra sự thật cho Kỉ Hằng Hi biết, trước kia không nói, nếu bây giờ đột ngột nói là Lạc Thụ Tâm đã làm chuyện có lỗi với anh thì anh sẽ tin tưởng sao? Anh chỉ nghĩ rằng đó là thủ đoạn của hai người buộc anh phải từ bỏ Lạc Thụ Tâm mà thôi, anh tuyệt đối sẽ không tin đâu.

- Nha đầu ngốc, vậy bây giờ cháu phải làm sao? – Kỉ lão phu nhân buồn bã kéo tay cô, vì cô mà đau lòng.
- Chẳng lẽ cháu trơ mắt đem người đàn ông của mình giao cho một người đàn bà như cô ta sao?

Ngược lại, Thần Vũ mở lời an ủi bà:

- Bà nội, bà đừng nóng vội. Chờ Kỉ Hằng Hi trở về rồi chúng cháu sẽ nói chuyện với nhau, chắc là anh ấy có chủ kiến của mình, giờ chúng ta có nói gì cũng vô dụng thôi.

Cô thật sự rất muốn gặp anh, muốn được nói chuyện với anh.

Nhưng mà cô không có cơ hội nào nói chuyện với anh.

Từ sau khi Lạc Thụ Tâm tỉnh lại một cách thần kỳ thì anh lập tức chuyển cô ta tới một bệnh viện uy tín nhất để kiểm tra toàn diện. Và cũng bắt đầu từ ngày đó anh vẫn luôn ở trong bệnh viện với Lạc Thụ Tâm, thế nên cô không thể nào nhìn thấy anh.

Cô có dự cảm hạnh phúc đang rời xa mình, nhân vật chính đã trở về, một kẻ thế thân như cô nên rút lui rồi.

Có lẽ cô nên thức thối, nên thu dọn hành lý và rời khỏi gia đình họ Kỉ này.

Nhưng mà cô không làm được, ít nhất cô muốn nghe anh nói chuyện với mình một lần, nếu anh nói sẽ không bao giờ có đám cưới nữa thì... cô sẽ từ bỏ hy vọng và rời khỏi nơi này.

Chờ đợi luôn là một điều khó khăn, anh không hề gọi điện cho cô, cô cũng không gọi cho anh. Cô gắng nhẫn nhịn không muốn làm phiền anh, để anh có thể an tâm chăm sóc Lạc Thụ Tâm và bản thân có thêm thời gian suy nghĩ về chuyện của hai người nên thế nào cho tốt. Rốt cuộc thì cũng đợi được tới lúc anh về nhà, đó là chuyện xảy ra vào hai tuần sau. Dì Thẩm gọi điện nói là tình hình bà nội không tốt lắm nên anh mới trở về.

Anh vừa đi vào cửa thì cô liền dành cho anh một nụ cười, cô thật sự rất muốn bổ nhào vào lòng anh nhưng thấy anh mệt mỏi như vậy khiến cảm xúc trong lòng nhất thời bị dập tắt. Cô cố làm ra vẻ không có gì nói với anh:

- Anh nên vào thăm bà nội trước đi. Bà đang đợi anh.

Anh nhìn cô thật sâu rồi đáp:

- Ủ!

Anh đi vào, không bao lâu trong phòng truyền ra tiếng tranh cãi, Thần Vũ lo lắng đi tới bên cửa xem thế nào. Hai người đang ồn ào chuyện gì vậy? Không phải bà nội luôn muốn gặp anh sao?

- Hiện tại dù bà có nói gì thì cũng vô ích, cháu sẽ không tin bà nữa! Thụ Tâm là một cô gái đáng thương, cô ấy đã nhận quá nhiều thương tổn rồi sao bà còn nhẫn tâm buộc cháu phải vứt bỏ cô ấy chứ?

Anh nổi giận đùng đùng đẩy cửa, Thần Vũ hoảng sợ vì không ngờ anh lại đột ngột xông ra như vậy.

Thấy vẻ mặt bị sốc của cô, hàng lông mày rậm của anh nhướng lên cao, lửa giận như đang thiêu đốt trong đáy mắt.

- Bây giờ em đứng ở đây nghe lén sao? Nghe lén chuyện bà nội bên vực em như thế nào hả? Bà nội anh thật sự hy vọng chúng ta kết hôn nhưng hai người sao có thể bịa đặt chuyện kia để đả kích Thụ Tâm chứ? Nếu em đi thăm cô ấy, nhìn cô ấy bị biến thành bộ dạng thế nào thì hai người đã chẳng nhẫn tâm làm như vậy đâu!

Trái tim Thần Vũ thắt chặt lại đau đớn, cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

- Em không có nghe lén, cũng không biết anh đang nói cái gì. Có lẽ anh nên bình tĩnh lại đã.. em đi pha cho anh một ly cà phê nha...

- Không cần, anh không muốn uống cà phê. – anh giữ cô lại, nhắm chặt mắt rồi bất ngờ kéo cô vào lòng ngực, dùng chiếc cằm lởm chởm râu cạ cạ vào tóc cô. – Anh xin lỗi, anh xin lỗi... anh không nên lớn tiếng với em.. Vì những lời bà nội nói rất vô lý nên anh mới nổi giận như vậy..

- Em hiểu mà! – Thần Vũ lặng thinh đứng dựa vào ngực anh. Cô có thể cảm nhận được sự mệt mỏi của anh và lúc này cô thật sự rất muốn khóc òa lên.

Không còn cứu chữa được nữa rồi, cô từng đoán anh sẽ không tin những điều tiếng xấu về Lạc Thụ Tâm, quả nhiên là sự thật. Những lời của bà nội càng khiến anh thêm thương cảm với Lạc Thụ Tâm, càng muốn bảo vệ cô ta, không thứ gì có thể ngăn cản điều đó.

Tuy anh không nói nhưng cô tự biết mình đã mất anh, anh sẽ không còn toàn tâm toàn ý yêu thương cô, sẽ không có hôn lễ, sẽ không có tuần trăng mật và đương nhiên sẽ không có một em bé nào cả...

- Anh phải tới bệnh viện, Thụ Tâm đang làm một ca phẫu thuật... – anh kéo vai cô ra, nhìn thấy hai khóe mắt cô phấp phồng thì tim thắt lại. – Anh xin lỗi... nhưng em có thể hiểu mà, phải không? Sức khỏe hiện giờ của cô ấy rất yếu, ý thức còn mơ hồ.. hơn nữa còn có cảm giác không được an toàn... Chỉ cần không nhìn thấy anh thì sẽ không khống chế được mà hốt hoảng...

- Em.. em biết.. Anh mau đi đi, em không sao đâu. – cô liều mình cắn chặt môi buộc mình không được bật khóc.

Cô có thể hiểu được hiện trạng của Lạc Thụ Tâm nhưng trái tim cô vẫn đau lắm.. rất đau.

- Cho anh... cho anh thêm một chút thời gian nữa! – anh cam đoan. – Ít nhất đợi tới khi cô ấy ổn định hơn thì chúng ta sẽ nói lại chuyện đó.

Anh đi rồi, Thần Vũ đứng nhìn theo bóng lưng anh dần biến mất, rót cuộc nước mắt cũng kiềm không được mà ngã nhào xuống hai bên má.

Thần Vũ ngủ không được, đã hơn hai giờ sáng, đột nhiên cô muốn uống một ly cà phê. Thật điên khùng! Tuy cà phê càng khiến cô không ngủ được nhưng mặc kệ, cô vẫn muốn uống.

Khoác tạm chiếc áo thể thao có mũ trùm lên người, bên trong cô chỉ mặc có mỗi bộ đồ ngủ cotton ngắn tới đầu gối. Tuy giờ là tháng mười hai nhưng trong phòng có lò sưởi thì không sao chứ bước chân ra ngoài là lạnh phát run.

Cô nhẹ nhàng bước xuống cầu thang, vô tình thấy Kỉ Hằng Hi đang ngồi trên chiếc ghế cao phía bên bếp, đầu anh gối vào cánh tay đang cầm một chiếc ly rỗng. Tính từ lần anh về nhà tới lúc này đã hai tuần, bây giờ anh coi bệnh viện như nhà của mình. Ban ngày làm việc ở công ty, tối đến chạy vào bệnh viện chăm sóc Lạc Thụ Tâm, quần áo tắm rửa đều nói thư ký tới nhà lấy.

Bà nội cho người đi tìm hiểu tình hình của Lạc Thụ Tâm, cô ấy thật sự rất cần anh bên cạnh; nếu không thấy anh sẽ hoảng sợ, không chịu ăn cơm hay uống thuốc. Cô ấy trở thành một bệnh nhân khiến cho bệnh viện đau đầu nhức óc.

Vả lại một người hôn mê bốn năm trời mới tỉnh lại sẽ cần làm rất nhiều kiểm tra, cộng với việc cô ấy không chấp nhận chuyện mình bị cắt cụt một chân vì tai nạn xe cộ trước kia nên cảm xúc không ổn định và thường xuyên đòi tự tử.

Phải chăm sóc Lạc Thụ Tâm hẳn anh mệt mỏi lắm, áp lực tinh thần cũng không phải nhỏ. Nhưng vì sao giờ phút này khi nhìn anh ngồi ngay trước mắt mình, trái tim của cô đau đốn vì nghĩ rằng mình sắp mất anh chứ không phải vì lo lắng cho anh.

- Hằng Hi... – cô đi qua đứng trước mặt anh. Nhìn chiếc ly rỗng và chai rượu để trên bàn, cô thầm thở phào vì nó vẫn còn chín phần chai. Có lẽ anh chưa uống nhiều?!

- Làm sao vậy? Có phải Lạc Thụ Tâm xảy ra chuyện gì không? – cô nhẹ giọng hỏi, trong lòng đoán là anh không ngủ được.

Kỉ Hằng Hi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn cô:

- Sao em còn chưa ngủ?

Cô cười ảm đạm:

- Không ngủ được, em định xuống nhà pha một tách cà phê thì kết quả lại nhìn thấy một con sâu rọu này.

Anh lắc lắc chén rượu:

- Anh không có uống nhiều.

Thần Vũ gật đầu:

- Em biết!

Anh nhìn dáng vẻ trầm tĩnh của cô, đột nhiên thở dài một tiếng, một tay vươn tới kéo cô lại rồi để cô ngồi thoải mái trên đùi mình. Đôi môi áp xuống, không khống chế quán quýt môi cô, hôn thật sâu.

Thần Vũ vòng tay ôm cổ anh, không dè dặt mà nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh, cứ như là nụ hôn cuối cùng của hai người. Cả hai đều hôn mãnh liệt, triền miên không dứt.

Một lúc lâu sau anh mới lưu luyến buông môi cô ra rồi áp cô vào lòng mình.

- Sao không trách mắng anh? – giọng anh khàn khàn – Anh không gọi điện cho em, cũng không về nhà thăm em, anh đúng là một thằng tồi.

- Không phải, ít nhất em nghĩ rằng anh không phải là một người tồi tệ. – cô rúc mặt vào hõm vai anh, cảm thụ hơi thở quen thuộc từ anh, trái tim co rút.

Hồi lâu, cô dứt khoát đứng lên, rời khỏi cái ôm ấm áp của anh.

- Thần Vũ... – anh thất thần nhìn cô, vòng tay của anh trống rỗng, ánh mắt vô vọng.

Cô đứng trước mặt anh, nở một nụ cười tươi.

- Nói cho em nghe đi, quyết định của anh là gì? Em muốn nghe quyết định của anh! – trán anh nhăn lại, im lặng nhìn cô.

Anh biết cô đang cố tỏ ra vui vẻ, thoải mái; chính anh đã cho cô một lời hứa nhưng lúc này lại làm cô bị tổn thương sâu đậm. Anh có lỗi với cô, đáng ra anh không nên yêu cô.

- Tối nay cô ấy tự sát. – giọng anh nặng nề vang lên.

Thần Vũ chấn động:

- Vì sao?

Anh hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Bà nội cho người đem thiệp cưới của chúng ta đưa cho cô ấy, cô ấy hỏi anh là có chuyện này không, thấy anh thừa nhận thì cô ấy hoàn toàn sụp đổ. Cô ấy không thể chấp nhận chuyện anh muốn kết hôn cho nên thừa dịp y tá đi lấy thuốc thì.. cô ấy lấy dao gọt hoa quả cắt cổ tay.

Thần Vũ rùng mình một cái. Giờ anh đang ngồi ở chỗ này uống rượu giải sầu, chẳng lẽ...

- Bây giờ sao rồi?

Anh vặn vẹo sống lưng mỗi nhừ:

- Không có chuyện gì nhưng mất quá nhiều máu, tình trạng càng trở nên tồi tệ hơn. Bác sĩ tới tiêm thuốc an thần cho cô ấy nhưng khi tác dụng thuốc qua đi thì cô ấy lại lôi kim tiêm tự hành hạ mình. Bệnh viện buộc phải trói cô ấy lại để tránh việc cô ấy tự làm mình bị thương.

- Em hiểu, cô ấy chính là trách nhiệm của anh, anh phải chăm sóc cô ấy cả đời. – cô nhìn anh chăm chú. – Chúng ta kết thúc rồi có phải không? Chúng ta đã kết thúc rồi!

- Thần Vũ... – anh cắn chặt môi, đau đớn nhìn cô. – Nếu cô ấy không biến thành một người tàn phế thì anh có thể chờ tới khi cô ấy hoàn toàn bình phục.. anh có thể chăm sóc cô ấy, nuôi cô ấy cả đời, chuyện đó không thành vấn đề nhưng cô ấy... Trước kia cô ấy vốn xinh đẹp, kiêu ngạo như vậy, giờ không thể nào chấp nhận chuyện mình bị tàn phế và cũng không có cách nào chịu đựng việc mình đã mất đi đứa bé trong

bụng... Nếu ngay cả anh cũng không còn là vị hôn phu của cô ấy nữa thì cô ấy sẽ không còn bất kỳ động lực nào để sống.. Cho dù có bình phục xuất viện thì cô ấy nhất định sẽ đi tìm cái chết.

Bây giờ, người mà anh yêu nhất chính là người con gái tuyệt vời, đáng yêu tên là Thần Vũ nhưng anh không thể nào bỏ rơi Lạc Thụ Tâm được. Ích kỷ tiến hành hôn lễ, ích kỷ theo đuổi hạnh phúc của riêng mình, chuyện đó anh không làm được!

Lạc Thụ Tâm vì anh mà biến thành bộ dạng này, anh đã nguyện cầu hàng nghìn, hàng vạn lần mong cô ấy tỉnh lại. Hiện tại cô ấy đã tỉnh lại như một kỳ tích, làm sao anh có thể bỏ mặc và không quan tâm tới cảm thụ của cô ấy?

- Đối với cô ấy thì anh chỉ còn đạo nghĩa, đúng không? – trong lòng Thần Vũ đau xót lắm, cô nhắm nghiền mắt lại. – Nhưng anh mãi mãi không thể rời bỏ cô ấy vì anh nợ cô ấy quá nhiều... Nhưng nếu.. nếu em nói rằng.. cô ấy chưa từng thật lòng với anh thì sao? Nếu lý do cô ấy bị tai nạn xe không phải vì anh thì anh sẽ nghĩ thế nào?

Anh lắc lắc đầu:

- Thần Vũ, em là một cô gái rất tốt nên đừng nói những lời này nữa. Em đừng để bà nội tẩy não, em có thể hận anh nhưng em không có lý do gì để hận cô ấy. Cô ấy là một cô gái đáng thương.

Lòng cô chìm xuống, tim cứ như bị xé rách thành trăm nghìn mảnh, đau đớn không ngừng đập tới.. Đau quá, đau tới mức dạ dày co thắt lại, vậy mà cô vẫn cố bày ra một nụ cười cứng ngắc.

- Đương nhiên rồi. Đương nhiên cô ấy là một cô gái đáng thương. Em đang nói hươu nói vượn gì vậy nhỉ? – nụ cười của cô ngập tràn sâu thẳm. – Có lẽ vì em không có cách nào chấp nhận sự đả kích vì chia tay anh? Nhưng em không bị tàn phế, chân tay của em vẫn còn hoàn hảo lắm, còn có thể gặp được một người đàn ông tốt bụng nữa. Em tin là em sẽ tìm thấy hạnh phúc của riêng mình.

Năm đó Lạc Thụ Tâm phản bội anh đã biến thành chuyện “chết không đối chứng”, căn bản không tìm thấy chứng cứ nào cả; mà Lạc Thụ Tâm tuyệt đối sẽ không bao giờ thừa nhận với anh.

Vì thế, trong mắt anh, Lạc Thụ Tâm là một người con gái đáng thương, mất hết tất cả, chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Dù cô có nói gì cũng vô dụng, người ta luôn đồng cảm với người yếu đuối mà, không phải sao? Ai bảo cô kiên cường, mạnh mẽ chứ? Ha ha...

- Đúng rồi, em có nên gọi điện tới hủy việc may áo cưới hay là em có thể mang theo? – cô muốn một thứ gì đó làm kỷ niệm.

Anh nhắm mắt lại rồi mở ra nhìn thật sâu vào mắt cô, giọng nói rầu rĩ:

- Chỉ cần em muốn thì đều có thể lấy đi.

Những lời này lại càng làm cho tim Thần Vũ đau đớn. Điều này chứng tỏ anh không muốn giữ lại bất kỳ thứ gì giữa bọn họ ư? Cô thật sự rất muốn khóc...

...

Quay trở về căn hộ nhỏ thuê trọ...

Khi Thần Vũ mang một đồng hành lý to nhỏ trở lại căn phòng trọ quanh quẽ, trong lòng dâng lên một trận cay đắng. Cứ như có một sợi dây thừng trong người, từng chút từng chút rút lại...

Đã hết, cuối cùng thì đoạn tình cảm ngắn ngủi kia cũng kết thúc. Cô mở vali ra, cầm bộ lễ phục màu trắng của chú rể lên, rót cuộc nước mắt cũng chảy xuống. Cái phòng tuyến mạnh mẽ đã vỡ nát.

Sau một hồi khóc rống, cô bắt đầu quét dọn căn phòng; vì đã lâu không có người ở nên khắp nơi đều có mùi ẩm mốc. Cô vội vàng mở máy hút ẩm, cầm ổ cắm tủ lạnh, kì cọ phòng tắm sạch sẽ.. xong xuôi, cô đi tới siêu thị gần đó để mua đồ.

Trong nhà không có gì cả, có lẽ sẽ phải mua khá nhiều thứ đây. Nếu thế cô nên kêu A Chung ở bên cạnh đi cùng để vác đồ mới đúng. Không, không được, không thể tìm A Chung nhờ giúp đỡ được. Cô không thể để

A Chung biết mình và Kỉ Hằng Hi đã chia tay, cậu ấy nhất định sẽ nói cho ba mẹ biết. Cô không muốn mọi người trong gia đình bận lòng vì mình.

Thế nên nếu không muốn người nhà lo lắng thì cô không thể thế này mãi được. Cô phải mau mau tỉnh táo lại, ít nhất phải ăn cái gì đó cho no bụng rồi tính tiếp!

Đi nhanh tới siêu thị, cô ghé vào cửa hàng đồ ăn chín và vô cùng háo hức khi nhìn thấy những món hải sản mà mình thích nhất. Cô lập tức chọn một hộp cơm đầy các thứ, còn mua thêm mấy túi cà phê, chọn vài loại quả và vật dụng sinh hoạt hàng ngày. Những thứ còn lại đợi về nhà lên mạng kêu họ đưa tới tận nơi...

Trời ơi, cô quên không kiểm tra dây cáp mạng, lâu rồi không sử dụng hẳn là có vấn đề. Trước kia chỉ cần mỗi khi trời mưa to gió lớn thì đã có trục trặc, hiện giờ ngay cả lên mạng cũng không được.

Xách hai túi đồ to tướng, cô lếch nhếch trở về phòng trọ. Cô cũng chẳng để ý bấm thang máy mà đứng ngẩn ngơ chờ.

Aiiii, sao lại có cảm giác thất bại, chán nản này chứ?

May mắn là cô không trả phòng, sau khi quyết định đám cưới, Kỉ Hằng Hi có đề cập tới chuyện này, anh muốn cô đưa hết đồ tới nhà anh. Nếu lúc đó cô trả phòng thì bây giờ ngay cả chỗ ở cũng không có nữa là... Tiếng chuông nhạc vang lên, cô đặt túi đồ xuống rồi rút điện thoại ra.

Nghe tiếng nhạc đổ, tim cô đập nhanh hơn một nhịp.

Là là nhạc chuông đặc biệt do cô cài đặt cho số điện thoại của Kỉ Hằng Hi cho nên không cần nhìn thì cô vẫn biết đó là anh gọi tới.

Không thể nhận, dĩ nhiên là không thể nhận điện được, bọn họ đã kết thúc. Có thể là anh gọi tới báo là cô để quên bộ quần áo nào đó hoặc là muốn cô đi lĩnh tiền lương tháng này.. thế nên cô không cần nghĩ vớ vẩn nữa. Anh đã không còn chút tình cảm gì với cô...

Linh kinh~!

Cửa thang máy mở ra, tiếng chuông điện thoại cũng im bật.

Một cổ thắt vụng đặc quánh xông lên trong lòng cô.

Anh tắt máy, không gọi lại lần thứ hai.

Có thể nào là.. có chuyện gì gấp không? Có phải bà nội xảy ra chuyện gì hay là... anh có chuyện gì hay không?

Bực bội! Mày đang làm cái gì vậy Lục Thần Vũ, cho dù nhà họ Kỉ có xảy ra chuyện gì thì cũng không còn liên quan gì với mày nữa mà. Từ bỏ hy vọng đi, mau mau từ bỏ mọi hy vọng đi... Cô hít sâu một hơi, đương muốn bước vào thì...

- Chị Thần Vũ, sao chị lại ở đây?

Xong đời... Cô nhìn lên, quả nhiên thấy Tiểu Mễ và A Chung đang đi tới. Tiểu Mễ lấy làm lạ khi nhìn thấy cô còn A Chung thì khoát tay qua vai con bé, ánh mắt hai người chuyên chú vào túi đồ trên tay cô.

- Không.. không có gì... Chị về ở tạm hai ngày ấy mà... – bất ngờ quá nên cô chẳng biết nói thế nào cho thích hợp; nhiều đồ thế này dù muốn giấu cũng không có chỗ.

- Sao thế? – A Chung nhìn cô chằm chằm. – Nhà họ Kỉ tốt như vậy, sao chị phải về đây ở hai ngày chứ? Nơi này đã lâu không có người quét dọn, không phải sao? Ngay cả thức ăn cũng không có sẵn, chị không cảm thấy bất tiện à?

- Chúng tôi... chúng tôi cãi nhau! – cuối cùng cô cũng tìm ra được một lý do dễ nghe rồi vội vàng thêm thắt. – Chuyện bình thường ấy mà.. cặp vợ chồng nào mà chẳng cãi nhau. Mới to tiếng một hai câu.. tôi liền bỏ ra ngoài luôn.. ừm...

Hai thanh niên vừa ăn vừa đi lướt qua, mùi thức ăn tỏa ra khiến cô cảm thấy buồn nôn.

- Vừa rồi chị buồn nôn sao, chị Thần Vũ? Đó là món ức gà, sao ngửi mùi đó chị lại muốn nôn nhỉ? Có chuyện bất thường nha! – Tiểu Mễ tinh quái nhìn xuống bụng cô. – Có phải chị có rồi hay không? Em có rất nhiều bạn bè từng có biểu hiện như vậy.

- Cái gì... đừng có nói bậy nữa.... – Trời ạ, bị Tiểu Mễ nói như vậy khiến cô liên tưởng đó là sự thật, mặt đỏ au lên mà nhịp tim cũng tăng đột biến.

- Chỉ cần có chút kinh nghiệm nhìn là biết ngay. Dù gì chị cũng kết hôn, nếu có thì nói chủ tịch Kỉ tổ chức đám cưới sớm hơn dự định, lúc đó chị vẫn có thể mặc được váy cưới đó.

A Chung mở cửa, Tiểu Mễ không nói không rằng kéo Thần Vũ vào nhà mình, đưa cho cô một bút thử thai rồi đẩy cô vào nhà vệ sinh.

Được rồi, kiểm tra thì kiểm tra, cứ dây dưa không kiểm tra lại càng thấy khó chịu. Dù sao thì cô cũng không tin là mình có thai.

Bọn họ nghĩ chuyện đó đơn giản, muốn có thai thì dễ lắm hả?

Chị dâu của cô năm năm mới sinh được một đứa, giờ muốn có thêm đứa thứ hai cũng chưa được, sao cô có thể không tránh thai một thời gian ngắn mà đã có thai chứ...

Không – thể – nào!?

Cô nhìn không chớp mắt vào kết quả của bút thử...

Oái! Quá tệ! Cô thật sự có thai!

8. Chương 8

Bên dưới tòa nhà cao lớn sừng sững có một chiếc xe đen cóng sáu chỗ ngồi đỗ lại ở sảnh trước. Cửa sau được mở ra, ba cô nàng trẻ tuổi bước xuống, chân vừa chạm đất thì các cô lập tức chạy vào nhà để trốn thứ ánh nắng gay gắt kia.

Vào một ngày nóng bức thế này mà khoác áo khoác dài và đeo kính râm đã đủ kì quái nhưng hành động lao vào tránh nắng của các cô mới đúng là quỷ dị.

- Tục ngữ nói “một màu trắng bằng ba cái xấu xí” cho nên tôi thật sự không thể phơi nắng tới đen thui đâu, nếu không A Chung nhất định sẽ ngoại tình đó. Anh ấy đã nói là thích phụ nữ da trắng nên tôi càng phải giữ.

Tiểu Mễ vừa nói vừa nhìn hai cánh tay màu râm nắng lộ ra khỏi chiếc áo khoác. Hai tháng tới Hawaii phơi nắng khiến nước da này không thể nào trở lại trắng hồng như cũ nữa.

- Tôi cũng vậy, tôi chỉ sợ mình đen đi sẽ không tìm thấy một người bạn trai lý tưởng. – Tiểu Mộng ai oán nói, cô đã độc thân suốt một năm nay, thật sự rất buồn, cô không muốn bạn bè coi thường mình.

- Hai cô so với ta còn trắng hơn ấy nhỉ? – Thần Vũ buồn cười nhìn hai cô gái, người đen nhất ở đây chính là cô mới phải.

Hôm qua cô gặp lại bạn bè cũ đã cùng nhau chơi dưới sân nắng suốt năm ngày, cô vừa đảm nhiệm chức vị chị cả vừa phải làm một người mẹ chăm sóc cho lũ nhóc con vui vẻ nên mới đen thui thế này.

- Làm ơn đi! – Tiểu Mễ và Tiểu Mộng trắm miệng một lời cùng thốt lên. – Chị Thần Vũ, chị đã là mẹ của một đứa nhóc, có cần phải khoe trẻ khỏe với những cô gái xinh đẹp như tụi em không?

- Đúng là tôi không thể nói chuyện với hai cô mà... – cô có ý chuyển mục tiêu của hai cô nàng đi. – Ít nhất tôi có bộ ngực khiêu gợi, còn các cô chính xác là bạn của công chúa Thái Bình đó.

Trước kia ngực cô cũng phẳng lì nhưng từ sau khi sinh em bé phải cho nó bú thì bộ ngực cứ không ngừng lớn lên, đây đúng là chuyện đáng mừng.

- Có lẽ bàn tới chuyện ngực to ngực nhỏ là không đứng đắn, em nên nhanh nhanh “gây tai nạn” với A Chung thì mới có thể cho chị Thần Vũ biết đâu mới là tiêu chuẩn, làm gì lại như một màn hình phẳng đen thui chứ. – Tiểu Mễ hắng giọng nói.

- Tôi thì sao nào? Thậm chí tôi còn không có người nào để gây tai nạn rồi ấy chứ... – Tiểu Mộng bực bội nói.

Thần Vũ cười tươi, đúng là hai cô nàng ngây thơ đáng yêu, lúc nào cũng lo lắng những chuyện không xảy ra. Thực sự cô không hiểu một người nhất gan như Tiểu Mộng thì làm sao bước vào con đường lãnh đạo nhỉ? Chỉ có thể nói trên thế giới này sẽ phát sinh một số chuyện nằm ngoài dự kiến của chúng ta.

- Yên tâm nào! – Tiểu Mễ vỗ vỗ vai Tiểu Mộng. – Còn tên A Trí đầu đất kia mà, cho dù cậu có làm gì thì anh chàng đó vẫn luôn ủng hộ đó thôi.

Tiểu Mộng nhú mày:

- Tôi không có chút cảm giác nào với cậu ta hết.

Thần Vũ nheo mắt nhìn đồng hồ rồi nói:

- Chị em, thời gian không còn kịp rồi! Hạ tiên sinh đang ở văn phòng gặp một vị khách quan trọng từ Nga tới, nếu để cho khách của ông ta rời đi thì không còn gì gọi là ngạc nhiên nữa!

Ba cô nàng tới quầy làm đăng ký và Tiểu Mộng với miệng lưỡi ngọt ngào được giao nhiệm vụ ninh nọt tiền công:

- Chúng tôi được tiểu thư Hạ Duẫn San mời tới.

Người bảo vệ trả lời rất lịch sự:

- Hạ tiểu thư đã gọi điện tới đây, mời ba vị. Chủ tịch đang ở trong văn phòng trên tầng 12, rất dễ tìm thấy.

- Cảm ơn anh!

Ba người cười hi hi ha ha chen nhau vào thang máy, thấy có người định đi vào theo thì liền bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh. Dù sao thì ba người đã có kính râm che hết 2/3 khuôn mặt nên không một ai có thể nhìn ra bộ dạng thật của các cô được. Phòng của chủ tịch quả nhiên là dễ tìm, vị tiểu thư ủy thác đã sớm chuẩn bị chu đáo cho nên không có ai ngăn cản các cô, thậm chí thư kí còn vui vẻ dẫn đường và giúp họ mở cửa phòng chủ tịch.

Cửa vừa mở ra, ba cô nàng nhanh chóng cởi áo choàng, tháo kính râm để lộ ra bộ bikini và váy ngắn, một bên cười một bên không ngừng đưa chiếc eo nhỏ nhắn làm chiếc váy hồng quyến rũ cứ tung bay.

Thần Vũ dám chắc những người trong văn phòng này bị dọa cho ngây người, có khoảng bốn hoặc năm người đàn ông đi qua, ai cũng trợn mắt há mồm nhìn ba cô gái mặc váy nhảy múa nhiệt tình và cô cũng không có thời gian để tỏ sự kinh ngạc của bọn họ như thế nào.

Các cô lấy điện thoại mở nhạc, có tiếng một người quát lên bảo họ ngưng lại, hẳn là chủ tịch kia rồi. Nhưng ba người đã sớm chuẩn bị tâm lý, anh ta bảo ngưng thì mặc anh ta, chuyện các cô múa thì cứ tiếp tục múa. Dù sao thì anh ta cũng không thể ném các cô ra ngoài cửa sổ được.

Tiếng nhạc kết thúc, diễn xuất và điệu bộ nhanh chóng được thể hiện, các cô xoay quanh chiếc bàn tròn, một bên lạng lẽ rút khẩu súng pháp giết bên hông ra.

Bùm

Hoa giấy từ trên trời bay lá tả xuống, lấp la lấp lánh.

- Xin chào Hạ Duẫn Hạo tiên sinh — những cô gái hạnh phúc tới từ Hawaii xin chúc mừng sinh nhật của ngài thật vui vẻ!

Hạ Duẫn Hạo không hề cười, hai mắt bốc lửa nhìn chằm chằm các cô:

- Rốt cuộc là ai bảo các cô làm thế này hả?

Thần Vũ đại diện đứng lên trả lời:

- Tiểu thư Hạ Duẩn San! – nói xong, cô liếc mắt nhìn thoáng qua người đàn ông đứng phía góc ghế sofa, anh ta đứng bật lên nhưng cô không quan tâm, mãi cho tới khi người đó mở miệng...

- Thần Vũ...?

Ai đang gọi cô đó nhỉ?

Ánh mắt nhanh chóng chuyển tầm nhìn — giọng nói quen thuộc kia, dáng người quen thuộc kia...

Ngực cô chấn động mạnh, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, thậm chí cả đôi môi cũng trắng nhợt không còn chút máu.

Trời! Kỉ Hằng Hi, làm thế nào bây giờ? Cô không có chuẩn bị tâm lý nha, cô không thể nào đối diện với anh được!

- Anh đi tìm em mãi... – Kỉ Hằng Hi đi tới gần cô.

Anh càng ngày càng tiến lại gần hơn, mọi người có mặt đều nhìn hai người họ. Thần Vũ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, ngay cả áo khoác, kính râm cũng không có thời gian lấy lại mà mở bung cửa bỏ chạy. Trông cô lúc này như một cơn gió lốc, cắm đầu cắm cổ chạy.

Chắc là anh sẽ không đuổi theo đâu, chắc là sẽ không...

Thần Vũ lo lắng ngoái đầu nhìn lại thì — cô đã sai rồi! Kỉ Hằng Hi chẳng những đuổi sát theo phía sau mà khoảng cách còn cách cô khá ngắn. Cô buộc phải đẩy cửa lối thoát hiểm và chạy xuống bằng cầu thang bộ.

- Thần Vũ, đừng có chạy nữa, em đang đi giày cao gót đó, coi chừng ngã... – anh quát lên ở phía sau.

- Đừng có lại đây! – cô lao ầm ầm xuống tầng hầm, cho dù có ngã chết thì cô vẫn muốn chạy. Chưa có sự đồng ý của anh mà đã sinh đứa bé, cho dù vì cái gì thì cô cũng không thể để anh biết được chuyện này. Nếu không bảo bối đáng yêu của cô sẽ bị anh cướp đi mất!

Nhưng cô vẫn phải dừng lại... dừng lại vì cô thật sự sắp ngã rồi...

- A a a a a a a

Tiếng thét vô cùng thê thảm vang vọng khắp dãy cầu thang vắng vẻ, Kỉ Hằng Hi vừa bực mình vừa buồn cười ngồi phịch xuống trước mặt cô rồi xem xét vết thương của cô.

- Không phải đã kêu em là đừng có chạy rồi à?! – anh cười, nhìn cô.

Ngoại trừ thứ quần áo quá dị thì ánh mắt của cô vẫn sáng lấp lánh, làn da tươi tắn và cả người như một vật phát sáng vậy.

Xem ra cô sống rất tốt, sau khi bị anh làm cho bị thương tổn nặng nề thì cô vẫn có thể bình thường như thế này.

Tuy anh rất vui nhưng điều này chẳng phải nói lên rằng cô đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình rồi ư? Có một người đàn ông khác đã trao cho cô hạnh phúc và khiến cho rực sáng?

- Ai bảo anh đuổi theo tôi chứ? – Thần Vũ oán hận đáp trả. – Không phải tôi đã nói anh không cần chạy tới gần sao? Anh không đuổi theo tôi thì tôi đã không phải chạy.

Về mặt của anh đầy trù ẻo:

- Được rồi, tất cả đều là lỗi của anh, là anh hại em bị ngã. – anh tháo đôi giày cao gót cho cô, xoa xoa mắt cá chân, mãi tới khi xác định cô không bị sao thì mới đi giày lại rồi nâng cô đứng lên.

- Cám ơn... – cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, khi anh chạm vào chân làm cả người cô nóng phừng phừng. Đó là những gì mà cô có thể thể hiện sao? Thật muốn chết mà!

- Nhưng mà... – Kỉ Hằng Hi nhìn cô, đáy mắt lấp lánh hai ngọn lửa. – Nhìn thấy anh khủng khiếp như vậy hả? Vì sao em phải chạy trốn chứ?

- Ủm... – cô chột dạ, hạ hàng lông mi cong vút xuống. – Chỉ là... thật xấu hổ... khi này để anh nhìn thấy cảnh đó chúng tôi đang nhảy múa như vậy...

- Múa không tồi nhưng Dạ Duẩn Hạo nhất định sẽ nổi giận đó. – anh cười nhạt một cái. – Đúng là Dạ Duẩn San nói bọn em tới đây sao? Anh không ngờ là em vẫn còn làm việc ở công ty đó. – anh nhìn cô thật sâu. – Anh từng tìm hiểu về công ty nhưng thấy giấy phép hoạt động đã hết hạn rồi.

- Chúng tôi đã đổi tên. – ồ, đúng là cô quên bég mất, giờ nghĩ lại mới nhớ Kỉ Hằng Hi có một người bạn tốt chính là Dạ Duẩn Hạo, chỉ là cô chưa từng gặp mặt thôi. Sao trước đó không nghĩ ra nhỉ?

- Nếu chúng ta tiếp tục đứng ở đây nói chuyện thì sẽ gây tò mò đó, hơn nữa trời rất nắng, em ra nhiều mồ hôi rồi. – ánh nhìn của anh tiến vào đáy mắt cô, khắc vào đó chữ “khát khao”. – Thần Vũ, chúng ta tìm chỗ nào đó uống cà phê nhé?! – cô run lên vì anh gọi tên cô.

Kỳ lạ, một cuộc hội ngộ quá mức kỳ lạ, cô vốn nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại anh, cô cũng chưa từng hỏi thăm tin tức về anh vì cô không muốn mình đau lòng thêm nữa, điều đó sẽ ảnh hưởng tới chuyện dưỡng thai.

Chắc anh và Lạc Thụ Tâm đã kết hôn rồi? Bà nội vẫn luôn mơ ước được bế cháu trai, nói không chừng hai người họ cũng đã thực hiện nguyện vọng đó của bà. Nếu bà nội biết mình có một đứa cháu thì hẳn là rất vui về nhỉ?

Oài, cô đang nghĩ cái gì vậy trời? Sao cô có thể nghĩ tới chuyện đó chứ? Trước kia cô đã quyết định bí mật sinh đứa nhỏ, không nói gì với anh vì cô không muốn làm ảnh hưởng tới anh và Lạc Thụ Tâm.

Cô cố tỉnh táo lại một chút rồi đáp:

- E là không được rồi, tôi còn có việc, tôi... tôi phải về nhà nấu cơm.. chờ chồng tôi về nhà ăn tối.

- Em đã kết hôn? – sắc mặt anh lập tức thay đổi, trong đầu trống rỗng.

Thảo nào nhìn cô hạnh phúc, thoải mái như vậy. Thì ra anh đã đoán đúng, đã có một người đàn ông tốt hơn khiến cô vui vẻ...

- Ủm! – cô dùng sức gật đầu, hy vọng bản thân không được đổ mặt vì đã nói dối. Nhưng hình như nhìn anh có vẻ chưa xót, cô kết hôn rồi khiến anh thất vọng sao? Hay là cô đã lầm rồi? Anh đã lựa chọn Lạc Thụ Tâm, đối với anh mà nói thì cô chỉ là một phần của quá khứ.

- Khi nào vậy? – anh nhìn cô không chớp mắt, cố gắng duy trì sự bình tĩnh nhưng trái tim thì không ngừng đau đốn.

Hai năm qua anh chưa từng từ bỏ chuyện đi tìm cô và cũng chưa có ngày nào quên cô. Cô vẫn luôn ở trong tâm trí anh, anh yêu cô và cô chính là nỗi ân hận, day dứt nhất của anh. Nhưng giờ gặp lại cô đã trở thành vợ của người ta, anh không thể nào chấp nhận được.

- Sau khi chia tay với anh thì tôi liền kết hôn rồi sinh một đứa nhỏ... – Thần Vũ bình tĩnh kể lại, cố làm ra vẻ không nhìn anh nhưng thỉnh thoảng lại vô thức quan sát sắc mặt anh.

Rốt cuộc thì người đàn ông này muốn thế nào đây?

Anh chọn ở bên cạnh Lạc Thụ Tâm, vì sao còn có biểu hiện không thể chấp nhận khi biết tin cô đã kết hôn chứ? Ngay cả trán cũng nhăn nhúm lại.

Chẳng lẽ anh nghĩ rằng cô sẽ vì anh mà thủy chung không kết hôn sao? Đúng thế, đúng là cô từng có suy nghĩ này nhưng là vì đứa nhỏ chứ không phải vì anh.

- Một đứa nhỏ? – anh nhìn cô chằm chằm, hô hấp nặng nề, ngực không ngừng nhô lên hạ xuống.

- Em.. làm mẹ?! – một hình ảnh hiện lên trước mắt anh, cô mặc một chiếc váy bầu rộng thùng thình, miệng nở nụ cười tươi hạnh phúc của một bà mẹ, chiếc bụng nhô lên...

Đó chính là những hình ảnh mà anh tưởng tượng khi cô mang thai đứa con của anh, hiện giờ nó lại trở thành hình ảnh dành cho người đàn ông khác.

- Đúng vậy. – trong bụng Thần Vũ thầm làm mặt quỷ với anh, tôi dĩ nhiên làm mẹ rồi, mẹ của con anh đó nhưng vĩnh viễn anh sẽ không biết được đâu. Đứa nhỏ chính là của tôi.

- Thần Vũ, em thật tàn nhẫn, ngay cả một cơ hội cũng không cho anh... – anh thì thào nhìn cô, nỗi tiếc nuối, hối hận như thủy triều dâng lên trong lòng anh. Cảm giác đó mãnh liệt như muốn quấy tung lục phủ ngũ tạng của anh lên, đau đớn cùng cực.

Anh không có tư cách nói cô tàn nhẫn vì chính anh là người tàn nhẫn với cô trước.

Thậm chí anh còn nói là cô bị bà nội tẩy não cho nên nói cô không có lý do gì trách Lạc Thụ Tâm. Chắc lúc đó trong lòng cô đau đớn và khổ sở lắm?!

So sánh ra thì ai là người tàn nhẫn hơn? Chính là anh!

Còn hiện giờ, cô đã kết hôn, cũng đã sinh em bé, là báo ứng cho anh mà, tất cả đều do anh tự tìm lấy.

- Anh nói cái gì? – tim cô co rút lại. Anh đang trách cô tàn nhẫn ư? Đang chỉ trích cô không cho anh một cơ hội sao? Hai năm trước, lúc cô nói, anh thậm chí còn không hoài nghi gì về Lạc Thụ Tâm, cô còn có thể nói cái gì chứ?

- Không có gì. – anh buồn bã lắc đầu.

- Nếu vậy thì tôi đi đây, chúng ta đã có gia đình riêng nên không tiện gặp lại nữa. Hôm nay là lần đầu và cũng là lần cuối, tạm biệt!

- Khoan đã... – anh vội giữ chặt tay cô lại, hỏi dồn. – Bà nội rất nhớ em! Em có thể đi với anh về thăm bà không? Chỉ cần một giờ thôi, sẽ không làm phiền nhiều thời gian của em đâu.

Thần Vũ giật mình, nơi mềm mại trong lòng nhanh chóng nhũn ra.

Bà nội! – Người bà đáng yêu, ưa hoạt động lúc nào cũng đối xử rất tốt với cô, cô còn nhớ ngày cô rời đi hai mắt mà đỏ au, nước mắt không ngừng chảy.

Kỉ Hằng Hi bỏ rơi cô nhưng bà nội vô tội, có lẽ cô nên đi thăm bà một lát. Mà nói thật thì cô cũng rất muốn gặp bà.

- Được rồi! – cô đồng ý. – Nhưng chỉ một tiếng thôi nhé.

...

- Bà nội! – Thần Vũ nghĩ thời gian đã huấn luyện cô trở nên mạnh mẽ hơn, cô sẽ không còn quan tâm tới người trong nhà họ Kỉ nữa, tất cả mọi tình cảm với họ sẽ biến mất.

Nhưng cô lầm rồi, nhìn thấy bà nội, nước mắt cô như đê vỡ. Rốt cuộc thì vẫn không thể nào thờ ơ như với Kỉ Hằng Hi được, làm sao cô có thể vờ bày ra một bộ dạng lạnh lùng, xa cách với bà được.

- Đứa nhỏ... nha đầu ngốc này.. sao lâu rồi không nhìn thấy cháu đâu cả? – Kỉ lão phu nhân cũng xúc động như cô. – Hằng Hi nói không tìm thấy cháu, là thật sao? Rốt cuộc cháu đã chạy trốn tới nơi nào thế hả?

- Cháu... cháu đã kết hôn.. và cũng đã sinh một đứa nhỏ... – cô khóc thút thít. – Không nói về cháu nữa, bà nội, bà thế nào? Bà có khỏe không? Trái tim vẫn ổn chứ?

Không thể nói với bà được, nhất định bà sẽ làm lộ tẩy mọi chuyện, mà cô cũng không hề nói dối. Vả lại hôm nay tình cờ gặp lại, nếu biết trước sẽ gặp Kỉ Hằng Hi thì cô đã sớm chuẩn bị một kịch bản hoàn hảo trước khi bước ra khỏi nhà rồi.

- Ta tốt lắm... chỉ là rất nhớ cháu thôi..

Nhìn một già một trẻ ôm nhau khóc, Kỉ Hằng Hi đành tránh mặt. Ngay cả bản thân anh cũng không thể nào chấp nhận chuyện Thần Vũ đã kết hôn và sinh em bé, lúc này anh cần một điều thuốc.

Kỉ Hằng Hi vừa rời đi thì bà nội liền lau khô nước mắt, bà nhìn Thần Vũ, nhếch miệng cười:

- Nha đầu, cháu không có kết hôn và cũng không hề sinh em bé, có phải không? Thậm chí cháu cũng chưa có bạn trai nữa mà?! Cháu đang nói dối cháu trai của ta, trừng phạt nó vì nó đã bỏ rơi cháu, có đúng không?

Thần Vũ kinh ngạc một lúc lâu, không nói nên lời.

- Bà nội...

Đúng là gừng càng già càng cay, sao bà nội có thể nhìn thấu lời nói dối của cô nhỉ? Nhưng ánh mắt lợi hại của bà vẫn không bằng sự lợi hại của cô. Đúng là cô đã sinh một đứa bé, bà nội tuyệt đối không thể tưởng tượng được chuyện này.

- Aiii, cháu đừng nên trách nó. Kỳ thật hai năm trước nó không còn sự lựa chọn nào khác. – Kỉ lão phu nhân thở dài.

- Ta cho người đem thiệp cưới đưa cho người đàn bà kia, vì muốn giữ lại Hằng Hi mà cô ta dám lấy dao cắt cổ tay tự sát. Mặc dù không chết nhưng mất khá nhiều máu, không ngờ sau khi tỉnh cô ta lại cắn lưỡi tự sát. Bệnh viện đã phải trói chân trói tay cô ta lại nhưng không thể quản chiếc miệng.

- Hằng Hi cầu xin cô ta đừng tự làm tổn thương mình, cô ta liền ép Hằng Hi thề là trừ phi nó chia tay với cháu nếu không sẽ lập tức cắn lưỡi tự sát. Cô ta nói cô ta sẽ chết, chết trước mặt nó, sẽ làm cho nó đau đớn cả đời. Cháu nói xem, Hằng Hi có thể nào trơ mắt nhìn cô ta chết chứ? – Thần Vũ ngơ ngác nhìn bà nội, suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không thể nào bình tĩnh lại. Anh chỉ nói với cô là Lạc Thụ Tâm cắt cổ tay tự sát chứ không có nói chuyện Lạc Thụ Tâm dọa sẽ chết trước mặt anh.

Hừ! Đáng ghét! Đáng ghét! Thủ đoạn rất đê tiện, người đàn bà này thật đáng giận, cô ta dám uy hiếp một người đàn ông hết lòng yêu thương, tin tưởng mình như thế sao? Cô ta có còn lương tâm không vậy?

- Cháu đang giận, cháu giận vì người đàn bà vô sỉ họ Lạc kia đúng không? – bà nội cầm tay cô, khuôn mặt ngập tràn ý cười. – Nha đầu, điều này chứng tỏ cháu vẫn còn yêu Hằng Hi, bà nội chưa bao giờ nói sai mà.

Cô buồn bã lắc đầu:

- Bà nội, giờ có nói chuyện đó cũng không còn ý nghĩa gì cả...

Lúc trước cô chưa nói lời nào đã bỏ đi, cô chưa từng cố gắng hết sức mình, và cũng không dám nói ra sự thật về Lạc Thụ Tâm cho anh nghe. Vì giận anh nên cô cố ra vẻ bình thần chọn lựa rồi đi, biến con mình thành một đứa bé không có cha.

Nói lại thì cô cũng không hề sai.

- Sao lại không có ý nghĩa gì?! – ánh mắt của Kỉ phu nhân lóe sáng. – Hiện tại hai đứa vẫn độc thân, cháu còn yêu nó, nó cũng yêu cháu, hai đứa...

Lần thứ hai trái tim Thần Vũ nảy lên kinh hãi:

- Bà nội, bà nói Kỉ Hằng Hi còn độc thân? Anh ấy độc thân? Chẳng lẽ anh và Lạc Thụ Tâm không kết hôn sao?

Đôi mắt của Kỉ lão phu nhân càng sáng rực:

- Chẳng những không kết hôn mà hiện giờ ngoại trừ việc chu cấp phí sinh hoạt cho cô ta thì giữa hai đứa nó không còn quan hệ gì hết. Hằng Hi không còn gặp lại cô ta nữa.

Thần Vũ nhin không được thốt lên:

- Sao lại như vậy?

- Có lẽ là ông trời đã phù hộ! – bên môi Kỉ lão phu nhân vẽ ra một nụ cười tươi.

- Sau khi người đàn bà đó bình phục, Hằng Hi đã đưa cô ta về nhà. Cô ta hy vọng hôn lễ lập tức được tổ chức, ta giận lên cãi nhau với cô ta một trận. Ta mắng cô ta là người không có lương tâm, không biết xấu hổ, không có liêm sỉ; bốn năm trước vì trong bụng có đứa bé của tình nhân mà muốn cưới Hằng Hi, sau đó còn hẹn hò tình nhân vào đúng ngày cử hành hôn lễ rồi gây ra tai nạn; hiện giờ lại còn muốn phá hư hạnh phúc của Hằng Hi.

- Cô ta trả lời với ta là, đó là vì tổ tiên cô ta tích đức cho nên mới có một người đàn ông ngu ngốc như vậy đi yêu thương cô ta. Cô ta đã mất tất cả, đương nhiên phải nắm chắc cái mỏ vàng của mình. Những lời nói tự tin quá mức này đã khiến ta tức chết!

- Hôm đó vốn Hằng Hi tới công ty nhưng không hiểu sao lại về nhà giữa chừng và nó đã nghe được toàn bộ câu chuyện. Người đàn bà đó cũng không có cách nào phủ nhận, sau đó dù cô ta có giải thích và cầu xin như thế nào thì Hằng Hi vẫn không tin tưởng, tha thứ.

- Tiếp đó ta tìm tên tình nhân năm đó của cô ta để nói rõ chuyện đòi tiền, tuy Hằng Hi vì chuyện đứa bé mà bị đả kích lớn nhưng đau một lúc còn hơn đau dài dài. Người đàn bà đó đã lừa dối nó nhiều năm như vậy, ta không thể tiếp tục đứng nhìn hạnh phúc của cháu trai mình bị hủy hoại chỉ vì một loại đàn bà ghê tởm đó.

Thần Vũ cảm thấy đầu mình ong ong, hỗn loạn.

Cô khẽ nhần nhần môi.

Chắc lúc đó anh rất đau khổ, phát hiện ra bộ mặt thật của Lạc Thụ Tâm hẳn là...

Vận mệnh đúng là thích trêu đùa con người, lúc sinh đứa nhỏ, cô cần răng chịu đựng, thực sự là rất muốn gặp anh. A Chung định chạy đi gọi anh tới bệnh viện nhưng cô kiên quyết phản đối.

Nếu lúc đó gọi anh tới thì tất cả mọi chuyện đã khác?

- Công việc kinh doanh của cha cô ta thất bại, cuộc sống gia đình cũng không mấy khá giả. Hằng Hi phụ cấp sinh hoạt phí cho cô ta là vì chút đạo nghĩa. Ngoài việc đó ra thì giữa hai đứa không còn quan hệ gì nữa.

Thần Vũ hít một hơi thật sâu.

Bọn họ không còn quan hệ, ngược lại cô lại có quan hệ với anh, nói đúng hơn là một mối quan hệ rất mật thiết. Anh là cha của con cô, sao cô có thể phủ nhận điều này rồi gạt bỏ anh?

- Nha đầu, có lẽ cháu cũng bị dày vò đủ rồi. – Kỉ lão phu nhân thờ dài nói. “Đường tình ngang trái, nhấp nhô”, những lời này cũng có thể xảy ra cho một người đàn ông. Nó chưa từng nghĩ sẽ yêu một người con gái lại có diện mạo giống với người yêu cũ của mình, nó cũng chưa bao giờ nhìn người phụ nữ khác dù chỉ là nửa con mắt. Thế mà nó lại quan tâm tới cháu, bị cháu hấp dẫn nhưng trong lòng luôn mâu thuẫn, một bên vẫn canh cánh lời hứa đám cưới với vị hôn thê cũ, một bên muốn sống chọn đời với cháu. Ai ngờ đúng lúc đó vị hôn thê vốn hôn mê bất tỉnh suốt bốn năm trời tỉnh lại khiến nó lâm vào tình trạng bế tắc, tiến thoái lưỡng nan... Tất cả những chuyện này có lẽ đã được định trước!

Trong lòng Thần Vũ chấn động.

Bà nói nói đúng, vận mệnh đúng là thích trêu chọc lòng người. Cho nên dù có đau khổ, dù có tan nát cõi lòng thì cô vẫn chưa từng hận anh, và cũng vì thế mà giữ lại kết tình tình yêu giữa hai người.

Nếu hai năm trước anh vứt bỏ Lạc Thụ Tâm khi cô ta trong tình trạng tàn phế, chọn lựa kết hôn với một người hoàn toàn khỏe mạnh như cô thì lại càng khiến cô sợ hãi. Cô sẽ hoài nghi vì sao mình lại yêu thương một người đàn ông lạnh lùng, vô tình có thể nỡ lòng vứt bỏ một vị hôn thê vì anh mà sinh, vì anh mà bị tan nát hôn mê bốn năm trời?!

Anh buộc phải chọn Lạc Thụ Tâm và cô cũng tin là người anh yêu lúc đó không phải là Lạc Thụ Tâm mà chính là cô. Thế nên nỗi đau đớn trong lòng anh còn lớn hơn cô hàng ngàn hàng vạn lần, chắc chắn là như vậy!

Vì thế..cô vẫn còn yêu anh nhiều lắm...

- Nha đầu, bà biết cháu chịu nhiều thiệt thòi, lúc cháu ở đây có bao nhiêu khổ sở, bà đều hiểu hết. – Kỉ lão phu nhân thân thiết nhìn cô. – Bây giờ cháu có thể thoải mái tra tấn thẳng nhóc Hằng hi ngốc nghếch kia, phải làm cho nó ghen tỵ, làm cho nó khổ sở, làm cho nó tan nát cõi lòng.. cái gì cũng được...

Nói tới đây, Kỉ lão phu nhân tạm dừng một chút, lòng bàn tay ấm nóng áp lên tay cô.

- Nhưng mà cháu có thể... có thể cho nó cơ hội để được yêu cháu lần nữa không? Được không, Thần Vũ? Nếu không thì ta dám chắc cả đời này thằng bé sẽ chẳng bao giờ yêu ai nữa, nó có thể xuất gia làm hòa thượng mất.

Thần Vũ kinh hoàng nhìn chằm chằm Kỉ lão phu nhân.

Hòa thượng?

Oái, không, cô không thể tưởng tượng cảnh con mình kêu một lão hòa thượng đầu trọc bóng loáng, mặc áo vàng cà sa là ba ba được!

Trên đường trở về, những lời nói của bà nội vẫn còn quanh quẩn trong đầu Thần Vũ.

Kỉ Hằng Hi ngồi bên cạnh cô, tại vị trí của người lái. Anh kiên quyết muốn đưa cô về nhà, cô cũng hiểu được chính mình vì sao lại không từ chối đề nghị của anh. Là vì chuyện bất ngờ xảy ra giữa anh với Lạc Thụ Tâm hay là vì tình cờ gặp lại anh mà tâm trạng cô trở nên dao động? Có lẽ là cả hai nguyên nhân, cô vẫn còn yêu anh, điều đó không thể phủ nhận.

Vì yêu anh nên cô mới có đủ dũng khí bí mật hạ sinh đứa nhỏ.

Vì yêu anh nên cô đã không từ bỏ đứa nhỏ, cam tâm làm một người mẹ độc thân nuôi con.

Vì yêu anh nên cô cảm thấy vô cùng mãn nguyện mỗi lần nhìn đứa con bảo bối giống anh như tạc từ khuôn đúc.

Nhiều lần nhìn khuôn mặt say ngủ đáng yêu như thiên sứ của đứa nhỏ, cô đều tự động viên rằng mình đã quyết định đúng. Cô không biết mình lấy đâu ra can đảm nữa, nhớ lúc đó Tiểu Mễ, Tiểu Mộng và A Chung đều khuyên cô nên bỏ đứa bé đi nhưng dù có nói gì thì cô vẫn không đồng ý.

Đương nhiên sau này bọn họ rất yêu thương đứa nhỏ, thường xuyên chăm sóc, chơi đùa với nó; nếu không thì một mình cô không thể nào chống đỡ tới cùng được...

- Đang nghĩ gì vậy? - Kỉ Hằng Hi quay sang nhìn cô. - Bà nội nói chuyện của anh cho em nghe rồi, đúng không?

- Ừm, rất lấy làm tiếc. - cô cố tình dùng giọng điệu buồn cười đáp trả. Bà nội nói cô có thể tha hồ tra tấn anh, ai bảo hai năm trước anh khiến tim cô tan nát, đau đớn chứ?!

- Em... còn hận anh sao? - giọng nói của anh do dự, lo lắng.

- Sao? - cô nhướn mày lên đầy khoa trương. - Vì sao tôi phải hận anh? Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa từng hận anh, chúng ta đã chia tay một cách hòa bình, êm thấm mà.

Anh lắc lắc đầu:

- Không, là anh có lỗi với em nhiều lắm.. Nhất định là em rất hận anh.

Cô cố ý cười ngọt ngào:

- Nhưng hiện tại tôi rất hạnh phúc, trong lòng một người phụ nữ hạnh phúc không có chữ hận.

Ánh mắt anh càng ngày càng ảm đạm, buồn bã:

- Anh hẳn là nên vui vẻ vì hạnh phúc của em nhưng anh không cảm thấy vui chút nào. Bây giờ anh thật sự không vui vẻ nổi, nhưng tất cả đều do anh tự tìm lấy, là những gì anh đáng phải gánh chịu, đều là báo ứng!

- Đừng nên nói như vậy! - cô cứ như đang tình nguyện làm một nhà tâm lý chia sẻ với bệnh nhân vậy. - Một ngày nào đó anh sẽ gặp được hạnh phúc của mình thôi, một người con gái định mệnh.

- Thần Vũ... - ánh mắt của anh cực kỳ phức tạp. - Anh cảm thấy em nói chuyện với anh rất khách sáo và xa cách. Chúng ta nhất định phải như vậy ư?

- Nếu không thì anh muốn thế nào? - cô chớp chớp hàng mi, vô tội hỏi. - Hiện giờ tôi đã là phụ nữ có chồng, là mẹ của đứa nhỏ nên dĩ nhiên là tôi phải để ý tới cảm giác của chồng tôi chứ.

- Đúng thế, em đã là vợ của người khác, xem ra người sai chính là anh. Anh vẫn không thể nào chấp nhận chuyện em đã trở thành vợ của người khác, anh vẫn nghĩ rằng... – giọng anh đầy chua xót. – Em là của anh!

Cô vờ phun ra một chất giọng thật ngọt ngào;

- Anh đúng là thích nói đùa. – ha ha ha, xem ra anh rất đau khổ. Chiều này của cô đã đá kích tới anh và khiến anh không thể nào chấp nhận nổi.

- Hai năm trước anh đi tìm cậu em họ của em, cậu ta nói em đi du học ở Nhật Bản, nhưng lại không chịu nói địa chỉ trường học với anh. Anh đi tìm cha mẹ em thì bọn họ lại nghĩ là em vẫn còn ở nhà anh, ngay cả chuyện em đi du học ở Nhật Bản cũng không hề hay biết. Vì thế anh không thể nói thêm gì được nữa.

Sau khi rời khỏi nhà họ Kỉ, cô không còn nhận điện thoại của anh, cuối cùng cô xóa sạch số của anh; cô còn chuyển cả nhà khiến anh không thể nào tìm thấy được.

Nhưng tất cả đều do anh, nếu anh muốn thì đã sớm dốc sức đi tìm cô, chứ không phải đợi sau một tháng mới đi tìm. Đây là lỗi của anh.

- Tôi không muốn người nhà lo lắng nên không nói cho họ biết. – Thần Vũ bình thần nói. – May mắn là anh vẫn không nói gì, nếu không biết chuyện chúng ta hủy bỏ đám cưới thì ba tôi sẽ đánh chết anh rồi!

Đúng là địa ngục, dù sống dù chết thì cô vẫn muốn trốn đi để sinh đứa nhỏ của anh. Cô trở về nhà trọ cũ nhưng ai dè Tiểu Mễ nói thấy anh quần quanh khu này nên cô đành phải chuyển nhà ngay lập tức. Cô chuyển tới sống cùng Tiểu Mộng vì không muốn anh nhìn thấy bộ dạng bệ phệ của mình. Tội sinh viên bạn của A Chung giúp cô rất nhiều, ai bảo tuổi nhỏ thì vô dụng chứ?!

A Chung bình tĩnh tìm cách giúp cô đánh lạc hướng việc tìm kiếm của Kỉ Hằng Hi, Tiểu Mễ và Tiểu Mộng đi tích góp kiến thức từ những bà mẹ khác, giúp cô đi kiểm tra thai định kỳ rồi ở bên cạnh cổ vũ lúc cô sinh.

Từ sau khi bụng nhô lên, cô không dám về nhà thăm mọi người, lần nào bọn họ cũng tìm đủ mọi lý do nào là quan trọng với khó khăn; ngay cả A Chung cũng không về nhà để tránh người nhà nghi ngờ.

Hai năm qua, nếu không phải có bọn họ thì một mình cô không thể tiếp tục sống.

Bây giờ cô đã chuyển khỏi nhà Tiểu Mộng và ra ngoài sống, đứa nhỏ cũng đã được một tuổi. Ban ngày cô yên tâm để nó cho Tiểu Mộng chăm sóc còn buổi tối thì đưa nó về nhà ngủ với mình.

Chỉ là cô không có lấy một ngày nghỉ nào, hầu hết những ngày nghỉ bọn cô đều nhận lời ủy thác của khách hàng cho nên chỉ cần có chút thời gian rảnh rỗi thì cô liền ở với con.

- Anh thật sự muốn bác trai đánh anh một trận, là anh thiếu nợ em! – anh nhìn sâu vào mắt cô, anh hy vọng cô có thể nói chuyện bình thường như trước kia, nhưng cô thì cứ cố chấp nói nhất gừng với anh. Dĩ nhiên là cô không muốn nói chuyện với anh rồi, anh là một thằng tồi, anh làm cô bị thương tổn quá nặng nề, anh đúng là một kẻ ích kỷ. Hai năm trước anh không thể nào bỏ rơi Lạc Thụ Tâm nên tàn nhẫn khiến cô đau lòng, sau khi nhìn ra bộ mặt thật của Lạc Thụ Tâm thì anh lại vội vã chạy đi kiếm tìm cô. Nói đúng ra là anh không xứng đáng có được cô.

Đúng thế, anh không xứng, bây giờ cô đã tìm được hạnh phúc, anh phải chúc phúc cho cô.. anh nên chúc phúc cho cô mới đúng.

- Không có gì mà thiếu nợ cả. Tôi còn phải cảm ơn anh vì anh đã bỏ rơi tôi nên tôi mới tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Thần Vũ mỉm cười nói, chỉ tay về khu chung cư phía trước.

- Tới nhà tôi rồi, quẹo trái phía trước rồi dừng xe. Cảm ơn anh đã đưa tôi về!

Anh dừng xe lại, cô lập tức tháo đai an toàn rồi nhanh nhẹn bước xuống khỏi xe, không hề lưu luyến.

Anh ngồi trong xe nhìn chăm chăm cô đi vào tầng một tòa nhà sáu tầng.

Thì ra cô ở tầng một, là nhà chồng cô hay nhà của cô và chồng?

Cho dù cô có sống với ai thì thế giới của cô đã không còn nơi nào dành cho anh. Chuyện này làm tim anh đau nhói, lực phủ ngũ tạng cứ như bị bỏng cháy vậy.

Nghĩ lại cảnh hai năm qua anh cố chấp bám riết việc đi tìm cô mà thấy nực cười kinh khủng, nhưng đó là việc anh muốn làm và đã làm.

Dựa vào cái gì mà anh lại cho rằng cô vẫn còn chờ đợi mình chứ? Vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô ư? Hay là vì bọn họ từng cùng nhau thử áo cưới và thiệp cưới cũng đã được in ấn? Nếu vì vậy thì sao hai năm trước anh không kiên trì với cái lý do này để kết hôn với cô? Thế nên Kỉ Hằng Hi anh là một thằng ích kỉ, rõ ràng là một thằng ích kỉ; bây giờ điều mà anh có thể làm là đừng quấy rầy cuộc sống của cô và âm thầm đứng bên cạnh bảo vệ cho cô.

Đúng vậy, anh muốn bảo vệ cô, dùng mọi khả năng của mình để cho cô những thứ cô cần, anh muốn bù đắp một phần nào đó cho cô.

9. Chương 9

Kỉ Hằng Hi khó hiểu nhìn tập hồ sơ để trên bàn, đó chính là kết quả điều tra mà thư ký vừa đưa lên cho anh. Căn hộ mà Thần Vũ đi vào là của nhà họ Ôn, ông chủ là Ôn Tiến Thành, vợ là Trương Lệ Châu, ông bà có ba người con, hai trai một gái. Còn cả tên là Ôn Văn Quân, 28 tuổi, hiện đang làm việc ở công ty khoa học kỹ thuật, con thứ tên là Ôn Văn Trấn còn đang đi học đại học và người con gái tên là Ôn Văn Mộng làm ở công ty du lịch. Người con gái này mỗi khi không có đoàn du lịch nào thì thường giúp đỡ công ty “Dịch vụ giao hàng”, chính là cô gái nhảy múa trong văn phòng của Hạ Duẩn Hạo hôm trước.

Bản báo cáo trên bàn ghi rất rõ ràng là không có tên của Thần Vũ trong hộ tịch của nhà họ Ôn, con trai trong nhà họ chưa có ai kết hôn, đương nhiên cũng không có đứa bé nào. Phát hiện này khiến tim anh rung lên.

Nếu vậy.. cô đang lừa anh sao? Căn hộ ở lầu một không phải là nhà cô, có thể là chỗ cô thuê trọ, nói không chừng cô không kết hôn và cũng không sinh đứa nhỏ nào. Tất cả đều là lừa anh! Suy đoán này khiến anh vui vẻ rất nhiều, cả ngày không có tâm tình nào để ý tới công việc.

Anh không trách cô nói dối anh, nhất định là vì giận anh, anh có thể hiểu được, hoàn toàn hiểu được.

Anh sẽ cho cô thời gian để hóa giải sự oán giận trong lòng cô và cũng sẽ kiên nhẫn chờ đợi một ngày nào đó cô đồng ý cho anh thêm một cơ hội. Chỉ cần cô chưa kết hôn, chỉ cần cô cho anh cơ hội thì anh tuyệt đối không bỏ qua.

Quyết định xong, anh rời khỏi công ty sớm hơn mọi ngày, mua một bó hoa lớn. Suốt đoạn đường lái xe, anh suy nghĩ miên man xem mình nên nói gì với cô, càng nghĩ càng loạn.

Anh rất muốn hôn cô, anh nhớ đôi môi mềm mại của cô và càng nhớ sự dịu dàng, nghịch ngợm của cô. Lúc bà nội phẫu thuật tim, chính cô là người ở bên cạnh giúp anh chống đỡ, nếu không có cô thì anh không thể nào đứng dậy nổi.

Cô yêu và thương anh như vậy.. sao anh có thể vì một người phụ nữ khác bỏ rơi cô chứ? Anh đúng là đáng chết!

Anh có thể chuẩn bị tốt mọi chuyện, ví dụ như tìm một chuyên gia chăm sóc cho Lạc Thụ Tâm nhưng lại làm cô đau lòng. Anh thật tồi tệ.

Hiện tại có nghĩ cũng vô dụng, có hối hận khoảng thời gian mất đi cũng không thể nào cứu vãn lại được, điều anh cần làm chính là bắt đầu lại một lần nữa với cô! Nếu vận mệnh khiến cho anh gặp lại cô thì hẳn là có duyên số, nó muốn anh quý trọng tình yêu không dễ dàng có được kia, anh sẽ không bao giờ bỏ lỡ cơ hội nữa!

Vô số suy nghĩ cứ quay cuồng trong đầu, cuối cùng anh cũng tới địa điểm cần đến. Anh dừng xe trước cửa nhà họ Ưông, cầm bó hoa bước xuống xe rồi bấm chuông với một tâm tình đầy mong đợi và thấp thỏm.

Nhất định cô sẽ phủ nhận chuyện mình chưa kết hôn, tới lúc đó anh sẽ ôm cô vào lòng thật chặt, sẽ hôn cô thật sâu, chỉ cần cô chấp nhận nụ hôn của anh thì lời nói dối của cô lập tức bị vạch trần. Phản ứng của cô sẽ chứng minh là trái tim của cô vẫn luôn hướng về anh và mãi mãi thuộc về anh.. là của anh..

- Ai vậy?

Từ trong sân nhỏ vọng ra tiếng người, một phụ nữ trung niên bế một đứa nhỏ tầm một tuổi đi ra mở cửa.

- Xin chào, tôi là Kỉ Hằng Hi, xin hỏi Thần Vũ có ở đây không?

Người phụ nữ mở to hai mắt nhìn:

- Kỉ.. Kỉ.. Kỉ... Kỉ Hằng Hi? – trời ơi, đây đúng là Kỉ Hằng Hi mà, không phải là ba ba của cục cưng bà đang bế sao, không phải là tên đàn ông tồi tệ bỏ rơi Thần Vũ hai năm về trước – Kỉ Hằng Hi ư?

- Bà biết tôi sao? – anh nhìn ra vẻ kinh ngạc của người phụ nữ.

Bà vội vàng lắc đầu, chối:

- Không.. không biết. Tôi.. không biết cậu.

- Vậy sao? – anh quan sát thái độ của người phụ nữ rồi hỏi. – Vậy Thần Vũ ở đâu ạ? Xin hỏi cô ấy có ở đây không?

- Cô ấy ở trên lầu hai. – người phụ nữ nhìn anh một hồi lâu với ánh mắt không mấy thân thiện, cuối cùng cũng mở cửa ra. – Bên ngoài rất nắng, mời vào.

- Cảm ơn bà!

Anh đi theo người phụ nữ vào trong, khoảng sân nhỏ được quét dọn rất sạch sẽ, trên bề tường là mấy bồn hoa, góc sân có dựng hai chiếc xe máy thời trang, một chiếc xe đẩy trẻ con và một ít dụng cụ nường.

Phòng khách sáng sủa và thoáng mát, hơi lạnh đã đẩy lùi sức nóng bên ngoài. Trong phòng toàn là đồ chơi trẻ con, góc giường có bao tã, trên bàn là một chồng tạp chí, bình sữa, một góc phòng khác để một chiếc nôi nhỏ xinh và một khung tập đi hình con ếch xanh cổm.

- Mời uống trà! – người phụ nữ đem trà ra, ôm đứa bé ngồi xuống đối diện, đôi mắt không lúc nào rời khỏi anh.

- Thần Vũ đang ngủ, cậu tìm cô ấy có chuyện gì không?

- Xin hỏi, bà là chủ cho thuê nhà của Thần Vũ sao? – anh có cảm giác người phụ nữ này biết anh và bà ấy không thích anh.

- Không phải, tôi là bảo mẫu của con cô ấy. – bà lắc đầu, cúi đầu nhìn cục cưng trong lòng mình rồi nói tiếp. – Chính là đứa bé này.

Kỉ Hằng Hi nhìn chăm chăm người phụ nữ rồi lại nhìn xuống đứa nhỏ, từng giọt mồ hôi lạnh ứa ra, thâm ướt tấm lưng anh.

Anh vẫn không chú ý tới đứa nhỏ, bây giờ mới nhìn rõ. Đứa bé trong thông minh sáng sủa, có một đôi mắt to tròn đen láy, cái miệng nho nhỏ, trông rất đáng yêu.

Khi anh khiếp sợ nhìn đứa bé, nó liền cười tươi với anh, nụ cười ngây ngô kia thật sự là rất đẹp, rất dễ thương...

Thời gian như đóng băng, anh chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, không dám tin là mình đang nhìn thấy đứa con của Thần Vũ.

Thì ra tất cả đều là anh tưởng tượng, cô đã kết hôn và cũng đã sinh một đứa bé. Cuộc sống của cô không ngừng lưu chuyển trước mắt anh, anh không thể... không thể lừa mình dối người nữa.

- Bác Trương, bác đang ở đâu vậy? Trời nắng quá, bác đừng nấu cơm nữa nhé, chúng ta sẽ gọi pizza tới, có được không? Ăn pizza vịt bây giờ hẳn ngon tuyệt...

Giọng nói trong trẻo của cô gái và tiếng mở chìa khóa vang lên đồng thời, tiếp đó cánh cửa bị đẩy ra, có người đi vào. Anh chuyển tầm mắt, nhìn thấy Thần Vũ như đang trở về nhà mình. Cô vẫn hoạt bát với mái tóc buộc đuôi ngựa cao cao, quần áo trên người dĩ nhiên vẫn là... Chiếc áo ngủ không tay màu vàng in hình hoạt hình ngộ nghĩnh, quần ngắn và chân đi dép lê.

- Sao anh lại ở đây? – khi bốn mắt đối diện, cô sợ tới mức phải dựa vào tường mới đứng vững được, trong đầu lập tức trống rỗng.

Về mặt anh tràn ngập tuyệt vọng.

Bó hoa trên tay bỗng trở nên ngớ ngẩn, anh có thể nào tặng hoa cho một người phụ nữ đã có chồng, đã làm mẹ của đứa nhỏ? Rồi cuộc thì anh tới nơi này làm gì chứ? Có lẽ anh phải điều tra kỹ lưỡng thêm một chút, anh đã quá vội vàng rồi.

- Thần Vũ... – người phụ nữ hắng giọng, nói lớn. – Đây... vị Kỉ tiên sinh này hỏi tôi có phải là chủ cho cô thuê nhà hay không? Tôi nói với cậu ta là tôi không phải chủ nhà mà là bảo mẫu của con cô.

Thần Vũ bị sốc vẫn chưa thể nào ổn định hoàn toàn, cô chuyển mắt nhìn bác Trương, cũng chính là mẹ của Tiểu Mộng. Ý của bác Trương là bác vẫn chưa nói cho Kỉ Hằng Hi biết cục cưng chính là con của anh.

Cừ thật, bác Trương phản ứng rất tuyệt. Cô thầm thở phào một tiếng.

- Chồng em đâu? – Kỉ Hằng Hi vô hồn đứng lên, trong đáy mắt ngập tràn cô đơn; anh nhìn cô không chớp mắt. – Còn chưa tan việc sao? – nghĩ tới cảnh cô và chồng cùng đứa con nhỏ sống trên lầu hai thì tim anh đau đớn. Cuộc sống của cô dường như rất hạnh phúc, mọi thứ đơn giản, thoải mái không cần phải lo toan, bận bịu bởi công việc; chồng cô đi làm kiếm tiền nuôi gia đình, những lúc cô không có nhà thì gửi đứa nhỏ cho bảo mẫu chăm sóc. Cuộc sống này được bố trí, sắp xếp thật tốt.

Nếu đứa bé đáng yêu kia là con của cô và anh thì nhất định mọi thứ cũng sẽ như vậy.

Ban ngày, anh sẽ tới công ty, cô chăm lo việc nội trợ, khi nào bận thì giao cục cưng cho dì Thẩm coi sóc; khi rảnh rồi cô sẽ chơi đùa với nó, trò chuyện với bà nội. Chờ tới khi anh tan việc, cả nhà sẽ cùng nhau ăn cơm và... Thật ấm cúng.

Anh nhắm chặt mắt lại, cảm giác trong ngực mình có một sợi dây vô hình sắc lẹm không ngừng thít chặt trái tim tới đau đớn. Anh có thể hạ quyết tâm và vạch ra đủ kế hoạch tương lai nhưng lại không thể nào bắt đầu với cô một lần nữa.

- À.. ừm, anh ấy chưa đi làm về. Không sớm như vậy... – tim cô đập nhanh như trống đánh và tự nhắc nhở mình tuyệt đối không được để lộ ra sơ hở.

Nhưng sao nhìn anh lại cô đơn thế? Anh đau khổ vì cô có đứa nhỏ sao? Bó hoa hồng trong tay anh là để tặng ai? Tặng cô sao?

Không thể nào.

Cô đã nói với anh là cô đã kết hôn, sao anh còn có thể mua hoa hồng tới tặng chứ?

- Nếu vậy.. anh đi đây. Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người.

Thần Vũ đi sau anh có ý muốn tiễn chân anh ra cửa. Không hiểu sao nữa, tuy bà nội nói cô có thể thoải mái tra tấn anh nhưng khi nhìn anh ảo não như vậy cô lại thấy không đành lòng.

- Không cần tiễn đâu, anh để xe ngay trước cửa. – anh mím chặt môi, nhìn cô rồi nói tiếp. – Đứa nhỏ rất đáng yêu.. rất giống em.

Cô lặng lẽ nâng hàng mi lên, khẽ đảo mắt:

- Nó giống ba nó...

- Vậy sao? – anh nghĩ một đằng nói một nẻo. – Vậy thì ba ba của đứa nhỏ hẳn là rất đẹp trai.

- Đúng vậy... – lời cô có thâm ý khác, đôi mắt nhìn anh không chớp.

Rốt cuộc thì anh cũng không thể nghe cô tiếp tục ca ngợi người đàn ông khác trước mặt mình nên vội nói:

- Anh đi đây, tạm biệt!

Thần Vũ lưu luyến nhìn theo anh. Đây chính là lần gặp mặt đầu tiên của cha con họ, có lẽ anh còn chưa được ôm cục cưng của mình một lần?

Nhưng làm khổ anh như vậy có được tính là đang tra tấn không?

Đêm dài tĩnh lặng, bóng lưng người đàn ông cô độc ngồi uống rượu một mình, cho dù có uống nghìn chén thì vẫn không thể nào giải được nỗi buồn của anh. Huống chi anh không uống nhiều lắm, kỳ thực chỉ mới uống có nửa chén, so với tửu lượng của anh thì còn thua xa. Anh không muốn say, nếu say sẽ nhớ tới Thần Vũ, mà càng nhớ lại càng đau khổ, càng hối hận. Giờ cô đã làm vợ của người khác rồi.

- Hằng Hi, đứa nhỏ này, sao lại ngồi đây uống rượu một mình vậy hả? – Kỉ lão phu nhân bước từ trong phòng ra, giọng điệu trách cứ rồi mở công tắc đèn điện góc quầy rượu lên.

Kỉ Hằng Hi ngẩng đầu nhìn, khoe miệng hằn xuống một nụ cười đầy chua xót:

- Bà nội, đã khuya rồi sao bà còn chưa ngủ?

- Nếu đã khuya thì sao cháu còn chưa đi ngủ? Ngày mai không đi làm sao? – bà ngồi xuống bên cạnh và nhìn kỹ về mặt anh. – Rất đau khổ đúng không? Sau khi gặp lại Thần Vũ nhìn cháu không được vui vẻ.

- Bà nội, Thần Vũ đã kết hôn rồi, cô ấy đã là vợ của một người đàn ông khác, sao cháu không đau lòng được chứ? – anh ử dột đáp.

Kỉ lão phu nhân mỉm cười an ủi:

- Bảo bối của ta, cháu đúng là đứa ngốc, Thần Vũ chưa kết hôn. Nó yêu cháu như vậy thì sao lại kết hôn với người khác chứ? Cháu đó, nên nghĩ cách đuổi theo rồi đưa nó về đây chứ đừng ngồi chỗ này mượn rượu giải sầu nữa.

Anh lắc đầu:

- Không, bà sai rồi... bà nội, bà đã sai rồi. Cô ấy thật sự đã kết hôn rồi. Cháu còn thấy cả đứa nhỏ của cô ấy.. đứa nhỏ trông mập mạp như chiếc bánh bao vậy. Nó trông rất giống cô ấy, cả hai đều có đôi mắt tròn to lấp lánh mẹ người...

- Đứa nhỏ? – Kỉ lão phu nhân bị sốc.

Thần Vũ có con, sao nó không nói cho bà biết?

- Bà cũng thấy ngạc nhiên đúng không? – anh cười khở một tiếng. – Tuy cô ấy nói đã kết hôn, sinh đứa nhỏ nhưng cháu vẫn không muốn tin. Hôm nay cháu bắt ngờ đi tìm cô ấy thì kết quả lại nhìn thấy đứa nhỏ của cô ấy.

Kỉ lão phu nhân khần trương túm lấy tay cháu trai:

- Chồng nó thì sao? Chồng nó ở đâu? Cháu có thấy chồng nó không?

Anh lắc đầu, buồn bã đáp:

- Dạ không, vợ chồng cô ấy ở trên lầu hai, anh ta chưa đi làm về.

Kỉ lão phu nhân nghe vậy liền thở hắt ra một hơi, suy nghĩ một chút rồi kết luận:

- Ta hỏi cháu, đứa nhỏ kia mấy tuổi rồi?

- Tầm một tuổi, cháu cũng không rõ lắm. – anh lắc lắc chiếc ly, hờ hững đáp.

- Ông trời ơi, một tuổi... – Kỉ lão phu nhân nhảy dựng lên, hai mắt trừng lớn nhìn chăm chăm vào đứa cháu.

- Tính thời gian thì đứa nhỏ nhất định là của cháu rồi. – a, máu trong người bà như đang sôi lên vậy, sao bà lại không nghĩ tới chuyện hai đứa nó có con nhỉ? Chuyện này thật khiến cho người ta hưng phấn nha!

- Sao có thể chứ? Bà nội.. bà... – Kỉ Hằng Hi bật cười. – Bà nghĩ nhiều quá rồi, Thần Vũ đâu có gốc tới mức kết hôn với người khác trong khi đang mang thai đứa con của cháu chứ?

Kỉ lão phu nhân kích động quát lên:

- Nó chưa kết hôn, ta nói với cháu là Thần Vũ chưa có kết hôn! Ta có hỏi qua nó rồi, ta khẳng định là nó chưa kết hôn!

Nhìn thấy vẻ chắc chắn của bà nội, Kỉ Hằng Hi cứ như bị điện giật đứng bật lên:

- Bà nói thật chứ? Bà nội.. bà không gạt cháu chứ?

Kỉ lão phu nhân vội la toáng lên:

- Không tin hả? Sao cháu không nghĩ tới quá khứ và hiện tại mà tự trả lời chứ? Cho dù có nhìn thấy thì cũng phải biết được đó có phải là người đàn ông sống cùng nó không đã! Lúc đó không phải là mọi chuyện sẽ rõ ràng sao?

- Dạ! – Kỉ Hằng Hi vội vàng cầm chìa khóa xe rồi chạy vụt ra ngoài như cơn lốc xoáy.

Kỉ lão phu nhân hài lòng nhìn bóng đứa cháu trai biến mất sau cánh cửa, nụ cười không ngừng nở rộ bên môi.

Thần Vũ, tha thứ cho bà, tuy cách này có hơi dè tiện nhưng tất cả chỉ vì bà hy vọng cháu có thể trở thành cháu dâu của bà thôi!

Trong căn phòng im ắng, đứa nhỏ đang ngủ say sưa nhưng Thần Vũ vẫn còn thức. Kỳ lạ, bình thường lúc này cô đã sớm ngủ khì khì với cục cưng rồi mới đứng, vì sao hôm nay lại khó ngủ như vậy trời? Chẳng lẽ vì chuyện ban ngày Kỉ Hằng Hi nhìn thấy cục cưng sao?

Không được nghĩ nữa, cô tuyệt đối không được mềm lòng, tuyệt đối không được thông cảm với anh. Cô còn chưa tra tấn anh đủ nha, chỉ là chút dả kích khi nhìn thấy cục cưng thì thắm vào đâu? Hôm nào cô phải đi cùng “chồng” tới chào hỏi bà nội, còn về chuyện người chồng thì chỉ cần tìm là được. Có lẽ phải làm phiền anh Văn Quận rồi...

Leng keng.. leng keng... leng keng...

Trong không gian vắng lặng vang lên tiếng chuông cửa, một tiếng lại một tiếng không ngừng cứ như đang thúc giục cô mau mau ra mở cửa.

Trời ạ, là ai thế nhỉ? Có phải là tìm nhầm nhà hay không?

Tên nào thần kinh lại đi nhấn chuông cửa nhà người ta vào lúc muộn thế này, đúng là đáng đập mà! Nếu dám đánh thức cục cưng khó khăn lắm cô mới ru ngủ được thì tên nhấn chuông kia nhất định phải chết!

- Ai thế? – cô bực bội đi ra, bật đèn phòng khách rồi mở hé cửa. Cô không quên chút kiến thức tự vệ này, tay vẫn còn giữ chặt một bên cửa.

- Là anh! – Kỉ Hằng Hi xuất hiện, anh nhìn cô chăm chăm cứ như bắt quả tang vợ mình đang ngoại tình vậy.

Tim Thần Vũ nhảy thót lên, giọng nói lập tức nghiêm túc lại một nửa:

- Thì ra là anh... tôi còn tưởng là tên thần kinh nào kia... Đã trễ thế này.. có chuyện gì sao?

Anh ép chặt hai bên thái dương, nói:

- Anh muốn bàn với em chuyện về bệnh tim của bà nội. Anh cảm thấy không thoải mái lắm, làm ơn để anh vào trong ngồi một lát được không?

- Anh cảm thấy khó chịu sao? – sự phòng bị của cô chốc chốc biến mất tăm, vô thức mở tung cửa ra. – Vào đi, sao anh lại thấy khó chịu? Có muốn gọi tài xế tới đón không?

Anh ngồi xuống, tiếp tục day day thái dương:

- Anh ngồi nghỉ một chút là được rồi. Có thể cho anh một chén nước không? Anh muốn uống nước lạnh.

Thần Vũ sững sốt đứng đó:

- Nước lạnh hả... A, được...!

Hành động của anh rất kỳ quái, cô thật sự không thể đoán được là anh muốn làm gì, sao muộn thế này còn chạy tới đây bàn với cô chuyện của bà nội nhỉ? Khoan đã, chẳng lẽ tim bà có vấn đề gì sao? Thật đúng là dễ làm cho người ta lo lắng mà. Lúc Thần Vũ đứng trong bếp lấy đá thì Kỉ Hằng Hi nắm chắc thời cơ, nhanh chóng đi kiểm tra xung quanh phòng khách. Không có lấy một thứ vật dụng nào của đàn ông, chỉ có đồ trẻ con và phụ nữ. Bà nội nói đúng, cô không hề kết hôn, ngôi nhà này không có đàn ông!

Thế nên.. cục cưng có thể nào là con của anh?

Anh có một đứa con, một đứa con... một đứa con dễ thương..

- Anh làm gì mà đứng lên vậy? – Thần Vũ bưng cốc nước đá ra. – Sao tay của anh cứ nắm chặt lại thế? Rất khó chịu hả?

Nhìn anh lúc này đúng là... ừm, đúng là không bình thường chút nào.

- Anh không sao. – anh đón cốc nước đá, uống một ngụm sau đó trả chiếc cốc lại cho cô, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chuey chú vào cô.

- Chồng và con em đang ở đâu? Anh không đánh thức bọn họ chứ?

Thần Vũ lại được một trận ngạc nhiên:

- Ừm... không có, bọn họ đang ngủ trong phòng, may là không bị anh đánh thức.

Anh gạt đầu:

- Vậy sao? Vậy thật tốt quá. Có thể... cho anh thêm một cốc nước lạnh nữa không? Càng nhiều đá càng tốt, uống nước lạnh cảm thấy tốt lên nhiều. Ban ngày đi tới công trình nên chắc là bị cảm nắng.

- Còn muốn một cốc nữa sao? Được... chờ tôi một chút. – Thần Vũ lại đi vào phòng bếp. Kỉ Hằng Hi lập tức mở cánh cửa duy nhất bên trong phòng nhìn chằm chằm vào bên trong, trên giường chỉ có cục cưng chứ không có người thứ hai. Hơn nữa, trên tường vẫn còn treo tấm ảnh cưới.

Anh đóng cửa phòng lại, khóe miệng nhin không được cong cong nụ cười, tâm trạng căng thẳng lúc nãy dần dần được thả lỏng.

Nếu cô không còn tình cảm với anh thì cô sẽ không giữ lại tấm ảnh cưới và cũng sẽ không treo nó trên đầu giường.

Cô vẫn yêu anh!

Khi Thần Vũ bưng cốc nước đi ra thì thấy tình trạng Kỉ Hằng Hi không hề giống lúc đầu, anh vừa cười vừa tiến tới gần cô. Anh nhìn cô không nói gì một hồi lâu rồi mới nhận chiếc cốc thủy tinh từ cô.

Một bên anh nhìn cô, một bên uống cạn cốc nước đá.

Không thể nào chịu đựng được việc cứ bị anh nhìn chăm chăm như vậy, tim Thần Vũ đập càng ngày càng nhanh hơn.

Uống nước xong, anh đặt chiếc cốc xuống bàn rồi thình lình vươn tay kéo cô ngã vào lòng mình.

- Anh bị điên hả? – cô trừng lớn mắt, tim đập thùng thùng. – Mau buông ra! Chồng tôi đang ở bên trong, sao anh dám làm chuyện này chứ?! Có phải anh muốn bị đánh không hả?

- Chắc thế! – anh nhìn cô, giọng nói dịu dàng, trêu mếu. – Anh rất nhớ em, Thần Vũ, anh thật sự rất nhớ em. Anh biết mình có lỗi với em nhiều lắm, bây giờ anh không cầu xin em tha thứ cho anh nữa, anh chỉ mong em cho anh thêm một cơ hội...hãy cho anh cơ hội được bảo vệ mẹ con em...

- Mẹ con tôi cần gì phải nhờ anh bảo vệ hả? – tim cô đập càng lúc càng gấp, chẳng lẽ anh phát hiện ra chuyện gì rồi? Cô nâng cằm lên, cổ ra vẻ pho trương thanh thế, cổ họng nuốt khan nước bọt. – Tôi nói cho

anh biết — Kỉ Hằng Hi, nếu anh không buông ra tôi sẽ kêu lên đó. Chờ tới lúc chồng tôi ra thì anh ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho anh đâu. Anh ấy chính là một bậc thầy về taewondo đó...

Anh cười nhạt, thông dong nói:

- Em cứ la lên đi, bên trong nhà không có người người đàn ông nào hết, chỉ có con của chúng ta thôi. Anh đã xác nhận rồi.

- Cái.. cái gì..? Sao... – cô dường như nghe được tiếng tim đập, là của cô hay của anh? – Ai.. ai nói đứa nhỏ là của anh chứ?

Bí mật này ngay cả bà nội cũng không biết, sao anh có thể biết được chứ?

- Nếu không phải thì em hãy chứng minh cho anh xem đi, ngay mai đi làm xét nghiệm DNA. – anh nhàn nhả nhìn cô và có thể phát hiện ra sự kích động đang không ngừng nảy lên trong mắt cô.

- Cho dù nó có là con của anh thì sao hả? – cô nuốt ực một tiếng, gián tiếp thừa nhận. – Là tôi sinh ra nó, anh đừng có mơ tưởng lấy nó khỏi tôi!

Anh bình tĩnh nhìn cô:

- Anh không hề nghĩ tới chuyện cướp nó khỏi tay em, anh hy vọng mẹ con em có thể trở về bên cạnh anh. Đứa nhỏ là của hai chúng ta, chúng ta không cần phải tranh giành hay cướp đoạt.

- Kỉ Hằng Hi — – cô đâm mạnh vào ngực anh. – Nghĩ xem anh đã vứt bỏ chúng tôi như thế nào, bây giờ anh có tư cách nói chuyện này hả?

Là bà nội đã dặn là cô có thể tra tấn anh, đừng để cho anh sống thoải mái, lúc này cô chỉ đang làm theo lời bà nội mà thôi.. cho nên những chuyện này không phải là do cô quá đáng.

- Tha thứ cho anh, lúc đó anh không còn lựa chọn nào khác. Anh cũng rất đau khổ.

- Tôi không tha thứ cho anh, tuyệt đối không tha thứ... – cô vốn muốn trừng phạt anh nhưng khi nói xong thì hốc mắt đỏ au, những bất bình, buồn tủi từ trong lòng tràn ra. – Chính anh đã cầu hôn với tôi, chính anh là người muốn tôi kết hôn với anh, sao anh có thể vì một người đàn bà đáng thương mà vứt bỏ tôi chứ? Sao anh có thể làm như thế?

- Anh... anh.. tất cả đều là lỗi của anh! Là anh không tốt! – anh nhắm chặt mắt lại, tim quặn thắt. Anh đau đớn kéo cô vào lòng, để mặc cô phát tiết oán hờn.

- Anh cái gì? Anh cái gì hả? Cái gì anh cũng không... – cô chôn đầu trong ngực anh, khóc nức nở. – Một mình tôi sinh đứa nhỏ, anh chẳng thể nào biết được là tôi có bao nhiêu sợ hãi và đau đớn.. Tôi vừa gắng gượng vừa nghĩ anh không cần tới đứa con này.. nghĩ anh đang làm gì với người đàn bà đó. Tôi đau đớn, khổ sở tới mức không thở được, không thể dùng sức... thiếu chút nữa đã chết vì khó sinh...

- Anh xin lỗi! Anh xin lỗi! – giọng nói của anh run rẩy, sợ hãi. – Anh không bao giờ có thể chuộc lại tất cả những lỗi lầm mà mình đã gây ra!

Thần Vũ lau nước mắt, trừng nhìn anh:

- Đúng thế! Cho nên tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!

Hằng là anh cảm thấy rất khó chịu, đúng không?

Anh dịu dàng nâng cằm cô lên, đôi mắt đen sâu hãm vào đáy mắt cô.

- Anh thấy thật hổ thẹn với em, cảm ơn em đã sinh cho anh một đứa nhỏ, cảm ơn em đã có một quyết định rất khó khăn. Nhất định là em rất cực khổ, anh không thể nói hết là anh có bao nhiêu cảm kích với em. Anh có lỗi nhiều lắm, kiếp sau anh sẽ xuống địa ngục để chuộc tội nhưng kiếp này em hãy cho anh được ở lại bên cạnh em và con để anh có thể bồi thường.. để anh có thể chăm sóc hai mẹ con.. Anh xin em...

Cô cứ như bị thôi miên, thậm chí còn không biết được đôi môi anh đang ngày càng tiến lại gần. Đợi tới khi cô lấy lại tinh thần thì cô đã nằm gọn trong ngực anh, nhiệt tình hưởng ứng nụ hôn của anh.

Đáng ghét, nụ hôn của anh thật quyến rũ mê người, nó đang xoa dịu vết thương lòng của cô, và cũng lấp đầy lỗ hổng cô đơn, trống vắng suốt hai năm qua.

Aiii, đúng là cô không có cách nào nhẫn tâm với người đàn ông này được, từ ngày số phận đưa cô tới trước mặt anh thì đã định hai người suốt đời này phải gắn kết vào nhau rồi.

Anh hôn cô thật cuồng nhiệt, cô để mặc anh bế mình đặt xuống ghế sofa. Anh càng thêm tăng tốc nụ hôn của mình, quần áo hai người xõa tung khắp sàn nhà, trong phòng chỉ còn lại tiếng hô hấp và tiếng rên rỉ hoan ái, đủ để khiến người ta ngỡ ngàng ngừng chết ngất!

10. Chương 10

Thần Vũ chống má ngồi ngây người nhìn cục cưng đang đứng trong khung xe tập đi ăn bánh quy. Góc bàn có thêm hai bịch tã và hai hộp sữa bột, tất cả đều do ba ba của nó đưa tới. Aiii, cô nên làm sao mới tốt đây?

Từ cái đêm xác định cô vẫn là của mình, Kỉ Hằng Hi thường xuyên chạy tới đây, còn cố tình đề nghị cô nên để cục cưng được mang họ Kỉ. Cô do dự thì anh nói là vì tương lai của nó, sau này khi nó đi học thì sẽ không bị bạn bè cười chê là con ngoài giá thú.

Có đúng không nhỉ? Thời đại giờ mà có những đứa trẻ biết chê cười bạn bè vì chuyện này sao?

Cô nghĩ lại thì thấy hiện giờ có nhiều đứa bé mồ côi cha từ nhỏ hoặc phụ nữ làm mẹ khi chưa kết hôn thậm chí số 1 không kết hôn mà vẫn được làm cha càng ngày càng gia tăng; thế nên bọn trẻ trưởng thành từ rất sớm. Loại chuyện này hẳn cũng phải quen dần thôi, không phải sao? Không chỉ như vậy, anh còn nói, đứa bé lớn lên trong hoàn cảnh có cha thì sẽ khỏe mạnh hơn, nhất là bé trai, càng cần cha ở bên cạnh chỉ dạy một số chuyện cần thiết. Tuy anh đề nghị cô để cho cục cưng được nhận tổ tông nhưng trong lời nói của anh đã ám chỉ là mong cô và cục cưng chuyển tới nhà họ Kỉ.

Leng keng!

Chuông cửa vang lên, cô phục hồi lại tinh thần rồi lười biếng đứng dậy mở cửa.

Giờ mới chiều, chắc là không phải người kia đã tìm tới chứ? Theo những gì mà cô nhìn thấy thì anh yêu cục cưng tới phát cuồng rồi, chỉ cần anh xuất hiện ở căn phòng này thì ngay cả cô là mẹ của cục cưng cũng đừng hòng được ôm nó.

“Bà nội, bà tới rồi!”

Sau khi mở cửa, cô nhìn thấy Kỉ lão phu nhân, đi theo phía sau là người tài xế tay xách nách mang nào bao to bao nhỏ. Đương nhiên tất cả những thứ đó đều dành cho cô và đứa nhỏ.

Cô cũng quên không nói, ngoại trừ ba ba thì bà cố của đứa nhỏ cũng là khách quen ở đây. Nghe bác Trương nói lại là những khi cô đi vắng bà nội thường xuyên tới đây chơi với đứa nhỏ, ngồi vài tiếng đồng hồ mà vẫn không chịu đi; thậm chí còn mang theo người giúp việc tới dọn dẹp nhà cửa. Cô thật sự chịu không nổi sự phục vụ này, đúng là hai bà cháu muốn bày ra thiên la địa võng để ép cô mà. Nhưng cô sẽ không dễ dàng đồng ý chuyện trở về nhà họ Kỉ đâu; cuộc sống hiện tại của cô rất tốt. Và lại khiến cho anh lo lắng, sốt ruột cũng thú vị lắm, cô phải hưởng thụ cảm giác này mới được.

“A ya ya... bà cố tới thăm bảo bối này, có nhớ bà cố không?”

Thần Vũ mỉm cười nhìn bà nội, ngay từ lúc bước vào cửa đã ôm lấy đứa nhỏ, dĩ nhiên là không còn nhìn thấy sự tồn tại của cô nữa. Cô đi vào bếp pha cho bà một ly nước hoa quả rồi để xuống bàn thế mà bà vẫn không chú ý, tiếp tục ngồi bên bàn uống nước không nhúc nhích, trong mắt bà chỉ có mỗi cục cưng.

Ba mươi phút trôi qua, cuối cùng thì sức khỏe bà nội không thể duy trì cuộc chơi được nữa, bà đành bỏ cục cưng vào ngồi trong chiếc xe tập đi

“Thần Vũ này... “ - Kỉ lão phu nhân quay sang cầm tay cô, thân thiết nói - “Hôm nay ta tới đây là có chuyện muốn nói với cháu.”

Thần Vũ khẽ dạ một tiếng:

“Bà nội, nếu bà tới để nói chuyện cháu và nhà họ Kỉ hay là muốn cháu kết hôn với Kỉ Hằng Hi thì bà không cần nói nữa đâu. Cháu không muốn thay đổi cuộc sống lúc này, cháu thích là một người mẹ độc thân, cảm giác cũng không tồi lắm.”

“Ta tới không phải để nói chuyện đó, ta luôn đứng về phía cháu. Cháu muốn trừng phạt tiểu tử kia đương nhiên không thể đồng ý với nó nhanh như vậy được. Hiện giờ trong lòng nó cũng chỉ có hai mẹ con cháu, cháu đó, làm cho nó càng thâm thì càng tốt...”

“Thật không ạ? Bà nội, bà sẽ không trách cháu nhần tâm chứ?” - Điều này nằm ngoài dự kiến của cô, lần này bà nội đã thật sự đứng về phía cô chứ không phải là Kỉ Hằng Hi.

“Đương nhiên ta không trách cháu, nhưng mà...” - Kỉ lão phu nhân thở dài - “Ta muốn nói với cháu một chuyện không tốt lắm, nhưng cháu phải giúp ta giữ bí mật, tuyệt đối không được nói cho Hằng Hi biết. Ta không muốn nó đau lòng vì ta.”

Thần Vũ nhìn gương mặt già nua đầy buồn bã của bà nội thì tim bỗng đập nhanh một nhịp:

“Bà nội, là chuyện không tốt gì?”

“Aiii, mười ngày trước ta có đi kiểm tra sức khỏe, hôm qua bệnh viện gửi kết quả về nói ta bị ung thư gan. Đã vào giai đoạn cuối rồi, may ra chỉ sống được thêm hai tháng nữa.”

Thần Vũ sợ hãi nhìn bà:

“Sao có thể chứ? Bà có chắc chắn không? Bà có đi tới các bệnh viện khác kiểm tra lại chưa? Không chừng có gì đó nhầm lẫn...”

Kỉ lão phu nhân vỗ nhẹ mu bàn tay cô, nói tiếp:

“Nha đầu, ta chắc chắn mà. Kết quả chẩn đoán của bệnh viện đó không hề sai... ta thật sự bị ung thư gan. Trước đó ta đã cảm thấy không khỏe lắm, thường mệt mỏi, buồn ngủ, lơ mơ nhưng ta không suy nghĩ nhiều về những triệu chứng đó, không ngờ là...”

“Bà nội...” - Thần Vũ như rơi xuống đáy vực. Bà nội vẫn luôn yêu thương, che chở cô cô, bà coi cô như cháu gái... một người tốt như vậy sao ông trời nỡ dẫn bà đi chứ?

“Nha đầu, ta biết là cháu vẫn chưa thể tha thứ cho Hằng Hi nhưng có thể nể mặt ta, một cụ già sắp chết mà đưa Á Á về bên cạnh ta, để chúng ta được ở gần nhau trong khoảng thời gian cuối cùng này, để... ta được hát cho nó nghe, mua kẹo cho nó ăn không? Ta sợ bệnh tình của mình càng ngày càng nghiêm trọng, đến lúc đó ngay cả sức để đi tới gặp hai mẹ con cũng chẳng có...”

Nói xong, Kỉ lão phu nhân bật khóc nức nở. Hốc mắt Thần Vũ cũng sưng đỏ lên:

“Bà nội, bà đừng khóc, cháu đồng ý với bà, đương nhiên cháu sẽ đồng ý. Cháu và Á Á sẽ ở bên cạnh làm bạn với bà... Ngày mai cháu sẽ chuyển về!”

...

Kỉ Hằng Hi cảm thấy khó hiểu vì sao mình không làm cho Thần Vũ trở về nhà được mà bà nội lại làm được.

“Thằng ngốc, ta đã giúp cháu lừa người về rồi đó, còn muốn làm thế nào để Thần Vũ gạt đầu đồng ý kết hôn thì đó là chuyện của cháu. Nếu không thể tìm cách khiến Thần Vũ và Á Á nhập tên vào hộ tịch thì bà nội này sẽ không nhận anh làm cháu nội nữa. Còn nếu làm cho Thần Vũ gạt đầu đồng ý kết hôn thì bà nội sẽ lấy danh nghĩa của mình giao toàn bộ tài sản cho anh!”

Anh bị lời uy hiếp đầy dụ dỗ của bà nội làm cho dở khóc dở cười. Đương nhiên anh rất mong Thần Vũ trở thành vợ mình nhưng anh không thể bắt ép cô được. Vì anh chính là kẻ gây ra thương tổn lớn trong lòng cô, anh sẽ kiên nhẫn chờ đợi tới khi nào cô nguyện ý làm cô dâu của anh.

Chẳng qua... mỗi đêm nhìn thấy cô ăn mặc xinh đẹp như một chú bướm đi ra ngoài, giao cực cứng cho đi Thẩm chăm sóc thì anh lại không muốn chờ đợi nữa. Rốt cuộc thì cô có nhiều người để hẹn hò vậy sao?

Không thể tiếp tục thế này được, anh phải mau nghĩ cách đem cô rời khỏi Đài Loan để toàn bộ con người cô, kể cả thời gian của cô dù là ban ngày hay ban đêm đều thuộc về anh.

Lúc này, việc quan trọng cần ưu tiên làm trước đó là củng cố sự thật mẹ con cô chính là của anh!

“Rốt cuộc thì em đã đi những đâu vậy?”

Sáng sớm Thần Vũ đã bị người nào đó hôn tới tỉnh ngủ, một ngày cuối tuần hiếm hoi lại vì vị chủ tịch Kỉ này quấy phá mà giấc mộng bị vỡ tan tành. Sao tự dưng hỏi cô đã đi đâu chứ?

“Sắp tới sinh nhật bà nội, chúng ta cùng đi chọn quà nhé!”

Thần Vũ đột nhiên tỉnh hẳn.

Vấn đề này khiến đầu óc cô sầu não không thôi, có lẽ bà nội không thể sống tới khi ấy; còn anh thì không hay biết gì cả. Tới lúc đó chắc anh sẽ đau khổ lắm?!

“Sao lại nhìn anh như vậy?” - Anh đưa tay cô lên gần môi rồi hôn nhẹ. - “Mẹ của Á Á này, em thấy buồn khi nhìn thấy anh sao?”

“Đâu có. Em không có buồn bã gì hết, chỉ là thấy đói bụng thôi” - Cô xốc chăn ra rồi ngồi bật dậy.

Tuy cô ở trong phòng khách nhưng gian phòng này đã sớm bị anh tranh mất chức chủ nhân. Anh đem một nửa đồ đạc của mình vào đây, đương nhiên buổi tối cũng ngủ chung với cô luôn.

“Vay mau dậy đi đánh răng rửa mặt thôi!” - Kỉ Hằng Hi nở một nụ cười quyến rũ - “Anh đã dặn đi Thẩm làm bánh mì kẹp và sushi, chúng ta có thể ăn trên đường đi.”

Thần Vũ nhướng cao hàng mi cong:

“Kỉ tiên sinh, có phải là anh quá khoa trương rồi hay không, siêu thị còn chưa có mở cửa, cho dù đã mở cửa rồi thì đỗ xe cũng mất ba mươi phút, có gấp tới độ phải ăn sáng trên xe như thế?”

Anh cười cười, nhẹ nhàng đặt tay cô xuống:

“Vì chúng ta sẽ tới một siêu thị ở rất xa”

Cô cũng không tin, thực ra có xa như vậy không?

Vài tiếng sau, cô thấy mình đang đứng trong sân bay Songshan, Kỉ Hằng Hi thì ôm cực cứng, vẻ mặt nhàn nhả vô cùng.

“Chúng ta tới đây làm gì?” - Cô không nghe nói là ở sân bay Songshan có siêu thị nha.

Một tay anh bế cực cứng, một tay giữ lấy cô, thông thả đi tới bàn đăng ký:

“Chúng ta tới Dream Hall (Trung tâm thương mại lớn nhất tại thành phố Cao Hùng của Đài Loan) để mua quà.”

“Dream Hall? Không phải là nó ở Cao Hùng sao (1 thành phố nằm ở phía Nam, là thành phố lớn thứ 2 của Đài Loan)?” - Thần Vũ mở tròn hai mắt. - “Sao muốn đi xa như vậy để mua quà chứ? Mua đồ ở Đài Bắc này không được hả?”

Kỉ Hằng Hi mỉm cười:

“Đúng thế, Đài Bắc thì bình thường quá. Bà nội chẳng thiếu thứ gì ở đây nên nhất định chúng ta phải tới đó.”

“Được rồi, nếu bà nội thích thì chúng ta đi một chuyến, dù sao thì đi máy bay cũng nhanh lắm!” - Thần Vũ nhìn sang cực cứng. - “Nhưng mà sao lại đưa cực cứng đi cùng? Nó chưa đi máy bay lần nào.”

Kỉ Hằng Hi cười thần bí:

“Đương nhiên là cực cứng cũng đi cùng rồi, nếu con không đi thì còn ý nghĩa gì nữa.”

“Có ý gì?” - Thật sự là cô không hiểu nổi. - “Sao em cảm giác chuyện này cứ như một âm mưu vậy?”

Sự thật chứng minh cảm giác của cô đã đúng.

Lúc xuống sân bay Cao Hùng, Thần Vũ lập tức nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc – anh trai và em trai của cô, còn có chiếc xe cổ lỗ sĩ hàng trăm năm của gia đình cô nữa.

“Hai người... sao hai người lại... lại ở đây?” - Cô ngạc nhiên tới mức nói năng loạn cả lên.

“Nha đầu kia, dám gạt chúng ta bí mật sinh đứa nhỏ. Nhưng đúng là đứa nhỏ trông rất đáng yêu nha!” - Lục Đại Trung vui vẻ nhìn đứa cháu trai rồi quay sang đứa em gái, thu hồi vẻ tươi cười lại. - “Mau về nhà đi! Ba mẹ đều chuẩn bị sẵn gia pháp để phục vụ cô rồi đó! Cô nên sợ từ bây giờ là vừa.”

Tim Thần Vũ nhảy lên một cái, nhất định là anh trai không gạt cô, đúng là ba mẹ cô hiện giờ rất giận!

“Thôi nào! Nhóc con, gọi cậu đi!” - Lục Nhân Từ vừa đùa giỡn với cục cưng vừa ngạc nhiên hỏi: “Chị, không ngờ đây lại là con trai của chị, em cứ tưởng chị chỉ biết leo cây thôi chứ!”

“Im miệng ngay! Nhóc con!” - Thần Vũ tức giận đá em trai một cú.

Sau khi lên xe việc cô muốn làm đầu tiên đó là tìm ba ba của đứa nhỏ để tính sổ.

“Anh muốn em bị đánh chết hả? Sao không bàn với em trước đã cho ba mẹ biết chuyện? Hai người rất bảo thủ, sẽ không dễ dàng tha thứ cho em đâu.”

Đây cũng chính là lý do vì sao hai năm trước cô không dám về nhà, ba mẹ cô nhất định sẽ đi tìm Kỉ Hằng Hi để tính sổ. Mặt khác, con gái bị người ta bỏ thì họ cũng sẽ bắt cô bỏ đi đứa nhỏ này.

“Sớm hay muộn thì chúng ta cũng phải đối diện với chuyện này.” - Anh cầm tay cô và dành cho cô một nụ cười trấn an. - “Nếu em đồng ý lấy anh thì sẽ có giấy chứng nhận kết hôn, lúc đó sẽ làm dịu đi cơn giận của họ. Ý em thế nào?”

Thần Vũ trừng mắt nhìn anh đầy cảnh cáo:

“Kỉ tiên sinh, anh đang uy hiếp em hả?”

Anh cười cười, xoa xoa bàn tay nhỏ bé trong tay mình:

“Không phải là uy hiếp, là cầu xin. Mỗi ngày anh đều hy vọng em trở thành vợ của anh, mỗi buổi tối phải đứng nhìn em đi ra ngoài đều khiến anh đau lòng.”

“Thì ra anh cũng biết đau lòng...” - Cô hừ nhẹ một tiếng - “Trước kia lúc anh không cần tôi thì tìm tôi cũng đau lắm.”

Đừng có trách cô tra tấn lương tâm anh, đây chính là lời khuyên của bà nội, không thể để cho anh sống một cách thoải mái được.

“Anh... cho nên anh mới không dám yêu cầu em, anh chỉ hy vọng có em trong cuộc sống của mình. Em có thể nào làm đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân như anh... đồng ý gả cho anh, có được không?!” - Nói xong, anh thở dài một tiếng, bàn tay nắm chặt lại, ánh nhìn hăm sâu vào mắt cô. - “Thần Vũ, chúng ta kết hôn đi!”

Trong lòng Thần Vũ chấn động, cô hiểu ý anh chứ, rất hiểu là đằng khác.

Giờ phút này, sự hối hận của anh, sự khó xử của anh, con người thật sự của anh đang bày ra trước mắt cô không chút nề hà, thử hỏi làm sao cô nữ nhân tâm tiếp tục hành hạ anh? Cô bưng miệng, không nói lời nào, tầm mắt hướng ra nhìn những cảnh vật lướt qua vù vù bên ngoài ô cửa xe, tâm tình bắt đầu lo sợ. Ba cô là một hiệu trưởng nên rất nghiêm khắc, còn mẹ cô cũng là một nhà giáo, lễ – nghĩa – liêm – sỉ chính là gia huấn của nhà họ Lục. Bây giờ cô đã vi phạm vào chữ “sỉ”, nhất định mọi người sẽ không dễ dàng tha thứ.

“Chị, ba nói phải đánh gãy chân chị đó.” - Lục Nhân Từ cố tình quay đầu lại dọa cô rồi cười hi hi.

Thần Vũ nhướng mày lên, quát:

“Lục Nhân Từ, chị sẽ đem chuyện em hút thuốc năm lớp sáu nói cho ba mẹ biết, để xem họ có đánh gãy cái chân cầu của em không?!”

“Chị, đừng làm vậy mà...”

Trong lúc hai chị em tranh cãi thì chiếc xe đã lăn tới nhà họ Lục, đó là một khu nhà ba tầng.

Kỉ Hằng Hi ôm cục cứng bước xuống xe đầu tiên, Thần Vũ run sợ đi theo sau anh. Đang đi, bỗng nhiên anh quay lại đưa cục cứng cho cô bế, cô cũng chỉ biết nhận lấy.

Phòng khách của nhà họ Lục rộng và thoáng như hội trường, ông Lục ngồi chính giữa nhả khói, đôi mắt tròng kính nhìn cô con gái đi vào cửa; trên tay ông là một cây thuốc “gia pháp”, một từ cũng chưa có nổi.

Bác gái, ông nội, bà nội cùng toàn thể anh em họ hàng nhà họ Lục đều đã tới đông đủ. Thần Vũ cảm thấy ba người họ bị vây tròn ở giữa

“Ba, mẹ, ông nội, bà nội...” - Thần Vũ lúng túng chào hỏi. Cô ôm chặt cục cứng, xấu hổ tới mức không dám nhìn mọi người. Điều mà cô không ngờ tới chính là một Kỉ Hằng Hi xưa nay vốn kiêu ngạo lại đi tới trước mặt ba cô rồi quỳ xuống.

“Bác trai, là cháu sai, là cháu khiến Thần Vũ trở thành một người mẹ độc thân. Bác đừng trách cô ấy, muốn đánh hãy đánh cháu, xử phạt thế nào cháu cũng cam nguyện chịu thay cho cô ấy.”

Ông Lục đứng lên, đi tới trước mặt Kỉ Hằng Hi, lớn tiếng hỏi:

“Anh hại con gái tôi phải lén lút sinh con một mình, thế mà giờ còn không chịu kết hôn với nó, có đúng không?”

Anh không hề phủ nhận:

“Chúng cháu đúng là chưa tổ chức đám cưới!”

“Đáng giận! Tiểu tử này, chính anh đã hủy hoại cuộc sống của con gái tôi... hôm nay tôi muốn đánh chết anh...”

Thấy cha tức giận, cây thuốc “gia pháp” trong tay ông giơ lên cao chuẩn bị giáng xuống thì Thần Vũ sợ tới mức hồn phi phách tán. Nếu bị đánh thì không chết cũng bị thương nặng, anh trai cô từng bị cây thuốc “gia pháp” đánh đã phải nằm liệt giường suốt nửa tháng trời.

Không nghĩ ngợi gì hơn, cô ôm cục cứng lao nhanh lên chắn phía trước.

“Ba! Đừng đánh anh ấy! Ai nói là bọn con không kết hôn chứ?! Tháng sau bọn con sẽ tổ chức hôn lễ mà!”

...

Sau khi cam kết, Thần Vũ không thể nào trì hoãn đám cưới nữa. Cô rất sợ mọi người trong gia đình sẽ dị nghị, gây chuyện. Cô chính thức đính hôn, nhẫn cưới đã đeo trên tay nên ba cô cũng đã tha thứ cho cô.

Chuyện duy nhất cô không thể nào an tâm chính là Kỉ Hằng Hi.

“Tiểu thư hôn thê của anh, đã đính hôn được năm tháng rồi, chúng ta có nên bàn tới chuyện kết hôn không?”

Cô dẫu tương lai lắc đầu:

“Em muốn đợi tới khi cục cứng được ba tuổi rồi mới kết hôn, đến lúc đó có thể gọi nó làm trọng tài khi chúng ta cãi nhau.”

“Bà nội...”

Một ngón tay thon nhỏ chặn lại môi Kỉ Hằng Hi.

“Em bị hai người lừa thật ngoạn mục, nếu hôm qua không tình cờ nghe được câu chuyện giữa bà nội và viện trưởng Ngô thì... Bà nói viện trưởng Ngô kê đơn thêm nhiều vitamin cho bà uống, lại còn hỏi viện trưởng xem có cách nào khiến cho mình có biểu hiện của người bị ung thư thời kỳ cuối không. Vì vậy...”

Cô dừng lại, cười ngọt một tiếng:

“Không cần lấy lý do bệnh tình của bà ra mà bức em kết hôn. Em sẽ không kết hôn với anh đâu, chờ tới sinh nhật ba tuổi của cục cưng rồi nói tiếp!”

Sau đó, cô tiếp tục ra ngoài làm việc, có hôm cô về nhà và tuyên bố sẽ mở một quán bar mới để làm nơi giao lưu, trao đổi thông tin giữa mọi người với nhau.

“Trao đổi thông tin?” - Kỉ Hằng Hi nhíu mày, anh tuyệt đối không thích cô cứ suốt ngày chạy đi làm giao dịch trao đổi này nọ với người ta, hướng chỉ là ở quán bar.

“Anh không tán thành?” - Cô liếc nhìn anh một cái rồi thoát khỏi vòng tay anh trượt xuống khỏi giường. Cô bắt đầu mở vali rồi sắp xếp quần áo vào.

“Em đang làm cái gì vậy trời?”

Cô làm như không nghe thấy, tiếp tục xếp quần áo:

“Anh đã không tán thành thì tôi nên rời khỏi đây thôi, dù sao bác Trương vẫn giữ căn hộ phía trên, tôi trở về lúc nào cũng được.”

“Anh có nói là anh không tán thành hả?”

Anh kéo cô lên giường, đá chiếc vali đáng thương xuống dưới gầm rồi ôm cô vào lòng, đặt dưới thân. Mất đối mắt, mũi đối mũi... thở dài!

“Thần Vũ, cho dù anh có chết một trăm lần thì vẫn không thể làm tiêu tan oán hận trong lòng em, nhưng chẳng lẽ em không muốn giữ lấy anh một cách quang minh chính đại sao? Nếu một ngày em nhìn thấy anh đi bên cạnh người phụ nữ khác, lúc đó em cũng không tan nát cõi lòng à?”

Cô lắc đầu:

“Không!” - Ha ha, cô đoán trúng, mặt anh lập tức chuyển sang giận điên, tra tấn lần này xem như đủ.

Có người “mời” cô sang Bali để tạo niềm vui bất ngờ cho một cặp vợ chồng.

Cô không ngờ mình lại nổi tiếng như vậy vì có người đã chỉ đích danh cô sắm vai diễn lần này.

A Chung nói người ủy thác đọc được blog của cô và ấn tượng với lời văn vui vẻ, nghịch ngợm cùng những tấm ảnh chụp cô cười một cách sảng khoái. Người đó đã bị cô cuốn hút và đề nghị cô mặc váy cưới, trang điểm thành cô dâu đứng bên cạnh cô dâu thật sự trong hôn lễ.

Điều quan trọng và thú vị chính là bọn họ còn chu cấp vé máy bay, tiền thuê khách sạn; cô có thể ở lại tham gia hôn lễ của cặp vợ chồng này và được tự do vui chơi trong ba ngày liền.

Ngày đầu tiên sau khi bay tới đảo Bali, cô ngã lưng nằm lên chiếc giường lớn màu trắng tuyết. Cô thấy nhớ cục cưng và Kỉ Hằng Hi nhưng cô cố ý không nói với anh chuyện mình xuất ngoại. Tám phần là anh không cho cô đi.

Nhưng điều kỳ lạ chính là cô đi qua đêm không về nhưng anh không hề gọi cho cô một cuộc điện thoại nào. Trong lòng cô không khỏi nổi lên chút vị chua xót, hờn dỗi.

Chẳng lẽ chuyện cô có trở về hay không không quan trọng? Thế thì cô cũng không rảnh gọi điện cho anh đâu, nghĩ vậy cô lăn vào giấc ngủ. Ngày hôm sau, cô tút lại tinh thần, mặc chiếc váy cưới mà người ủy thác đã chuẩn bị từ trước:

“Cái váy cưới này... trời ạ... là chiếc váy lụa trắng...” - Nhìn chiếc váy cưới may đo tinh xảo treo trên giá móc, Thần Vũ đã phải nín thở vài giây.

Đây chính là chiếc váy cưới mà Kỉ Hằng Hi đặc biệt đặt may tận Milan cho cô, chiếc vương miện khéo léo gắn cùng tám mạng che mặt. Tất cả đều được may thủ công, giá trị không thường và độc nhất vô nhị.

“Sao vậy? Có vấn đề gì hả?” - Vị tiểu thư là người ủy thác mỉm cười nói. - “Tôi mua được nó trong một cuộc bán đấu giá, trông rất đẹp và đặc biệt. Giá của nó là một vạn tám, kèm cả khăn che mặt nữa.”

“Một vạn tám?” - Thần Vũ trừng mắt nhìn chiếc váy cưới, giận dữ không nói ra lời.

Yêu cô, nhớ cô, không quên cô, anh ta đã nói gì chứ?! Thì ra đều là lời vô nghĩa! Anh dám đem chiếc áo cưới mà cô quý trọng đi bán đấu giá, hơn nữa còn bán với cái giá một vạn tám, anh đúng là thằng tồi mà!

Bây giờ cô đã hiểu rõ rồi, đợi tới lúc trở về cô nhất định sẽ tìm anh tính sổ tất cả. Để xem lúc đó anh còn lớn tiếng nói dối, nói anh yêu cô như thế nào!

Cô tức giận mặc chiếc váy cưới vào, vị tiểu tư kia vừa nhìn vừa đánh giá vui vẻ:

“Sao lại vừa vặn như vậy nhỉ? Tôi còn mang theo kim chỉ định giúp cô chỉnh lại một chút. Cứ như nó được may dành cho cô vậy, thật sự là rất hoàn hảo!”

Thần Vũ ủ rũ nhìn mình trong gương. Đúng thế, rất vừa vặn, rất hoàn hảo vì dáng người cô không hề thay đổi, nhưng hoàn hảo tới thế này là vì nó vốn được làm ra cho cô mà!

Cô ngồi trong phòng buồn bực suốt hai mươi phút làm trễ mất thời gian người ủy thác dặn dò.

Vừa nhận được cuộc điện thoại báo chú rể và cô dâu chuẩn bị đi vào giáo đường, bây giờ việc cô cần phải làm là đi tới đứng bên cạnh chú rể.

Có điều... bây giờ cô không có lấy một chút hứng thú nào để làm việc, nhiệm vụ của cô là mang lại nụ cười và niềm vui cho mọi người nhưng hôm nay cô không cười nổi.

Kỉ Hằng Hi thật đáng ghét, dám đem váy cưới đi bán đấu giá, nhất định là anh nghĩ cô không bao giờ phát hiện ra chuyện này hả?

Được, lúc cô về sẽ đồng ý kết hôn với anh và còn yêu cầu muốn mặc chính chiếc váy cưới này, để xem anh làm sao biến nó ra?!

Cô tức giận bước ra phía giáo đường rồi ngăn người khi một bóng lưng quen thuộc lọt vào trong tầm mắt.

Cô đứng sững lại, khiếp sợ nhìn người kia.

Kỉ Hằng Hi vốn phải ở Đài Loan thì giờ lại đang đứng ở nơi này, lại còn vây quanh một đám người cười nói tán tỉnh, thái độ hết sức thân mật!

Mọi thứ trước mắt cô cứ như đảo lộn cả lên. Có thể nào? A, đáng ghét! Tên đàn ông tồi tệ này lại lừa gạt tình cảm của cô...

Khó trách cô đi qua đêm không về mà anh không gọi điện thắc mắc, thì ra anh cũng không có ở nhà!

Nếu vậy thì vì sao anh không ngừng cầu hôn với cô?

Chẳng lẽ là vì... đứa nhỏ?

Đúng rồi, nhất định là vì đứa nhỏ. Vì bà nội muốn được bế chất nội, vì bà nội quá yêu thương cực kỳ cho nên anh mới đối tốt với cô, mới cầu xin cô kết hôn với anh

Cơn đau quặn thắt ập tới khiến nước mắt cô không ngừng rơi xuống.

Cô không thể khóc, cô còn có chuyện phải làm, không thể vì chuyện riêng tư mà phá vỡ đám cưới đã được người ta chuẩn bị công phu. Và cái tên Kỉ Hằng Hi phong lưu, tồi tệ kia không đáng để cô làm ảnh hưởng tới hình ảnh và thương hiệu công ty dịch vụ của mình.

Nhanh chóng trấn định lại tâm tình, cô lau nước mắt rồi bước nhanh về phía giáo đường.

Tiếng di động vao lên inh ỏi, nhất định là vị tiểu thư họ Hồ kia đang tìm cô.

Khi tới gần giáo đường, cô nhìn thấy Hồ tiểu thư đứng trước cổng hoa vẫy tay với mình. Cô vội nhắc chân vẩy lên, chạy hai ba bước về phía Hồ tiểu thư.

“Nhanh lên nào!” - Hồ tiểu thư thúc giục rồi cầm di động liên lạc với người ở bên trong. - “Cô dâu tới rồi!”

Thần Vũ nhìn cô tiểu thư, là cô dâu giả mới đúng chứ nhỉ?

Mặc kệ, bây giờ không phải là lúc bắt lỗi chính tả người ta.

Đứng trước cánh cổng vòm kết toàn hoa hồng và bong bóng trắng, cô lấy lại bình tĩnh bằng cách hít một hơi thật sâu, sau khi ổn định lại nhịp thở cô mới đi vào.

Tiếng nhạc trang nghiêm trong các buổi lễ kết hôn vang lên, thảm màu đỏ được trải dài, từng nhúm từng nhúm cánh hoa rơi trên đầu, trên người làm cho cô không nhìn rõ đường.

Đột nhiên có người đi tới khoác tay cô lên.

“Ba!” - Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông trung niên đang mỉm cười với mình. Là ba mà!

“Chúc mừng con! Nha đầu, làm vợ người ta rồi thì sau này phải biết an phận, nếu không ba sẽ cầm gia pháp chờ con ở nhà đó.”

Cô ngơ ngác:

“Ba... rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao ba lại ở đây?”

“Còn có chúng tôi nữa này! Chị Thần Vũ!”

Cô bị tiếng gọi to dọa cho nhảy dựng. Đánh mắt nhìn qua thì thấy Tiểu Mễ, Tiểu Mộng, A Chung, A Trí, gia đình bác Trương đều đến đông đủ. Cô thần thờ bước đi theo cha, tiếp tục phát hiện những gương mặt thân thuộc. Ông n bà nội, mẹ, anh trai, chị dâu, Nhân Từ, bạn gái của Nhân Từ...

“Bà nội...” - Cuối cùng cô thấy Kỉ lão phu nhân đang ngồi ở hàng ghế đầu, cười tủm tỉm và bên cạnh là dì Thẩm.

Cô kinh ngạc tới độ không nói ra lời, chợt cảm giác có người giật ngược gấu váy cười. Cô quay đầu nhìn lại thì thấy Hồ tiểu thư ôm cục cưng mặc bộ đồ tây, trong tay cục cưng là đuôi váy cưới lụa trắng, còn Hồ tiểu thư thì cẩn thận bao lấy đôi tay bé bỏng, múp míp của nó.

Cô càng kinh ngạc hơn...

Cục cưng... làm phù dâu?

“Nha đầu, đừng nhìn nữa, đi về phía trước đi!”

Nghe tiếng cha thúc giục, cô vội vàng xoay đầu lại nghiêm chỉnh.

Sau đó cô nhìn thấy Kỉ Hằng Hi – người vừa mới bị cô nguyên rủa vì đã làm cho cô đau lòng khóc lóc. Anh đứng trước mặt cô, mặc một bộ lễ phục chú rể màu trắng trang nhã, lịch sự, trên môi là nụ cười tươi rạng rỡ.

“Này... anh... anh...” - Cô chỉ có thể nhìn anh, nói gì cũng nói không xong. Lần này cô lại bị mọi người liên thủ lừa nữa rồi! Khó trách, khó trách chiếc váy cưới tình cờ nằm trong tay cô, cô nên sớm phát hiện có gì đó không ổn mới phải...

“Anh yêu em, vợ của anh!” - Kỉ Hằng Hi vươn tay ra với cô khiến cô không thể không bắt lấy tay anh.

Trước là làm cho cô đau đầu đón thấu tâm và giờ lại tặng cho cô một niềm vui bất ngờ hả?

Được rồi! Cô thừa nhận là cô rất hạnh phúc, chuyện này không tệ chút nào, có thể dùng làm phương pháp mới để phục vụ khách hàng ủy thác. Nếu người nào đó có cô dâu khó chiều, dù nói thế nào vẫn không chịu gặt đầu đồng ý đi vào giáo đường thì tốt nhất nên dùng chiêu này!

Đêm xuống, tuần trăng mật của hai người bắt đầu trong một căn biệt thự. Vợ chồng son sau khi vui vẻ mãn nguyện liền ôm nhau ngủ. Đột nhiên Kỉ Hằng Hi kéo vợ mới cưới vào ngực, hai cánh tay khỏe mạnh, văm vồ bao chặt lấy thân thể mềm mại.

“Đây đúng là kết hôn muộn, nó làm anh phải chờ tới khổ!” - Giọng anh khàn khàn.

Thần Vũ hạnh phúc rúc vào ngực chồng thì thầm:

“Muộn so với không đến thì tốt hơn nhiều, anh đúng không?”

Bên ngoài, mưa phùn nhàn nhã bay, tiếng côn trùng kêu râm ran, còn có hương hoa thoang thoảng dễ chịu... Tất cả đều thỏa mãn lòng người... dịu ngọt!

Cảng thỏa mãn hơn chính là cô đã có được Kỉ Hằng Hi, một người chồng lạnh lùng, ngốc nghếch và yêu cô vô cùng!

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-muon-bi-mat-cai-cao-anh>